

Mustafa Önsel

Aşıl'ın Topuğu

FETÖ'nün "O Gece'si

2. Baskı

Alibi Yayıncılık

Aşıl'ın Topuğu
FETÖ'nün "O Gece'si

Mustafa Önsel

2. Baskı

Alibi Yayıncılık

Aşıl'ın Topuğu

FETÖ'nün "O Gece" si...

Mustafa Önsel

Alibi Yayıncılık

Özgeçmiş

Mustafa Önsel, Zonguldak'ın, Karaelmas Mahallesi'nde doğdu. Trabzon'un Beşikdüzü ilçesinin Vardalı köyünden.

1960 ihtilalinde doğmamıştı. 12 Mart muhtırasında 10 yaşındaydı. 12 Eylül darbesinde Kara Harp Okulu birinci sınıf öğrencisiydi. 28 Şubat'ta iki yıllık Yüzbaşı idi.

1923'te ve İstiklal Mahkemelerinin kurulduğu yıllarda babası da doğmamıştı.

15 Temmuz 2016 gecesi ise FETÖ'cü kalkışma daha doğru ifadeyle istila hareketine karşı, tasfiye edilmiş emekli bir albay olarak ilk dakikalardan itibaren, kimseden bir talimat veya işaret almadan silahıyla sokaklardaydı.

1984 yılında Kara Harp Okulunu, 1985'te Jandarma Okulunu, 1986 yılında Komando Okulunu, 2002 yılında Kara Harp Akademisini, 2004 yılında ise Silahlı Kuvvetler Akademisini bitirdi.

Silahlı Kuvvetler mensubu olarak fiilen 27 yıl, Türk milletine aşkla ve sadakatle hizmet etmeye çalıştı. Bu süre içerisinde toplam 17 kez tayin gördü. Hizmet süresinin yaklaşık 10 yılını teröre hassas bölgelerde geçirdi. Teröristlerle defalarca çatışmaya girdi.

Bu hizmetlerin sonucu, **"hizmet hareketi"**nin militanlarının uydurulan ve artık bugün kumpas olduğu mahkeme kararıyla tescil edilmiş bulunan **"Balyoz davası"**ndan cezaevine tıklandı.

Bugün hâkim ve savcılarının tamamı FETÖ suçlamasıyla tutuklanan, o günlerde **"Özel Yetkili"** kılınan mahkeme kendisine hukuksuzca 18 yıl ceza verdi.

Yargıtay 9 Dairesinin bugün tamamı tutuklanan FETÖ'cü hâkimleri, evrensel hukuk kuralları rafa kaldırılarak verilen bu vicdansız kararı onadı.

1300 günden fazla cezaevinde kaldı...

Anayasa Mahkemesinin kararı doğrultusunda yeniden yargılandı. Beraat etti.

Tarihin; komplocuları en ağır biçimde cezalandıracağına, kendisini ise bir kez daha beraat ettireceğine inanıyor.

Milletine küsmedi. Türk milletine bir nefer olarak hizmet etme kararlılığını sürdürüyor...

Yazarın, tamamını cezaevinde yazdığı kitapları *Beşiktaş'ta Sirtlan Pususu, Silivri'de Firavun Töreni, Casusluk Kumpası*'dır.

Özgürken kaleme aldığı ilk kitabı ise *Ağacın Kurdu/ Fethullah'ın Askerleri*'dir.

“O Gece” ilk kurşunu atan Başçavuş Ömer Halisdemir’in şahsında tüm hayatını kaybedenlere...

Mustafa Önsel

Aşıl'ın Topuğu

FETÖ'nün “O Gece” si...

Alibi Yayıncılık

Mustafa Önsel
Aşıl'ın Topuğu
FETÖ'nün "O Gece"si...

Genel Yayın Yönetmeni
V. Murat Tulga

Kapak Tasarımı
Burçin Alevcan

Editör
Çağdaş Bayraktar
Sena Yaşar

Alibi Yayıncılık/ 16
1-8'inci Baskı, Kasım 2016, Ankara, 1250 Adet

Yayıncı Sertifika No: 31901
ISBN: 978-605-83370-5-3

Baskı ve Cilt:
Pelin Ofset, Ankara
İvedik Organize Sanayi Bölgesi Matbaacılar Sitesi
1514. Sokak no:28 06378 Yenimahalle/ANKARA
Tel: (0312) 3952580 (Pbx)
Faks: (0312) 3952584
E mail: info@pelinofset.com.tr
www.pelinofset.com.tr
Sertifika No: 16157

Alibi Yayıncılık
Cihan Sokak, No: 10/5
06430
Sıhhiye/Ankara
Tel: 539 6696069
www.alibiyayincilik.com
e-posta: alibiyayincilik@gmail.com

Alibi Yayıncılık

İçindekiler

Teşekkür	9
Sunuş	10
O Gecenin Öncesi	22
Madalyanı da Almışsın Canım Komutanım	23
Karadulun Evini mi, Cumhuriyeti mi Savunmalı?	28
Askeri Yetkiliye: Bil ki Şimdilik Susuyoruz...	33
TSK, İçindeki FETÖ'cülere Neden Operasyon Yapamıyor?	38
FETÖ'cüler Darbeye mi Hazırlanıyor (Kılıç Kimin Elinde)?	42
Hulusi Akar'a Çağrı: FETÖ'cülerini Temizle Hakkımızı Helal Edelim	45
"Bedelli Albaylık" ve O Kritik Kadrolara FETÖ'cüler Yerleşecek	49
Ordudaki FETÖ'cülerin Darbe Yapma Gücü Sıfır mı?	54
O Gece	58
"Fethullahçı Darbe, Direnmeyen Ölürlü!"	59
"Bu Devlet Sana Ne Yaptı Ulan?"	67
"Bunları İnfaz Edin!"	74
"Ölüyorum Nedim, Çocuklarım Sana Emanet."	83
Onurlu Bir Subay Utançtan Başka Ne Duyabilirdi ki O Gece?	93
"Çok Kan Dökülecek Süleyman, Vazgeçin!"	99
"İsteyen Gider Ama Kapının Önünde de Vurulur..."	106
"Geliyorum, Alnına İşaret Koy! Seni Oradan Vuracağım!"	125
"İçki İçeceksin, Kadına Zaafın Varmış Gibi Yapacaksın."	134
"O Haini Vur ve Şehit Ol!"	141
Hıdırellez Duası ve Tayyip ile Ergenekoncuların Ölüşü	154
"Bozulmuş Ayarları Düzeltmeye Çalışıyoruz."	161
"Sizi Kanaat Önderimiz Fethullah Gülen İle Görüştürelim."	168

“Hulusi Paşa, Cemaati Sever; Sempatizandır, Zarar Vermez...”	175
O Gecenin Ertesi	185
Aşil’in Topuğu ve FETÖ’nün TSK’deki Son Durumu: DİKKAT!.....	186
Bölgede (Ortadoğu’da)Tarih Hızlandı	191
Bitirirken	198
Kertenkelenin Kuyruğu ile Uğraşmak.....	199
Ekler	224
Fotoğraflar	232
Dizin	235

Teşekkür

Başta, kitabı yazarken beni her konuda destekleyen, kahrımı çeken sevgili eşim “granit” hanımefendiye ve sevgili çocuklarıma,

Kitabın basılmasına emeği geçen başta karanlık bir dönemin önemli bir bölümünü cezaevinde birlikte geçirdiğimiz silah arkadaşım, Alibi Yayınevinin sahibi, sevgili dostum V. Murat Tulga’ya, editör olarak hiçbir gayretini esirgemeyen Çağdaş Bayraktar’a ve Sena Yaşar’a, kapak tasarımını yapan Burçin Alevcan’a, bu kitabı yazarken çalışmalarımızı koordine ettiğimiz mekânın sahibi değerli silah arkadaşım Seyit Ali Sevim’e,

Anlatımlarıyla kitaba çok değerli katkıda bulunan ama izin almadığım için isimlerini zikredemeyeceğim görevde olan, olmayan tüm silah arkadaşlarıma,

O gece bizzat kalkışmacılara karşı sokağa inenlerden ulaşabildiğim iki değerli komutanım, aynı zamanda cezaevi arkadaşlarım (E) Tümgeneral Ahmet Yavuz, (E) Koramiral Can Erenoğlu ile SAT komandosu Emekli Binbaşı Erme Onat’a,

O gece kanlı istilacılara geçit vermeyen Türk halkına, FETÖ’nün militanlarına karşı TSK’de ve Emniyet’te canları pahasına mücadele eden bütün kardeşlerime teşekkür ederim.

Arıca o gece ülkeleri için aziz canlarını veren tüm şehitlerimize Allah’tan rahmet, yaralananlara acil şifalar diliyorum.

Sunuş

Elinizde tuttuğunuz kitap beşinci eserim. FETÖ'ye, cezaevinde kaleme aldığım ilk üç kitabımda çok ayrıntılı olmasa da değindim. FETÖ'nün Kumpas davalarındaki rollerini ortaya koydum.

İşin doğrusu, o zaman diliminde Fethullah'ın askerlerinin TSK içerisindeki güçlerinin bu denli olduğunu bilmiyordum.

Cezaevi süresince Jandarma dışındaki diğer kuvvetlerden pek çok arkadaşın anlattıklarını dikkatle dinledim.

Aslında herkes bir şeyler biliyor ama hastalığı kimse tam olarak teşhis edemiyordu. Bir nevi herkes fili ilk eline geldiği organına göre tarif etmeye çalışıyordu.

Kimi tuttuğu kulağına, kimi hortumuna, kimi kuyruğuna, kimi dişine göre... Yani filin tarifini hiç kimse tam yapamıyordu. Buna tabii ki ben de dâhildim.

Anlatılan parçaları hep not aldım. Kimi zaman defterime, kimi zaman beynime...

Dört yıl civarındaki cezaevi hayatından sonra kamuoyunun malum olduğu gelişmeler doğrultusunda diğer Balyoz hükümlüsü arkadaşarımla birlikte özgürlüğüme kavuştum.

Çıktıktan sonra, Balyoz davasında ismi nispeten öne çıkanlardan olduğum için pek çok, emekli ve halen muvazzaf asker beni bularak yaşadıklarını anlatmaya başladı. İçlerinde azımsanmayacak sayıda, bir kısmının babasını tanıdığım ve bir şekilde askeri okullardan ayrılmaya zorlanmış veya atılmış askeri öğrenciler de vardı...

Öyle şeyler anlatıyorlardı ki...

Aralarında askeri hâkimler ve askeri doktorlar da bulunuyordu haliyle...

Bunların büyük bir kısmı birbirinden habersiz farklı yer ve zamanlarda, hemen hemen aynı şeyleri söylüyorlardı...

Anlattıkları, cezaevinde parça parça ortaya koyulan ama tamamı görülemeyen resmin tamamını görmemi sağladı.

Bir başka deyişle, fil ortaya çıkmıştı. Görülen manzara vahim ötesiydi...

2011 yılının nemli ve soğuk Şubat ayının 15'inde üçüncü kez cezaevine girerken Beşiktaş Adliyesi önünde haykırarak: **"Bu Türk milletine açılan bir savaştır. Sakarya Savaşı'nda, ordunun maalesef yüzde kırkı kaçmıştır. Fakat bunca kaçana rağmen bozulup kaçmayan, direnen yüzde 60'tır. Biz, kaçmayıp savaşan dedelerin torunlarıyız. Dün Sakarya'da dedelerimizle savaşanların ve oradan kaçanların torunlarıyla savaş şimdi başlıyor!"** şeklinde öfke içinde ama bilinçle söylediğim sözlerin arkasında durduğumu ortaya koyma adına kolları sıvadım.

Önce ortaya çıkan vahim tablonun yetkililerce bilinmesi için yoğun bir çaba içerisine girdim.

Bu süreçte isimli davalarda yargılanıp mağdur edilen arkadaşlarımızla birlikte *Kumpas-Der* isimli bir dernek kurarak mücadelemizi örgütlü biçimde sürdürmeye karar verdik.

Dernek olarak çeşitli şahıs ve kurumları ziyaret ederek hem kumpasla cezaevine girmemiz sonucu uğradığımız hak kayıplarını - yani özlük haklarımızla ilgili konuları- hem de TSK'deki FETÖ yapılanmasının geldiği durumun vahametini anlatmaya çalıştık.

Ayrıca haber sitelerinde bu yapıyla ilgili çeşitli yazılar da kaleme almaya başladım.

Bu arada, o dönem ABD'de de çeşitli darbe senaryoları yapılıyordu, biz de bunları medyadan takip ediyorduk. Senaryolarda öyle bir ülke tarif ediliyordu ki bahsi geçen ülkeden Türkiye'nin kast edildiğini kime sorsanız söylerdi.

ABD'de bu senaryolar icra edilirken "darbe yapılacak" duyumlarını biz de fısıltı halinde alıyorduk... Bu duyumları tanıdığımız, halen devlet görevleri devam eden çeşitli kurumlardaki arkadaşlara iletiyor; ikaz etmeye, yaklaşan tehlikeye dikkat çekmeye çalışıyorduk.

Yetinmedim, darbe söylentileri üzerine bir seri yazı kaleme aldım. Bunun sadece tarafıma yapılan tehditlerden başka bir şeye yaramadığını görünce kamuoyunun dikkatini daha fazla çekmek adına kitap yazmaya karar verdim.

Bu kitap, elinizde tuttuğunuz kitaptan önce ve özgürken kaleme aldığım ilk, yazdığım dördüncü kitap olan **"TSK'de Şakirtlerin İşgali mi?/Ağacın Kurdu, Fethullah'ın Askerleri¹"** isimli kitabımdır.

¹ Alibi Yayıncılık, Nisan 2016

Kitapta FETÖ'nün TSK içindeki yapılanmasını, geldiği noktayı yer, zaman, şahıs isimleri de vererek izah etmeye çalıştım.

Aslında bu kitap bir çığlıktı...

Ordumuz işgal ediliyordu, hem de göz göre göre...

Buna rağmen bu yapıya karşı yaprak kımıldamadı. Sadece bana yapılan tehditler biraz daha arttı.

Kitabın içerisinde kodlayarak yazdığım isimlerden pek çoğu hakkımda ceza ve tazminat davası açmaya başladı.

Bu arada Genelkurmay da hakkımda askeri tesislere iki yıl giremez kararı aldı... Eş zamanlı olarak bana ceza davası açmak için kapsamlı bir hazırlık yaptıklarını da duyuyordum.

İlginçti. Ortaya koyduğum vahim tabloya yönelik bir şey yapılmazken vahim tabloyu ortaya koyan bana yöneliniyordu. Yani **"Yangın var kardeşim!"** diyorduk, itfaiyeci hortumu bize tutuyordu...

Aslında kararı kurum değil, artık kurumda her istediğini yaptırma gücüne erişen FETÖ mensupları alıyor, komutanları da aldıkları karara ikna ediyorlardı...

Elbette ben yazdığım kitabın bu kanlı örgütü ne derece rahatsız edebileceğini, dolayısıyla da şiddetli tepki verebileceklerini tahmin ediyordum. Onun için de kitabın son cümlelerini şöyle bitirmiştım:

"Bir kitabı daha burada bitirdik. Çok sorunlu ama bir o kadar da önemli bir konuya değindiğimi biliyorum.

Kitap basıldığında eğer Fethullahçı örgüt TSK içerisinde gücünü muhafaza ediyor olursa, ciddi bir tepki bekliyorum onlardan.

Birileri millet olmadan vatan ararken, benim kaybedecek vatanım yok!

Dedelerim de ben de bedel ödedik bu topraklar için. Kim ki dedemin emanetine göz dikmiş, o zaman ilan ediyorum, savaşa hazırım..."

Evet, savaşın her türlüsüne hazırdım. Çünkü tehlike büyüktü. Söz konusu olansa ülkemdi.

Bu topraklarda doğmuş, yetişmiş, **"bizim çocuklarımız"**ı devşiren, siyasi iktidarların kuluçkasında yıllara sâri olarak büyümüş ve **"Frankeştayn"**a dönüşmüş bir örgüt, devleti ele geçirmek için her şeyi göze alacak hale gelmişti.

Anadolu’da, özellikle zeki ve fakir aile çocuklarını, küçük yaşlardan itibaren tespit ettiler.

Onları okutma bahanesiyle ailelerinden kopardılar. Adına **“Işık Evi”** dedikleri örgüt evlerinde beyinlerini yıkadılar.

Bu çocuklara, her türlü imkânı sunan ve böylece kendine bağlayan söz konusu örgüt, **“bizim çocuklarımızı”** bizden çalmıştı. Artık onlar bizden değildi.

Devletin duyarsızlığından, boş bıraktığı alanlardan, eksikliklerden yararlanarak, sinsice her yere özellikle de bu çocukların beyinlerine sızmışlardı.

Beyinlerine sızdıkları **“bizim çocuklarımızla”** devletimizin ve dahi ordumuzun kılcal damarlarına girmişler, vücudun tamamını ele geçirecek güce ulaşmışlardı.

Artık devleti tamamen kontrolleri altına almak istiyorlardı. Sene 2012 idi. Kendilerine çok güveniyorlar, devleti ele geçirmek için yeterince güçlü olduklarını düşünüyorlardı. Haksız da değillerdi.

Artık **“ne istedilerse aldıkları”** iktidarı, devleti ele geçirme noktasında tek engel olarak görüyorlardı. İktidar, Recep Tayyip Erdoğan’ın şahsında şekilleniyordu.

Şayet Erdoğan saf dışı bırakılırsa amaçlarına ulaşacaklarını düşünüyorlardı.

Bunun için, artık ellerine geçirdikleri hukuk sistemini kullanarak tereyağından kıl çeker gibi başarabilecekleri bir plan yaptılar...

2012 yılında başlayan bu süreçte, önce 7 Şubat 2012’de MİT Müsteşarı’na yönelik ifadeye çağırma ile ortaya çıkan kriz artık herkesin malumudur ki bir darbe girişimiydi.

O gün devrin başbakanı Recep Tayyip Erdoğan ameliyat olacaktı. Ameliyat saatine göre düğmeye basıldı.

KCK operasyonu üzerinden MİT Müsteşarı’na, onun üzerinden de Başbakan Recep Tayyip Erdoğan’a ulaşılacaktı.

Plan basit ve başarı vadeden bir plandı. Erdoğan ameliyata girip herhangi bir şeye müdahale imkânı olmadığı anda planın icra safhası başlayacaktı.

Plana göre MİT Müsteşarı, özellikle Oslo görüşmeleri ve bazı KCK militanlarının verdikleri, MİT’e çalıştıklarına dair ifadeleri üzerinden ifade vermeye çağrılacaktı.

Müsteşara öncelikle PKK ile yapılan görüşmeler sorulacak, bunun bizzat Başbakan Erdoğan'ın direktifi doğrultusunda gerçekleştiği ifadesi üzerinden Erdoğan'a gidilecekti.

Ameliyattan yeni çıkmış Erdoğan'ın muhtemelen ellerine kelepçeyi geçireceklerdi. Yani sorunsuz, kansız, hukuk kılıfıyla bir darbe yapılacaktı.

Ama olmadı... Erdoğan'ın ameliyatı çeşitli nedenlerle gecikti. Bunu o an için öngörmesi mümkün olmayan KCK Davası Savcısı, bu arada MİT Müsteşarı'nı ifade almak üzere çağırmış bulundu.

Mevcut durum, henüz ameliyata girmemiş olan Erdoğan'a iletildiği andan itibaren olayın seyri değişmiş ve girişim engellenmişti.

İkinci girişim ise 17/25 Aralık 2013'te gerçekleşti. FETÖ'cüler yıllardır biriktirdiklerini, hükümeti düşürmek maksadıyla piyasaya sürdüler. Kamuoyu nezdinde çok haklı görünen, meşru bir gerekçeleri vardı: **"Yolsuzlukla, hırsızlıkla mücadele"**

Ama niyet farklıydı elbette. Fakat yine başarılı olamadılar...

Özellikle dönemin Başbakanı Erdoğan'ın çok sert karşı koyuşu ile yaptıkları plan ters yüz oldu. Erdoğan, önceki gibi örtülü değil, açıktan savaş başlattı.

Öncelikle emniyet içinde kritik yerlerdeki FETÖ'cüler sonra da bir kısım yargı mensubuna karşı tasfiye operasyonu yapıldı. Artık devlet iradesi, biraz da Erdoğan'ın şahsında FETÖ mensuplarına karşı net bir tavır alıyordu.

Erdoğan, 2014 yılında halkoyuyla Cumhurbaşkanı olmuştu. Fakat iktidar partisi üzerindeki otoritesi tartışılmazdı.

Bu anlamda FETÖ ile mücadelede kopukluk olmayacaktı. Ancak Erdoğan'ın kararlılığına rağmen Adalet ve Kalkınma Partisi, hatta pek çok hükümet üyesinin samimiyetle mücadele ettiğini söyleyemeyiz.

Ta ki 1 Kasım 2015 seçimlerine kadar...

İktidar, o seçimle yerini sağlamlaştırdı. Erdoğan'ın bu konudaki kararlılığının yansımaları daha fazla görülmeye başlandı. Bütün bunlara rağmen mücadelede hep bir şeyler eksikti, yavaştı.

Bunun Başbakan Ahmet Davutoğlu'ndan kaynaklandığıyla ilgili söylentiler yayılmaya başladı. Hatta Erdoğan ile aralarının limoni olmanın ötesine geçtiği, aralarında zaman zaman çok sert tartışmaların yaşandığı duyulur oldu.

Görünen, bu tartışmanın FETÖ ile mücadeleye de sekte vurduğu şeklindeydi. Bununla ilgili çok ciddi iddialar kamuoyunun gündeminden düşmüyordu.

Derken iktidar partisi olağanüstü kongreye gitti. Bu kongrede, mücadelenin önünde engel olduğu düşünülen Davutoğlu kenara alındı ve oyuna, Erdoğan ile dostluğu çok eskilere dayanan Binali Yıldırım dâhil edildi.

Takvim yaprakları 22 Mayıs 2016'yı gösteriyordu.

O andan itibaren FETÖ ile mücadelede yeni bir sayfa başlamış, operasyonlar *-bir kurum hariç-* yeniden hız kazanmıştı.

Hariç dediğimiz kurum TSK idi. Sivil savcılarının elinde TSK'deki FETÖ yapılanmasıyla ilgili pek çok belge ve ifade vardı.

Cumhuriyet Savcıları, konuyla ilgili Genelkurmay'a sordukları soruların, yazdıkları yazıların hiçbirine cevap alamıyorlardı.

Sorunun kaynağı belliydi. Genelkurmay Adli Müşaviri Hâkim Albay Muharrem Köse'nin başını çektiği askeri hukukçular sürdürülen soruşturmaları engellemeye, en azından zaman kazanmaya çalışıyorlardı.

Adli Müşavir'in başını çektiği FETÖ'cü hukukçular, muhtemelen komutanları yanlış yönlendiriyor, TSK bünyesindeki FETÖ'cülere yapılacak olası operasyonları; Güneydoğu'daki çatışmalar ve bölgemizdeki istikrarsızlığın her an bir sıcak temasa evrilebileceği gerekçeleriyle geciktirmeye çalışıyorlardı.

Bu gayret açık biçimde görülse de, müdahale edilmiyor ya da edilemiyor, FETÖ'cüler zamana oynamaya devam ediyorlardı.

Nihayet İzmir'deki anayasal suçlarla ilgili soruşturma yapan Savcı **Okan Bato**, Haziran ayında Ankara'ya geldi. Bir dizi ziyaret gerçekleştirdi.

Artık, Haziran ayı içerisinde TSK bünyesindeki FETÖ unsurlarına hem de şûra öncesi operasyon yapılacağını, bu operasyonlar sonucu çok sayıda general ve amiral ile subay/astsubayın gözaltına alınacağını sağır sultan bile duymuştu...

Ve çok önce planını yaptıkları kalkışmanın tarihini büyük olasılıkla Okan Bato'nun bu ziyaretlerinden sonra belirlediler.

Baktığımız zaman bunu doğrulayan çeşitli ayrıntılar var.

Örneğin 14 Temmuz günü Kosova'daki görevinden izin alarak ayrılan Kurmay Albay **Muhammed Tanju Poshor**, 15 Temmuz günü Ankara'da TRT'ye yapılan baskında karşımıza çıkıyor.

Peki, ne zaman izin istemiş Kosova’da biliyor musunuz? **22 Haziran’da**. Demek ki bu tarihten hemen önce kanlı kalkışmanın tarihi **15 Temmuz** olarak belirlenmiş.

Büyük olasılıkla Temmuz ayı içerisinde kendilerine karşı yapılacak operasyonlar ve şûra sonucu, kritik makamlarda bulunan militanlarının tasfiye edileceğini düşünüyorlardı.

Böylesi bir durum, muhtemel daha sonra yapmayı düşündükleri kalkışmayı riske sokacaktı. Bu nedenle de daha sonra yapmaya karar verdikleri kalkışma zamanını öne, 15 Temmuz’a çektiler...

TSK, örgütün en iyi saklandığı ve kendini çok rahat koruduğu tek kurumdur. Genelkurmay Karargâhını hemen hemen ele geçirmiş FETÖ’cülerin yanlış yönlendirmeleri sonucu, komuta kademesinin ve siyasi otoritenin; Güneydoğu’da, özellikle şehirlerde başlayan yoğun çatışma döneminin ve başta Suriye olmak üzere ülkemizi yakından ilgilendiren bölgesel gelişmelerin bir savaşa dönüşebileceği, bu nedenle yapılacak bir operasyonun TSK’nin moral motivasyonunun olumsuz etkilenebileceği kaygısı taşıdığı muhtemeldir.

Bunlar bir yana, TSK içinde tanıdığımız bildiğimiz FETÖ’cülerin, özellikle **“Balyoz vb. davalarla çok yıprandık, çok kan kaybettik, yeni bir operasyonu kaldıramayız.”** gibi bir gerekçeyi sık sık seslendirmeleri, bu kumpas davalarla tasfiye edilen bizleri acı acı güldürüyordu. Çünkü bizler, bu gerekçeleri yüzleri kızarmadan ileri sürenlerin, bize yapılan kumpasın parçası olduğunu biliyorduk...

Esas durum, FETÖ için TSK içindeki yapılanmaları onların yaşamsal sigortalarıydı. Oraya **“son kale”** olarak bakıyorlardı. Buradaki yapılanmalarına yönelik bir tehdit gördüklerinde her yola başvurabilecekleri göz ardı edilmemesi gereken bir durumdu.

İşte yukarıda izah ettiğim gerekçelerle yapılması gereken operasyonu en az bir yıl ötelemeyi başardılar.

Bu arada tarafımıza darbe ile ilgili çeşitli bilgi kırıntıları gelmeye devam ediyordu. Örneğin bir yakınımın okuduğu okulda babası, Fethullah Gülen’in yanına gidip gelen bir iş adamının oğlu olan bir öğrencinin, 2014 yılının ilk yarısında Recep Tayyip Erdoğan’ı kast ederek **“Necdet Özel Genelkurmay Başkanlığından ayrıldıktan sonra Tayyip Erdoğan darbeyi görecek.”** demesi, her ne kadar önemsiz gibi görünse de evlerde büyüklerin bu tür konuşmalar yaptıklarını gösteriyordu.

Dolayısıyla da söz konusu konuşmalar bu minvalde bir şeyler düşünüldüğünün ipuçlarıydı.

Necdet Özel'den sonra Genelkurmay Başkanlığına atanan Hulusi Akar'ın göreve gelmesiyle, özellikle FETÖ'cü gazetecilerdeki heyecan had safhaya çıkmıştı.

“Ağacın Kurdu” isimli kitabımda da yer verdiğim bir kısım FETÖ'cü gazetecinin yazdıklarını hatırlayalım...

Bunlardan biri olan Faruk Mercan², 4 Ağustos 2015 tarihinde attığı twitte **“Bir irade Orgeneral Hulusi Akar'ın önünü kesmek için her şeyi yaptı. Silahlı Kuvvetler Akar'ı yedirmedi. Tarihi bir sürece girdik.”** yazıyordu.

Faruk Mercan **“tarihi süreç”**le neyi kastetmiş olabilir?

Ertesi günkü bir başka twitte de şöyle diyor (5 Ağustos): **“Hulusi Akar'ın Genelkurmay Başkanı olması Silahlı Kuvvetlerin kurumsal duruşunun bir sonucu. Çok zor bir zamanda çok zor bir görev.”**

Bu kesimin diğer yazarlarının Akar'la ilgili daha pek çok övgü yazısını çıkartabiliriz. Ama **“Darbecileri kazığa oturtmalı.”**, **“Yeni bir Vaka-i Hayriye lazım.”**, **“Genelkurmay Karargâhının kapısına kilit vurulsun.”**, **“TSK lağvedilsin.”** diyecek kadar gözü kararmış bir asker düşmanı profili çizen Mümtaz'er Türköne'yi³ bunların içinde daha farklı bir yere koymak gerekir.

Türköne, 19 Mart 2015'te **“Devr-i Sabık Yaklaşırken”** başlıklı yazısında Erdoğan'ın yargılanacağını kendinden emin bir üslupla dile getirmiştir.

Bir gün sonra da **“Yeni Türkiye Aktörleri”** başlıklı yazısında, Erdoğan otokrasisinden bahsederek şunları ifade etmektedir: **“(…) Bürokrasinin devlet menfaatlerini koruma içgüdüsü bu sefer halka da güven verebilir.**

Demek ki sivil-asker devlet bürokrasisi kapıkulu düzeninden çıkacak, yeniden özgüven kazanacak ve sorumluluklarını yerine getirecek.

“(…) Devlet bürokrasisi sağduyuyla uygun şekilde işbirliği içine girip otokrasiyi tasfiye edip yeni bir dönem başlatacak.”

Resmen darbe istemidir bu yazı.

² Hakkında FETÖ üyesi olmaktan yakalama kararı var. Yurt dışına kaçtı.

³ Mümtaz'er Türköne FETÖ üyesi olmak suçundan halen tutuklu.

Bir insan bunu daha aleni yazamaz.⁴

16 Ekim 2015 tarihinde -yani kanlı kalkışmadan tam 9 ay önce- şöyle bir paylaşım yapmıştım:

“Sahte darbe planlarıyla bizi tasfiye ettiler. Şimdi giderek darbe ortamını şekillendiriyor “birileri.”

Bakın bütün darbelerden önce bununla ilgili haber yapan yabancı bir dergi var. Adı: Economist Intelligence. 9-10 Eylül’de bir rapor yayınlamış ve özetle: **‘Türk Ordusu Anayasa’yı askıya alabilir.’** demiş.

Gar saldırısından önce Selahattin Demirtaş’ın *‘Darbe kokusu alıyoruz, birlikte hareket edelim.’* minvalinde bir şeyler söyleyerekhükümete haber gönderdiği basına yansımıştı.

Böyle bir darbeden ülkemizi Allah korusun!

Böyle bir darbe, **Atatürkçü görünümlü -tabii ki ABD güdümlü- ‘hizmet’ darbesi olur.**

12 Eylül’ü bile aratır ‘ABD’nin çocukları.’ Benden söylemesi...”

Daha ne diyelim... (EK-1)

Darbe söylentileri, özellikle 2015 yılı sonundan itibaren daha da yoğun biçimde arttı.

Çok farklı kesimlerden alınan bilgiler birbiriyle örtüşüyordu. Bu da en azından fikri bir hazırlık yapıldığı izlenimi doğuruyordu.

Bunlardan da kısaca bahsetmek sanırım uygun olacak. Bunlardan ilki; Balyoz davasında bizi yargılayan özel yetkili mahkemenin başkanı olan ve engizisyon mahkemelerinin yargıçlarına rahmet okutan tutum ve davranışıyla kamuoyu tarafından yakinen tanınan, sözde hukukçu Ömer Diken’in görev yaptığı Uşak’ta Ocak ayında polislere yönelik olarak:

“Yaptığınız işlere çok dikkat edin. Bu sistem 6 ay, olmadı bir sene sonra mutlaka değişecek. Bu kesin. O zaman yaptığınız işlerden hesap verirsiniz. Kimse sizi kurtaramaz.” sözleridir.

Altı ayı nasıl tutturmuş ama değil mi? (15 Temmuz 2016 kanlı darbe girişimi)? Bingo!

⁴ Mustafa Önsel, Ağacın Kurdu, TSK’de Şakirtlerin İşgali mi?, Fethullah’ın Askerleri, Alibi Yayıncılık, Ankara, 2016, s. 95, 96.

Yine Milli Kütüphanede, kendinin “**hizmet hareketi**”nden olduğunu söyleyen bir doktor, “**Generallerin Fethullah Gülen’e, ‘darbe yapabilecek güçte olduklarını, istediği takdirde buna hazır olduklarını’ söylediğini, Fethullah Gülen’in ise biraz daha beklemlerini istediğini...**” bir arkadaşımıza anlatıyor.

Bu konuşmanın geçtiği zaman da yine 2016 yılının Ocak ayıdır.

Özellikle GATA’da FETÖ’cü olarak bilinen askeri doktorların kendi aralarındaki konuşmalarda “**Kasım ayında darbe olacağı**” söylentisinin yaygın olduğunu yine 2016 yılının başında duymuştum.

Bunun doğru olabileceğini düşünmekle beraber taraftarlarına güç verme, çözümlerin önüne geçme adına bu tür haberleri pompalayabileceklerini de göz ardı etmiyordum.

Mayıs ayında, yine GATA’da söz konusu doktorların Kasım ayı içinde yapılacak darbenin öne çekildiğiyle ilgili konuşmalar yaptıkları bilgisi geldi.

Tabii bunlar mutlak doğrular değil, sadece altı tam da doldurulmayan duyumlardı. Ama dikkat edilmesi gerektiği de ortadaydı.

Olası bir tasfiye durumunda direnç gösterecekleri de kuvvetle muhtemeldi. Çünkü yukarıdaki satırlarda da belirttiğim gibi TSK’deki yapıları onlar için “**son kale**” idi.

Kitap içeriğine aldığım Odatv’deki bir yazımda da belirttiğim gibi aslında “**Aşil’in Topuğu**” idi onlar için TSK içindeki yapılanmaları. Oranın vurulması ölmeleri demekti.

Bu anlamda da örgütün yaşamsal alanıydı TSK. Yaklaşık 35-40 yıldır büyük bir sabırla bir koza örmüşlerdi. Bunun bir anda yıkılıp gitmesine hoşgörülü bakmayacaklarını bu örgütü tanıyan herkes bilirdi.

Yukarıda anlattıklarım kanlı kalkışma olayından önceki duyduğumuz ve değerlendirmelerimizdir.

Bununla ilgili yazdığım ve Odatv’de yayımlanan yazılarımı bir sonraki “**o gecenin öncesi**” bölümünde okuyacaksınız...

O bölüme, öncelikle “**Basında ismi çıkan, hakkında ihbar mektubu vs. olan subayın dosyasını Şûra’ya getirmeyin.**”⁵ demek

⁵ Ünal Karaosmanoğlu, Yaşadıklarım, Paylaşamadıklarım, Alibi Yayıncılık, Ankara, s. 171.

suretiyle, özellikle 2013, 2014 ve 2015 yıllarında FETÖ'cülerin rakipsiz olarak terfi etmelerinin önünü açan (O yıllarda özellikle tuğgeneralliğe terfi edenlerin bir iki istisna hariç, hemen hepsi kanlı kalkışmanın göbeğinde hareket etmiştir.) devrin Genelkurmay Başkanı Necdet Özel'e, emekli olduktan sonra Odatv'de yazdığım mektupla başlayacağım.⁶

Daha sonraki bölümde ise **“o gece”** neler yaşandı onlara temas edeceğim...

O gece, 250'ye yakın insanımız hayatını kaybetti. 1536 vatandaş ve güvenlik görevlisi ise yaralandı. 104 kalkışmacı üniformalı FETÖ militanı ise öldü.

Elbette o gecenin en büyük kahramanı Türk halkıdır. Onlar, o gece zırhlı araçlara karşı yürüdüler. FETÖ'nün katillerinin mermilerine karşı göğüslerini siper ettiler. Tankların önüne yattılar. Bomba atan uçak ve helikopterlere meydan okudular. Ülkelerine sahip çıktılar.

Bunu, bu satırların sahibi bizzat gördü ve bu halkın çocuğu olmaktan bir kez daha gurur duydu.

Kim ne derse desin, ben o gece yıllardır emperyalizmin kültür bombardımanına tabi tutulan bir halkın, her şeye rağmen hâlâ Çanakkale ve Sakarya'daki dedelerinin genlerini taşıdıklarını gördüm.

Onların yaptıkları saatlerce televizyonlarda gösterildi. Belgesel haline getirildi. O nedenle halkımızın o direnişinin somutlaşmış, özele inmiş bir kahramanına yer vermedik kitabımızda...

Emniyet görevlilerinin de o gece yiğitçe direndiklerinin, kahramanca hareket ettiklerinin, kalkışmacılara en büyük darbeyi vurduklarının canlı şahidiyiz.

Onlar için ne kadar methiye dizsek azdır. Sadece 47'si, Gölbaşı'nda bulunan Polis Özel Harekât Başkanlığında Hakk'a yürüdü. Onları da rahmetle anıyorum.

⁶ Merak edenler için hemen ifade edelim ki Necdet Özel'in söz konusu emri üzerine FETÖ'cü olmayan terfi sırasındaki subaylar, basın ve internet üzerinden yaygın bir saldırıya maruz kalmışlar, isimsiz imzasız iftira mektuplarıyla yargısız infaza uğramışlardır. Onlarla ilgili olumsuz haberleri FETÖ'cülerce zaten ele geçirilmiş General/Amiral Şube Müdürlüğünce büyük bir keyifle Necdet Özel'in önüne konulup dosyalarının Şûra'ya sokulmadığına şüphe yoktur. Pek çok başarılı subay da o yıllarda böyle tasfiye edilmiştir.

Çok sayıda emniyet görevlisi arkadaşımız yaralandı. Yaralı emniyet görevlilerine, başta değerli arkadaşım Emniyet Müdürü Fatih Eryılmaz olmak üzere acil şifalar diliyorum.

Kitapta onların da somuta indirgenmiş hikâyesi yok. Bu, hem kitabın hacmi açısından hem de benim o konuyla ilgili yeterli bir araştırma yapma imkânı bulamayışından mümkün olmadı.

Hem o konuyu da emniyetten çok güzel kitaplara imza atmış emniyetçi dostlarımıza bırakalım değil mi? İnşallah bir gün o da olur.

Kitabımızda; o gece televizyonlara yansımayan, halkımız henüz sokağa inmeden, direnişe başlamadan tamamen kendi inisiyatifleriyle askeri birliklerde darbeye direnenlerin hikâyesini bulacaksınız...

Hem de örgütsüz, bir başkasına bakmadan, kimseye sormadan, **“Bu haince kalkışma durdurulmalıdır.”** diyerek yüreklice canlarını ortaya koyan askerlerden, evet gerçek Türk askerlerinden bahsedeceğim bu kitapta.

Özellikle, FETÖ’nün gadrine uğramış ve kumpas davalarda yargılanıp yıllarca cezaevinde kalmış arkadaşlarımızdan bir kısmının o gece neler yaptıklarını, bir zamanlar **“darbeci”** olarak suçlanıp cezaevlerine tıkmış olan bu insanların, o kanlı kalkışma gecesinde neler yaşadıklarını da aktarmaya çalışacağım.

Ayrıca kanlı kalkışmayı yapan bir kısım FETÖ’cünün ve o geceyi yaşayan başka askerlerin verdikleri ifadelere de yer vereceğim.

Bazıları olaya çok ışık tutucu olacak. Özellikle **“etkin pişman”** olanları. Ve kanlı kalkışma sonrasında yaşananlara da değineceğim elbette...

Ben, **“o gece”** yapılanın kalkışma ötesi bir **istila hareketi** olarak gördüğümü,

Söz konusu kanlı darbeden kitabımda kalkışma ya da istila şeklinde bahsedeceğimi belirteyim.

Ayrıca kitabımda bu kanlı kalkışmayı yapan örgütten sadece FETÖ diye bahsettim.

Ancak benim dışımdaki şahıslarca kullanılan, **“Darbe”, “Fethullah Gülen hareketi”, “Cemaat”** vb. söylemler de kitap içeriğinde aslına sadık kalma adına değiştirilmeden aynen kullanılmıştır.

Hadi bakalım, bir kez daha Bismillah vira...

“O GECE”NİN ÖNCESİ...

Madalyanı da Almışsın Canım Komutanım...

Malumunuz mu bilmiyorum, **21 Eylül 2012**'de 10'uncu Ağır Ceza, **9 Ekim 2013**'te de Yargıtay'ın 9'uncu Dairesi, "Balyoz Davası" kapsamında vicdansız ve hukuk dışı kararlar aralarında benim de bulunduğum o an için 131'i muvazzaf, toplam 237 personelin cezalarını onayarak adeta bizleri mezara gömmüştü.

Sizin ne diyeceğinizi beklerken öğrendik ki siz yurt dışı seyahatindeymişsiniz. Gazetelerde fotoğraflarınızı gördük, dua ediyordunuz. **"Kime acaba?"** diye düşünmeden edememiştik haliyle.

Bu gezinin tarihinin, Balyoz davasının açıklanacağı gün olmasının (hangi gün açıklanacağı çok önceden biliniyordu.) bilinçli bir tercihiniz olmadığına inanmak istedik arkadaşlarla beraber.

Gezi sonrası yurda döndüğünüzde, sizden Balyoz davası kararlarıyla ilgili kamuoyunu aydınlatan bir açıklama beklemiştik. Şöyle kallavi, hukuksuzluğu kamuoyunun gözüne sokan. Bunu da kendinizi riske atmadan, duayen hukukçuların davayla ilgili görüşlerine dayandırarak yapmanız yeterli olacaktı.

Sadece Hasdal'da söyledikleriniz de kâfiydi bizim için. O sözlerin üzerine de vallahi epey daha yatılırdı cezaevinde. Ama bu kadarını bile yapmadınız, yapamadınız. Basın bunu sorgulayınca da **"Balyoz'la ilgili ben diyeceğimi dedim."** deyiverdiniz. Ne demiştiniz Allah aşkına Sevgili Komutanım?

Arkasından da suskunluğunuzu, **"kamu görevlisi"** olmakla açıklamıştınız Canım Komutanım. Söylediğiniz doğrudu aslında ama takdir edersiniz ki eksikti. Bu ülkede kaç kamu görevlisi astlarına, altında çalışanlarına, **"öl!"** emri verebilir be Komutanım?

Bir savaş sırasında insanlar, sizin emrinizle ölüme koşacak. Bir başka kamu görevlisi, örneğin DSİ Genel Müdürü böyle bir emir verebilir mi ha Canım Komutanım?

Peki, isimli davalarda, zamanında iktidarın desteğini de alarak, herkesin malumu paralel çetenin astlarınıza reva gördüğü bu vicdansız saldırıya, düşürüldükleri duruma konuşarak bile tepki vermemeniz normal mi Komutanım?

Görüntünüzün astlarına sahip çıkamayan komutan görüntüsü olduğunu gayet iyi biliyorsunuz. Bu durumda astları vicdansızca betona gömülerek yok edilen bir komutanın, moral değerlerini

nasıl aşındırdığını en iyi bilenlerdensiniz. Böyle bir komutana geride kalanlar ne kadar güven duyar, en iyi sizin malumunuzdur.

Hele bize kumpas yapan malum çeteye, TSK içerisinde ama açık, ama örtülü destek verenlere (FETÖ'cülere), bunca geçen yıla rağmen hiçbir şey yapmayışınız!

Onların TSK içerisinde iyice semirip palazlandığı yaygın kanaattir. Hatta yerlerimize onlar terfi etmişlerdir, yalan mı? İsterseniz bu konuyu açabiliriz ama uzatmayalım.

Cezamız onanınca, cezaevinde, size Hasdal'daki sözünüzü hatırlattık diye ismimi vererek bana çok kızdığınızı ifade etmişsiniz sizi ziyarete gelenlere. Sonra cezaevinden çıktım.

Tam 4 yıldır ayrı kaldığım çocuklarımla hasret giderecektim ki mevzuatı ve teamülleri bir tarafa bırakarak özel emirle tayinimi Ankara dışına çıkarttınız.

Oldu mu sizce Komutanım? Bu kadar öfkelenecek, uğraşılacak stratejik konu varken, alçakların kumpasıyla hayatı alt üst edilmiş bir albayla uğraşmak size yakıştı mı ha Canım Komutanım?

Anladım bana çok kızdınız, cezalandırmak istediniz. Bunun için de paralel çete mensupları için **“Haklarında belge yoksa işlem yapmam.”** derken, benim için belgeye ihtiyaç duymadınız, hadi bunu da anlıyorum diyeyim.

Peki, eşimin ve çocuklarımla suçu neydi Sevgili Komutanım? 4 yıl babalarından ayrı kalmış olmaları yetmezmiş gibi, daha 4 ay bile hasret gideremedi, babaları cezaevinden çıkalı daha 1,5 ay olmuşken, onları babalarından ayıran atamanın açıklamasını yapamayacağınızı biliyorum.

Anladım, gücünüz bana yetti. Kabul ediyorum ne yapalım. Eh, ben de en azından bugün eleştiri hakkımı kullanayım, derin kırılganlığımı dile getireyim takdir ederseniz. Yine öfkeleneceksiniz biliyorum ama idare edin artık.

“TSK'nin acımasızca eleştirilmesinden” yakınmıştınız bir ara. Bu durumda TSK değil ama sizi eleştirmemek mümkün mü Sevgili Komutanım?

Ha, en çok da bizimle ilgili açıklama yapmamanızı, **“TSK'yi siyasal ortamdan uzak tutmayla”** izah etmeniz yok mu, en çok da ona gülüyorum. Elbette acı acı.

Sahi siz, askeri okullarda *-bıraktık sizden öncesini-* sizin zamanınızda neler olduğunu bilmiyor musunuz?

Etrafınızda olan bitenleri pek çok kişi yazıp çiziyor.

Mahalle kahvehanelerinde bile konuşulmaya başlandı TSK'yi siyaset batağına çeken paralel yapılanma (FETÖ) Sevgili Komutanım. Siz hâlâ **“Belge var mı?”** deyin durun.

Beni çağırıyordınız anlatırdım size. Ama siz beni sürmeyi, böylece susturmayı denediniz. Hâlbuki ben haksızlık karşısında, zulüm karşısında asla eğilmeyeceğimi yargılanırken göstermiştim Sayın Komutanım.

Bizim eleştirilerimize karşı yine o günlerde **“TSK, mutlak itaat ve disipline bağlı bir yapı.”** demişsiniz. Öyleydi. Ne zamana kadar? Komutanların **“gidin”** emriyle gittiğimiz ve bize düşman hukuku uygulanarak ağır cezalar aldığımız, bunun sonucu yalnız bırakıldığımız Balyoz davasına kadar.

Yine o günlerde yaptığımız haklı ve olması gereken eleştirilere karşı, **“Yıkıcı eleştiriler zafiyet oluşturur.”** diyerek bize yapılanları ne kadar normalleştirmiştiniz Canım Komutanım.

Siz **“yıkıcı”** dediğiniz eleştirilere takılacağınıza, TSK'yi içten içe kemiren, bu anlamda ne disiplin ne zafiyet bırakan paralel örgüt denilen **“Fethullah'ın Askerleri”**ni görebilseydiniz.

Onların yıkıcılığına, ihanetine engel olacak bir, evet sadece bir faaliyetiniz olsaydı, en azından ben bana yapılanları unutabilirdim. Ama hiçbir şey yapmadınız Sevgili Komutanım. Yapmaya da niyetlenmediniz.

Sadece altını doldurmadığınız ama oldukça dikkat çekici bir sözünüz var o günlerde, **“Beni hedef tahtasına oturtursanız, bir süre sonra beni de bulamazsınız.”**

Yani “benden sonrakiler beni aratır, benden sonrakiler kötü” anlamı çıkacak bir cümleyi neden kurdunuz bilmiyorum. Eğer öyleyse sizden sonra geleceklerin güvenilir, ehil komutanlardan oluşması da sizin sorumluluğunuz değil mi? Böyle söyleyerek sorumluluktan kaçabilir misiniz benim Canım Komutanım?

Sayın Komutanım, an itibarıyla artık emekli oldunuz. Önceki gün **“Övünç madalya”**nızı da almışsınız. Ne mutlu size!

Ben de emekli oldum biliyor musunuz?

Şûra'ya da girdim, hem de beraat etmiş olarak. Giderayak beni de emekli etmişsiniz. Memnun oldum. Artık **“Komutanım”** diyeceğim insan sayısı azalmıştı zaten. Zahmetten kurtarmışsınız beni.

Ya **“Haklarını iade ediyorum.”** diye terfi ettirseydiniz? **“Fethullah’ın Askerleri”** ile nasıl bir ilişkim olurdu tahmin bile edemiyorum.

Artık sizin de üniformanız yok, benim de üniformam yok. Bir yerde eşitlik var yani. Ama sizin **“övünç madalya”**nız vardı değil mi? Unutmuşum, özür diliyorum.

Son birkaç şey daha söylemek istiyorum size Sevgili Komutanım. Dün bizim haklı eleştirilerimize karşı **“Ahmet, Mehmet ve marjinal gruplar istedi diye istifa etmem.”** demiştiniz. Buradaki marjinalden kasıt herhalde bizdik.

Bu durumda eski bir astınız, silah arkadaşınız olarak ne diyebilirim ki? Ama biliyorsunuz bu sözleriniz çok tartışılacak çok. Arkadaşlarınıza pusu kuran Fethullahçılara (FETÖ’cülere) gelince **“kamu görevlisi”** kimliğiniz; sözünüzü hatırlatan, ayrıca davayı anlatan birkaç da kitap yazan, böylece belki de sizin yapmanız gerekip de yapmadığınız şeylerin boşluğunu da doldurmaya çalışan bizlere karşı, **“hırçın asker”** hüviyetiniz.

Bakınız, cezaevindeyken sizin özelinize yazdığım bir mektupta TSK’nin, dahası ülkenin nereye götürüldüğüne dikkat çekmiştim. Yıl 2013’tü. O zaman **“analar ağlamasın”** gibi tartışılmayacak bir gündemle bölücü örgütün kazanımlarını her gün artırdığını ta cezaevinden görüyorduk. Sizi bilmiyorum.

Bugün de astlarınız, silah arkadaşlarınız, evlatlarınız toprağa gömülüyor, tıpkı dün bizim betona gömüldüğümüz gibi. Analar ağlıyor, tıpkı dün olduğu gibi...

Ve siz hiçbir şey olmamış gibi, **“övünç madalyası”** alarak köşenize çekiliyorsunuz. Biliyorum haddim değil ama yine de tebrik ediyorum, **“Helali hoş olsun.”** diyorlar ya, ondan.

Naçizane dün olduğu gibi bundan sonra da **“suskun kamu görevlisi”** olarak ebediyen susun bence. Huzur ve mutluluk içerisinde, **“övünç madalyası”**nın verdiği büyük övünçle torunlarınızı sevin olur mu?

Karşılaşır mıyız bilmem. Çünkü bizim korumalı lojmanımız da tıpkı **“övünç madalya”**mız gibi yok. Halkımızla birlikteyiz. Bizim madalyamız halkımızın sinesidir, milletimizin yüreğidir.

Size yazdığım özel mektupta cezaevindeydim: **“Tarih Baba bizi mutlaka beraat ettirecek, biliyorum.”** demiştim. Evrensel hukuk normlarıyla hareket eden mahkemelerde de beraat ettik.

Sizin kurulu mahkemelerle işiniz olmaz, ancak bakalım **“Tarih Baba”**nın yargısında ne yapacaksınız, işte onu bilemiyorum **“Canım Komutanım” 30 Ağustos 2015**

“Canım Komutanım” Necdet Özel’e emekli olduğum, daha doğru ifadeyle tasfiye edildiğimiz günün ertesinde yazmıştım basın üzerinden yukarıdaki mektubu.

Aradan 10,5 ay geçti. 15 Temmuz’da, **“Canım Komutanım”**ın terfi ettirdiği generallerin büyük çoğunluğunun merkezinde olduğu kanlı kalkışma gerçekleşti. Yaradan’ın da yardımıyla bu kanlı kalkışma bastırıldı.

Bunun üzerine yazmış olduğum **“Ağacın Kurdu”** kitabının önemi kamuoyunu büyük bir süratle sardı. Pek çok gazeteyle söyleyişi yaptım. Birçok televizyon ekranına çıktım. Haliyle aralarında **“Canım Komutanım”**ın da olduğu komutanlara eleştiriler getirdim. Tabi sadece ben değil, benim gibi ekrana çıkan pek çok emekli asker de eleştiri dozu yüksek şeyler söyledi onunla ilgili.

Bir gün **“Canım Komutanım”** beni evine kahve içmeye davet etti koruması olan bir personel aracılığıyla...

Şöyle tekrar geriye sardım makarayı. Çok değil, altı yıl öncesine gittim. Yıl 2010’dı. Ben ikinci kez tahliye olmuş ve görevimin başına dönmüştüm. İstihbarat Başkanlığında Daire Başkanı’ydım.

Balyoz’un alabildiğine tartışıldığı, kendimizi anlatamadığımız günlerdi. Komutanların önemli bir kısmı da bilmiyordu. Ve Necdet Özel Jandarma Genel Komutanı’ydı. Beni, yani emrindeki bir daire başkanını çağırıp **“Geçmiş olsun.”** bile demedi, **“Nedir bu Balyoz?”** diye sormadı. Beni ve yaşadıklarımı yok saymıştı. Sonra yazı içeriğinde anlattığım diğer yaşanmışlıklar geldi aklıma.

Peki, bugün hangi dağda kurt öldü de beni kahve içmeye çağırıyordu? Yukarıdaki yazıda **“Karşılaşır mıyız bilmem.”** demiştim ya. Bu davetle karşılaşabilirdik.

Ama artık **“Canım Komutanım”**la karşılaşmak istemiyorum. Zira bana söyleyeceği hiçbir şey yok. Zamanında yok saymıştı beni, artık ben de onu yok sayıyorum.

Davete icap edecek bir vasat yoktu. Bu nedenle üzerimde kırk yıl da hatırı kalacak kahveyi içmeye gitmedim.

“Canım Komutanım”ı Tarih Baba’ya ve Allah’a havale ettim...

Karadulun Evini mi, Cumhuriyeti mi Savunmalı?

Sanırım karadul denilen bir örümcek türünü pek çoğunuz duymuştur. Peki, bu karadul denilen örümceği, diğerlerinde ayıran özelliği nedir? Anlatayım...

Karadul, çok zehirli bir örümcek türü. Dişisi, erkeğinden 5-6 kat daha büyük. Erkeğin işlevi sadece üreme aracı olması.

Karadul, erkeğiyle evinde, yani ördüğü ağda çiftleşiyor. Sonra ilk olarak ne yapıyor biliyor musunuz? Av olarak çiftleştiği erkeğini yiyor. Böylece enerji depoluyor.

Bu, her çiftleşme dönemi tekrarlanıyor. Yani erkeğin yaşamı, işlevini yerine getirir getirmez sona eriyor. İhtiyacı karşılanıncaya kadardır erkeğine olan ilgisi Karadulun.

Şimdi Karadulu niye anlattım size? Açıklayayım.

Geçtiğimiz günlerde FETÖ (Fethullahçı Terör Örgütü)'nün finansörü olduğu iddiasıyla, İpek/Koza grubunun şirketlerine operasyon yapıldı. Bu kapsamda, grubun bünyesinde faaliyet gösteren Kanaltürk, Bugün televizyonları ile Millet ve Bugün gazetelerine de el konuldu.

İşte o andan itibaren kıyamet koptu. Elbette Cemaat yanlılarının tepkisi anlaşılabilirdi. ABD ve AB'nin de tepkisi doğaldı. Bu örgütün oralarda çok özel bağlantıları olduğu kimsenin bilmediği şeyler değildi. Liberal görünümlü, kendilerini aydın olarak yaftalayan kesime de denilecek bir şey yoktu.

Cumhuriyet'in başına geldikten sonra gazeteyi klasik çizgisinin dışına çıkaran, *Taraf*vari haberleriyle farklı bir yerde konumlandıran Can Dündar gibilerini de anlıyorduk.

Yine 17/25 Aralık 2013 sonrası artık Cemaat ile irtibat tesis etmenin güya iktidara karşı bir güç devşirmesi olduğunu düşünen ve bütün ulusalcıları dışlayan, bu anlamda Atatürk'ün düşüncelerinin uzağına düşen CHP'yi de;

Ne yapmakta olduğunu taraftarlarının bile anlamakta zorlandığı bir lider tarafından yönetilen MHP'yi de çok garipsemedik o kanalların önünde omuz omuza Cemaate destek olurken...

Onlara nedir bu desteğin anlamı dememize gerek bile yoktu.

Ergenekon, Balyoz, Poyrazköy, Casusluk vb. davalarda dalga dalga operasyonlar yıllar boyu sürdü. İnsanlara kumpaslar kuruldu. Hayatları karartıldı. Kimi hayatını kaybetti. Bugün savunduğunuz kanallar ise onlara itibar infazı yaptı. Bunlar yaşanırken, siz hiç böyle tepki verdiniz mi diye sormamızın lüzumu yoktu.

Sadece CHP, o da çok sonraları, kısmen sahip çıkmaya çalışmıştı kumpas davalarına. Bugün anlıyoruz ki konjonktürelmiş bu sahip çıkış da.

Bunları anladık da o süreçte her daim yanımızda olduğunu düşündüğümüz, kumpas davası sürecinde kimi yazılarıyla, kimi eylemleriyle, söz konusu naylon davalara karşı mücadele eden, birlikte cephe oluşturduğumuzu düşündüğümüz ve Atatürkçülüğünden kesinlikle şüphe etmediğimiz kesim var ki onların bu Cemaat şürekâsına (FETÖ'cülere) desteğini anlayamıyorum. Ve hayretler içindeyim gerçekten.

İşte sözüm onlaradır.

Değerli dostlarımız, siz nasıl olur da Cemaatin yanında konumlanırsınız? **“Çok mağdur oldular, hukuksuzluğa uğradılar, o zaman şimdi Cemaati savunma zamanı.”** ne demektir Allah aşkına?

Atatürk'ün 1925 yılında Kastamonu'da **“Cumhuriyet; tarikatlar, cemaatler, şeyhler, dervişler, müritler ülkesi olmayacaktır.”** sözünü ne çabuk unuttunuz? Böyle bir cemaat varlığının kendisi bile cumhuriyetin temel kurallarına aykırı değil midir? Ki bu Cemaat herhangi bir cemaat gibi sadece dini faaliyet mi gösteriyor?

Liderinin, **“Kendinizi belli etmeden devletin kılcal damarlarına kadar gireceksiniz.”** emriyle 35-40 yıldır devlette örgütlenen; son 12 yıl içinde ise, mevcut hükümetin kendini eksik gördüğü sivil ve güvenlik bürokrasisini kendilerine bırakması sonucu, devleti ele geçirme noktasına gelen gizli bir örgütle karşı karşıyayız.

Ayrı bir hiyerarşisi olan, devlet içinde devlet olmuş bir yapıdır söz konusu olan. Bundan haberiniz yok mu?

Özellikle emniyet, yargı ve TSK'de her istediklerini yapacak hale geldiler.

Sonra Ergenekon, Balyoz vb. kumpas davalarıyla, siyasetçi, bilim adamı, gazeteci, asker gibi pek çok aydını delil uydurarak içeri tiktılar ve yıllarca içeride yatmalarına sebep oldular, haberiniz yok mu?

Sadece onlara mı? Sivil bürokratları da çeşitli baskı yöntemleriyle istifaya zorladılar. İş adamlarından kendilerine himmet adında haraç vermeyenlere, istediklerini yapmayanlara kumpas kurarak yandaş hâkimler vasıtasıyla cezaevlerine tıktılar.

TSK’de, kumpas davalarıyla devre dışı bıraktıkları subayların yerini şakirtleriyle doldurup orada da çok güçlü bir konuma ulaştılar, haberiniz yok mu?

ÖSYM, polis okulları, askeri okullar (harp akademileri dâhil) TUS, KPSS, Hâkim/Savcı (askeri olanlar dâhil) ve diğer memur alımlarıyla ilgili sınavların, son 10 yılına damga vurdular adeta.

Soru çalarak yandaşlarına verdiler. Bu tür olaylar ayyuka çıktı. Çalınan, sorulardan ziyade çocuklarımızın geleceğiydi, haberiniz yok mu?

Kumpas davalarıyla pek çok insanın cezaevlerinde ölümüne sebep oldular. Bir kısmı ise cezaevleri şartlarında hastalanarak sonrasında hayatlarını kaybetti.

Bunlar bir yana, **Hrant Dink cinayetini, Ergenekon operasyonu için, polis içerisindeki Cemaat yapılanmasının işlettiği artık herkesin kabul ettiği bir gerçektir**, haberiniz yok mu?

Zirve Yayınevi cinayetini işleyen genç çocuklar da bunların evlerinde yetişmiş, hiç duydunuz mu? Ama onu bile tersine çevirip gizli tanıklarla askerin üzerine yıkmaya çalıştılar. Bundan da mı haberiniz yok?

Hele Danıştay cinayeti? Bu arada Yargıtay’da Ergenekon davası görüldü. 28 Ekim günü, yani duruşmanın son günü, Avukat Zeynep Küçük, Danıştay cinayetinin nasıl işlendiğini, adım adım, telefon kayıtları üzerinden, belgeleriyle anlattı.

Cinayetin Fethullah Gülen taraftarları tarafından işlendiğini şüpheye yer bırakmayacak şekilde ortaya koydu.

Gelmediniz o duruşmayı takibe, dolayısıyla bundan da haberiniz yok değil mi?

Peki, yukarıda ancak bir bölümünü anlattığım ölümlerle yakın ilgisi olan cemaatin elinde kan olduğundan haberiniz yok mu?

Onların özgür dediği basınları, sizce gerçekten özgür mü? Onlar değil mi **“1923’te Kuruldu, 2008’de Arınıyor”** (Ergenekon sürecinde)⁷ başlıklarını atanlar.

⁷ Taraf gazetesi, 26 Temmuz 2008 tarihli nüshası.

Bu tür başlıklardan bunların derdinin Cumhuriyet’le, Atatürk’le olduğunu anlamadınız mı?

Kumpasla içeri alınan, bunu onur meselesi yapan Yarbay Ali Tatar’ın ölümünü, **“mermiye kafa attı”** şeklinde veren, tutuklanan gazeteciler için **“Onlar gazetecilik yaptıklarından değil, örgüt üyesi olmaktan tutuklandılar.”** diyen bir yayın grubunun, insan haklarından, basın özgürlüğünden bahsetmesi ne kadar samimidir?

Bunların takiye yapmakta çok usta olduğundan haberiniz yok mu? **“Ama artık düzeldiler.”** mi diyorsunuz, o zaman geçmişle yüzleşmeleri, özür dilemeleri, devlet içerisindeki mevcut yapılanmalarını da feshetmeleri gerekir değil mi? Düzemedikleriyle ilgili size çok uzatmadan bir örnek vereyim isterseniz.

Bakın Fethullah Gülen örgütünün amiral gemisi Zaman gazetesi Yayın Yönetmeni Ekrem Dumanlı, 13 Haziran 2015 tarihinde ne diyor: **“Ergenekon meselesine yürekten inandık. Bugün de davanın doğru olduğunu değerlendiriyoruz. Kimseye de haksızlık yaptığımızı düşünmüyoruz...”**

Görüyor musunuz, hiç yaptıkları kötülüklerden pişmanlık duyuyorlar mı? Önceki yıllarda müdahale edilen medya gruplarından haberiniz yok mu? İsterseniz hemen hatırlatayım, yorulmayın.

Yıl 2004. Star grubuna el konulmuş ve başına Cemaate yakın bir isim **Haluk Örgün** getirilmişti. Daha sonra ART, ULUSAL KANAL, Odatv’ye müdahale edildi. KANALTÜRK de baskılara dayanamadı ve Tuncay Özkan tarafından, şimdi el konulan İpek grubuna satıldı.

Sonrasında pek çok gazeteci cezaevlerine tıkıldı. Yüzlercesi işsiz kaldı. Bu operasyonları, hükümet desteklese de gerçekleştireni, şimdi mağduru oynayan Cemaatin militanlarıydı.

Şimdi aynı mevziiye girdiğiniz Cemaat güruhunun medya ayağı, bu operasyonların türlü yalan ve iftiralarla psikolojik harp ayağını oluşturdu. O dönemde, medyadaki bu tasfiyelerden yararlanarak basındaki gücünü artırdı. Artık haberiniz yok mu demeyeyim, unuttunuz mu diye sorayım?

Sahi siz ne yaptığınızın farkında mısınız? Eğer **“Bugün onlara, yarın bize.”** diyerek bunlarla güç birliğine girerseniz, **“Bağımsızlık benim karakterimdir.”** diyen Atatürk’ü hiç anlamamışsınız demektir.

Atatürk'ün, ülke işgal halindeyken bile, arkadaşlarının manda ve himaye isteğine nasıl şiddetle karşı çıktığını bilmiyor musunuz?

Dün Atatürk, o zor şartlarda böyle derken; siz bugün, bir cemaatin himayesine nasıl razı olursunuz? Geçmiş kirli, eli kanlı, emperyal ülkelerle işbirliği içinde olan bu örgüt ile nasıl ortaklık kurar, güya hükümete karşı onların gücünden yararlanma düşüncesinde olur ve nasıl aynı mevziye girersiniz?

Bakın, bunlar, tıpkı yazının girişindeki karadul örümceği gibidirler. Dün, mevcut iktidarın sağladığı her türlü olanaktan faydalandılar. Hayatlarının baharını yaşadılar. Ters düşüklerinde, aslında artık kendilerini çok güçlü görüp devleti tamamen ele geçirmek maksadıyla saldırıya geçtiler. Çünkü hükümetten alacaklarını almışlar, işleri bitmişti. Tıpkı karadul gibi “ne istedilerse veren” hükümeti yemeye kalktılar. Düşünün, yeniden güçlenseler size neler yaparlar...

Şimdi **“Karadul Çetesi”** bu saldırıyı savuşturmak, çok fazla güç kaybetmemek için size ihtiyaç duyuyor. Mağduru oynuyor. **“Bugün bana, yarın size.”** diyerek korkunuzu kullanıyor. Tıpkı, şimdi en büyük düşmanları zamanın Başbakanı Recep Tayyip Erdoğan’a, gerçek dışı ihbarlarla, **“Ergenekoncular size suikast düzenleyecek.”** diyerek onun güvenini kazanmaları ve kendilerine mahkûm etmeleri gibi. Sonrasını biliyorsunuz...

Şimdi sizi uyarıyorum: Bu saldırıyı savuşturdukları an ilk sizi yiyeceklerdir. Karadulun evine girmeyin! Gelin karadulun evini değil, sadece Cumhuriyeti savunalım...

3 Kasım 2015

Bu yazı, FETÖ'cü basın ve finansörlerine karşı yapılan operasyonlara karşı sırf hükümet karşıtlığı veya **“Sıra bize de gelir.”** korkusunun tetiklemesiyle Atatürkçü, Cumhuriyetçi reflekslerine rağmen FETÖ'yü savunmaya sivrulan insanları uyarmaya yönelik olarak yazılmıştı.

Tam da bu tarihlerde, muhtemeldir ki örgütün, TSK içindeki askeri kanadı darbe planı yapmaya başlamıştı.

Ben yazılarımla hem Atatürkçü kesimi hem TSK'ye komuta edenleri hem ülkeyi yönetenleri uyarma görevini yapmaya, büyük tehlikeye dikkat çekmeye devam ettim. İşte o yazılarımla...

“Askeri Yetkiliye: “Şimdilik Susuyoruz...”

MİT tırları ile ilgili, birinin FETÖ/PDY ile ilgisinin olmayacağına kefil olduğum iki general ve bir emekli albayın tutuklanması sonrası, İzmir’de yürütülmekte olan Askeri Casusluk davasında kumpas yapan Fethullahçı örgütün, askeri ayağına yapılacak operasyonun kamuoyunda yaygın olarak dillendirilmesi **“Genelkurmay ne diyor?”** sorusunu gündeme getirdi.

Konuyla ilgili değerli Gazeteci Müyesser Yıldız, Odatv’de, **“Genelkurmay Susuyor Çünkü...”** başlıklı bir yazı kaleme almış. Bu yazı ile bir askeri yetkiliyle yaptığı görüşmelerden yansımaları kamuoyu ile paylaşmış.

Yazıdan anladığımız; Genelkurmay Askeri Savcılığı, söz konusu davaları incelemek, gerekirse dava açmak için bu davalarla ilgili dosyaları başsavcılıklardan istemiş, ancak ret cevabı almıştır.

Ret gerekçesi açıktır: Sivil yargı, askeri yargıya güvenmemektedir. Bundan 10 yıl önce böyle bir düşünülebilir miydi? Devletin kurumları arasında böylesi bir güvensizlik olur muydu?

Devletin çözülmesine vurgu yaparak **“Savaş kapıya dayanmış, bu hal ne?”** diye sormuş sevgili Müyesser. Ne kadar haklı!

Peki, bunun müsebbibi kim?

Elbette bunda siyasi iradenin çok büyük kabahati var. Dolayısıyla sorumluluğun büyüğü onundur.

Ancak bunda; siyasi iradenin gücünü kullanmak için onu manipüle eden, devletin -TSK *dâhil*- bütün kurumlarını bir fetih mantığıyla ele geçirmeye çalışan, **“Amaca giden her yol meşrudur.”** düşüncesinden hareketle her türlü kötülüğü, hukuk dışılığı yapan, kendinden başka kimseye hayat hakkı tanımayan Fethullahçı örgütlenmenin de payı büyük değil midir?

Şimdi yazıdaki askeri yetkilinin söylediklerinden yola çıkarsak, davalarda askeri personelin haksız bir uygulamaya muhatap olmaması için İçişleri ve Adalet Bakanlığı ile HSYK’ye bile yazılar yazmışlar. Ancak kapılar duvar olmuş. **“Size belge ve bilgi vermeyiz.”** demişler.

Neden acaba?

Bu duruma çok üzülen bir askeri yetkili, bizi, yani Balyoz sanıklarını da anarak şöyle demiş:

“Ergenekon ve Balyoz’da bir böbreğimizi kaybettik. Bu soruşturmalarla diğer böbreğimizi kaybetmeyelim.”

Bu ifadede ordu içinde konumlanmış, silah arkadaşına kallesçe tuzaklar hazırlayan kumpasçılarla birlikte hareket eden, Atatürk’ün değil Fethullah’ın; Türk milletinin değil emperyalistlerin emrindeki bir cemaatin askeri olan; bir kısım TSK personeline yapılacak olası bir operasyonun telaşını görmemek mümkün değil.

Peki, ilk bakışta askeri yetkilinin açıklaması çok mantıklı bir ifade gibi görülmesine rağmen, neden bunları söylüyorum?

Bunu askeri yetkiliye seslenerek ifade edeyim.Sevgili Askeri Yetkili, uzatmadan söyleyeyimki: **“Kralın üzerinde elbise yok!”**

Bugüne kadar TSK içerisinde kök salan Fethullahçı yapılanmaya karşı en ufak bir operasyon yapmayan, sivil yargının başlattığı operasyonların TSK’ye uzanacağını görünce, acar bir şekilde ön almaya çalışan askeri yargı, isimli davalarda dün neredeydi diye sormak istiyorum size.

Artık sahteliği mahkeme kararıyla da kesinleşmiş olan Donanmadaki 5 numaralı harici ana bellek (Harddisk) ile ilgili ne yapmıştır mesela tam 5,5 yıldır?

İlk kumpas davalardan olan Atabeyler davası kapsamında verdiği evlere şenlik kararla, TSK’den hukuksuzca ilişkisi kesilen, ailesi dağılan, geleceği karartılan Yüzbaşı Murat Eren’in hâlâ içeride yatmasına sebep olan askeri yargıçlar gerçekten hukuk içinde mi karar vermişlerdir?

Yine Ergenekon kapsamındaki kumpaslarla yıllarca içeride yatan Yarbay Mustafa Dönmez’in davasında hangi evrensel hukuk ilkelerini uygulamıştır bir kısım askeri yargı mensubu?

Hele Ahmet Zeki Üçok’a, **“sahte evrak düzenlemekten”** ceza vererek TSK’den ilişkisinin kesilmesine sebep olan askeri mahkeme ile bu evrensel hukuk ilkelerine aykırı kararı onayan Askeri Yargıtay’ın ilgili dairesinin mensupları ne derece hukuk içerisinde hareket etmişlerdir?

Donanmadan çıkan bir CD içerisinde bulunan ve ne hikmetse hiçbir davaya konu edilmeyen, Jandarma’ya ait binlerce gerçek evrakın nasıl sızdırıldığının ortaya çıkartılması için soruşturma başlatmayan yargı mensupları, hukuk ilkelerine göre hareket etmekte ne derece samimidirler?

Hele Fethullahçı örgütlenme ile ilgili kendine verilen ifadeleri, soruşturmadaki gizlilik kararına rağmen başkaları ile paylaşan, yine bu yapı ile ilgili ifade vermeye gelen insanları, tehdit ederek ifade vermekten vaz geçirdiği iddia edilen askeri yargı mensupları gerçekten TSK'nin mi, yoksa başka bir oluşumun mu mensubudurlar?

İddia edilen bu tür askeri hukukçuların varlığı, herkes tarafından dillendirilirken, dışarıdan birilerinin bu sisteme güven duyması beklenebilir mi?

İstanbul ve İzmir Casusluk davaları kapsamında mahkemelere gönderilen gerçeği yansıtmayan raporlarla, yüzlerce TSK personelinin ceza alması ve yıllarca hapis yatmasına sebep olunmuştur. Bunu yapanlara nasıl güven duyulabilir?

Hele de son yıllarda yapıldığı iddia edilen şaibeli askeri hâkim ve savcı alımları? Bunlar artık herkesin dilinde bilesiniz. Daha neler neler... Askeri yargıda son yıllarda olan biten üzerine kalınca bir kitap yazılır. Bu iddiaları siz bilmiyor musunuz gerçekten?

Bakınız, yüzlerce amiral/general, subay, astsubay Ergenekon, Balyoz, Casusluk vb. davalarda malum basın tarafından linç edildi, itibar infazına muhatap oldu, tutuklandı, hüküm giydi, bunun sonucu olarak yıllarca içeride yattı, hiç ön almaya çalıştı mı askeri yargı? Şimdi birden nedir bu telaş?

Elbette askeri yargı içerisinde çok değerli hukukçular var. Ancak askeri yargı içerisinde bir Fethullahçı yapılanmanın varlığı güçlü iddialarla ortaya konulmaktadır. Bundan haberdar değil misiniz gerçekten? Ben söyleyeyim o zaman: **“Kral çıplak!”**

Olandan bitenden haberiniz yok mu sahi?

Askeri yargı böyle de diğer yerler farklı mı?

Neler yaşanmaktadır askeri okullarda farkında değil misiniz?

Özellikle 2007'den sonra atamaların ve terfilerin, 2010'dan sonra ise personel alımlarının tamamıyla Fethullahçı örgüt tarafından yapıldığı iddiaları havada uçuşmaktadır, hiç duymadınız mı?

Askeri doktorlar arasında bile ciddi bir örgütlenmenin olduğu iddiaları, pek çok somut anlatımla ortalığa saçılmış vaziyette, bilmiyor musunuz?

Harp akademilerine giriş sınavlarında bile yaklaşık 10 yıldır planlı bir şekilde soru alındığı iddialarını ben ta cezaevinde duymuşken, siz bırakın duymayı, hiç hissetmediniz mi?

Artık basında bile astsubay meslek yüksek okulları ile askeri lise ve harp okullarına soru alınarak girildiği yolunda itirafta bulunanların varlığından haberiniz yok mu, bunları araştırdınız mı?

Bu ifade etmeye çalıştıklarım, aysberg buzulunun görünen bölümünün ucu bile değildir bilesiniz. Öylesi iddialar var ki pek çok somut olayla örtüşüyor. Çok basit ama bağımsız bir soruşturmayla hepsi ortaya çıkartılabilir.

Ancak bütün bu olanları siz, iyimser bir yaklaşımla ifade edeyim ki: Duymuyorsunuz, görmüyorsunuz, konuşmuyorsunuz, bilmeyorsunuz, hissetmiyorsunuz...

Yani kulaklar tıkalı, gözler kör, diller lal, beyin faal değil. Gelmiş böbrekten bahsediyorsunuz...

Aslında bizimle birlikte, TSK'nin böbreği değil, yüreği sökülmüştür. Onu bile okuyamamışsınız ne yazık ki.

Hadi bizimle birlikte TSK'nin yüreği değil, böbreği sökülmüş olsun. Peki, kamuoyuna karşı, gaz alma kabilinden üç arkadaşımızı terfi ettirmekten başka ne yaptınız bizim için?

Çoğumuzu daha cezaevindeyken emekli ettiniz.

Çıkanlardan, aralarında benim de bulunduğum birkaçını, ailelerini götüremeyeceklerini bile bile, istemedikleri yerlere atayarak istifaya zorladınız. İstifa etmeyenlerin bir kısmını bu sene emekli ettiniz.

Bir kısmına, isimsiz mektuplar üzerinden davalar açtınız.

Askeri Casusluk davasından yüze yakın personeli, kumpasçılarca yazılan iddianameyi esas alarak TSK'den attınız.

Bu davalardan yargılanan çok az sayıda personel kalabildi TSK içerisinde. Böyle giderse onların da tasfiye edileceği açık...

Şimdi Ergenekon, Balyoz diyerek **timsah gözyaşları dökmeyi bırakın!**

Biz yine de susuyoruz, her şeyi ifade etmiyoruz. Söylediklerim, söyleyeceklerimin zekâtı bile değil bilesiniz!

Siz de olası operasyonları tartışılır kılma, kamuoyu gözünde itibarsızlaştırma adına bizi, yani yılları cezaevinde geçen, geleceği karartılan, bu süreçte sizden asla vefa görmeyen ve beklemeyen, Balyoz, Ergenekon, Poyrazköy, Askeri Casusluk davalarından yargılananları kullanmayı bırakın!

Bizim adımızı kesinlikle ağızınıza almayın! Bizi öne sürerek korumaya çalıştığınız böbreğin ne menem bir böbrek olduğunun farkındayız.

O böbrek aslında dijital, yani sanal bir böbrek. Bünyeye uymuyor. Dolayısıyla şu an vücut gerçekte böbreksizdir.

Bu durumda, vücuda uygun bir böbrek nakli yapılana kadar diyaliz makinesi tek çaredir...

7 Aralık 2015

TSK, İçindeki FETÖ'cölere Neden Operasyon Yapamıyor?

29 Ocak günü Balyoz ve Poyrazköy davalarından sonra bir kumpas davası daha sonuçlandı. İstanbul Askeri Casusluk davasında yargılanan 56 sanığın hepsi beraat etti.

Elbette bu beraat özellikle sanıklar iin önemli. Çünkü sırf davanın ismi üzerinden korkunç bir itibar lincine uğradılar. Ama neye yarar ki? Yaklaşık 5,5 yıl süren bu dava sonucu çoğu genç subay tasfiye olmuş oldu. Diğer davalarla birlikte değerlendirildiğinde; kimi sanık yapılarak kimi mağdur edilerek binlerle ifade edilen sayıda tasfiye edilen askeri personel bulunmaktadır. Bu sayıya bu davalardan dolaylı olarak etkilenip ayrılanlar dâhil değildir.

Yerlerini çoğunlukla kimin aldığı sorusu yakıcıdır. Kumpas davalarından yargılanan sanıkların gayet iyi bildiği Fethullahi örgütle ilişkisi olanlar, onlardan boşalan yerleri büyük bir istekle doldurdıkları artık saklanamayacak bir gerçek olarak karşımızda durmaktadır.

Bakin, 29 Ocak günü beraat ettikten sonra bu süreçte tasfiye edilen Deniz Kurmay Albay Koray Eryaşa (  ayrı davadan yargılanıyordu.) şöyle seslendi gazetecilere: **“Bu davalarda Fethullahi polisler ve hâkimler açığa çıktı ama Silahlı Kuvvetler içerisindekiler bir türlü açığa çıkarılmadı.”**

Yine  steğmenken tutuklanan daha sonra süreçte rahatsızlandığı iin malulen emekli edilen sanıklardan Deniz Mehmet Irak, **“Silahlı Kuvvetler içindeki Fethullahıların bulunmasını”** istedi.

Bu dava gerekçe gösterilerek Kara Kuvvetlerinden ilişiği kesilen Yarbay Tamer Karslıoğlu da **“Silahlı Kuvvetlerden bu davada yargılanmam gerekçe gösterilerek atıldım. Paralel devlet yapılanmasıyla ilgili soruşturmalar ve kovuşturmalar bulunurken Genelkurmay bu konuda ne yapıyor merak ediyorum.”** dedi.

Genelkurmay ne yapıyor? Güzel bir soru bu!

 nce Balyoz ve diğer kumpas davalarında yaptıklarını hatırlayalım.

Davalar boyunca **“hukuki süreç”** ağızlarından düşmedi. Askeri cezaevlerinde özellikle 2009-2012 arası olanları bahsetmek artık bizi daha çok yaralıyor.

Bırakın bu boş söylemi, daha ötesi, özellikle Askeri Casusluk davalarındaki iddianamelerde ileri sürülen iddialar **“vahim”** bulunarak pek çok subay ve astsubayın ilişiği kesildi.

Balyoz’dan yargılananların büyük bir kısmı zaten daha cezaevindeyken emekli edilmişlerdi. Beraat edilmesi üzerine sistemde çok az sayıda Balyoz sanığı kalmıştı. Az sayıda emekli olmamış sanıklardan üçünü bir nevi **“gaz alma”** kabilinden general yaptılar. Bunun kamuoyu algısı için yapıldığı çok açıktı. Ancak diğerlerinden bir kısmını, istemedikleri, ailelerini götüremeyecekleri yerlere atadılar. Diğerlerini de genel olarak terfi edemeyecekleri pasif, atıl görevlere atandı (Sadece Jandarma’da özellikle 2015 atamaları hariç).

Amaç onların bezdirilerek, küstürülerek kendi isteğiyle emekli olmalarını sağlamaktı. Bu yaklaşım, kumpas davalarda sanıklar beraat etseler de **“Genelkurmay bir şekilde tasfiyeye devam ediyor”** gerçeğini ortaya koymaktadır.

Bugün devletin ciddi kurumlarından, Silahlı Kuvvetler içerisindeki Fethullahçı yapılanmayla ilgili gönderilen bilgilere itibar edilmediği, herhangi bir işlem için adım atılmadığı, başka **“belge ve bilgi”** istendiği yaygın şekilde söylenmektedir.

Gördüğümüz Genelkurmayda Fethullahçı yapıyla mücadele konusunda yaprak bile kımıldamadığıdır.

Duyduğumuz ise, **“bir şeyler yapılması gerekenlerin”**, zaten çoğunlukla **“bir şey yapması gereken mevkilerde”** olduklarıdır.

Yine duyduğumuz çerçevede; sivil savcılıklara verilen çok sayıda müşteki ifadeleri sonucu TSK içerisinde yuvalanan Fethullahçı örgüte yapılacak olası operasyonların, **“Güneydoğu’daki çatışmaları olumsuz etkiler. Moral değerleri zayıflatır. Personel zafiyetine sebep olur.”** vb. gerekçelerle ötelenmeye çalışıldığı iddialarıdır.

Tam burada duralım. Bugünlerde Genelkurmayın taslağını hazırlayarak MSB üzerinden meclise gönderdiği bir yasa teklifi var.

Kanun teklifi, 2016 Ağustos’u itibarıyla dört devreyi birden emekli etme üzerine hazırlanmış. Bu devreler; 1985, 1986, 1987, 1988 Harp Okulu mezunu subayları kapsamaktadır.

Bu kanun geçtiği takdirde emekli edilecek sayı bin beş yüz (1500) civarındadır. Hemen belirteyim, bu ciddi bir tasfiyedir...

Burada ana gerekçe olarak albaylardaki yığılma gösterilmiş. Doğrusu akıllıca bir gerekçe... Herkesin kolaylıkla kabul edeceği bir argüman. Ama altında yatan bir çapanoğlu olmasın!

Kısaca inceleyelim.

Önce bu devrelerin özelliklerinden bahsedelim. Öncelikle bu devreler Fethullahçı örgütün sızmalarının çok az olduğu bir zaman diliminde askeri okullara girmişlerdir. Dolayısıyla söz konusu devreler Fethullahçı örgüt veya benzer bir başka örgütün en az nüfuz edebildiği, alabildiğine **“rafine”** devrelerdir.

Bir başka husus da Güneydoğu’da 30 yılı aşkın süredir devam eden ayrılıkçı teröre karşı teğmenliğinden bugüne en fazla mücadele eden, bu anlamda derin bir deneyim biriktiren devreler de bunlardır.

Sonuç olarak şunu ifade edeyim; hem bu terörle mücadele tecrübesine sahip devreleri bir çırpıda gözden çıkartıp emekli edeceksin hem de Fethullahçı örgütle iltisaklı olduğu iddia edilenlere yapılacak olası operasyonlara **“Güneydoğu’daki mücadeleyi sekteye uğratar.”** yaklaşımı ile karşı çıkacaksın. Bu yaklaşım ciddi bir çelişkiyi içinde barındırmaktadır. Tabi duyduklarımız doğruysa...

Özellikle 1993 devresinden sonraki Harbiye mezunlarından kurmay olanların azımsanmayacak bir kısmının, basına da yansıyan iddiaların çerçevesinde akademiye giriş sınavlarında soru alma olaylarına karıştığı, bunların Fethullahçı örgütle iltisaklı olduğu yaygın bir şekilde ileri sürülmektedir.

Bu dört devreyi emeklilik yoluyla tasfiye ederek arkadan gelen bu tür ayrı hiyerarşik yapı içinde olduğu değerlendirilen subayların mı önü açılacak düşüncesi, konuştuğum tüm askeri yetkililerin ortak kaygısıdır.

Bu yasayı meclisten çıkartacaklar yarın **“Yanılmışız.”**, **“Bize kimse bir şey söylemedi.”**, **“Keşke birileri bizi ikaz etseydi.”**, **“Yine aldatıldık.”** demesin!

İşte bu yazı ile tüm yetkilileri ikaz ediyorum...

Son bir bilgi daha: Genelkurmayda bir çalışma daha başlatıldığı dedikodusu var.

İsimli davalarda yargılamalar daha devam ederken pek çok personelin ilişkisinin kesilmesine sebep gösterilen TSK Personel Kanunu'nun 5. maddesinin kaldırılması çalışması var şeklinde doğruluğunu teyit edemediğim bir şey duydum.

Eğer doğruysa düne kadar bu maddeyi isimli davalarda yargılananlara acımasızca uygulayanlar, şimdi neden bu maddeyi kaldırmaya kalkıyorlar?

Doğruluğunu teyit edemediğimiz bu iddia için şimdilik daha fazla bir şey söylemek istemiyorum. Ama böyle bir şey doğruysa kimin korunmaya çalışıldığı açıktır.

Kimse kimseyi enayi yerine koymasın olur mu? TSK, Türk milletinin ordusudur... Sapma gösterenler ciddi tepkilere de hazır olsunlar...

2 Şubat 2016

FETÖ'cüler Darbeye mi Hazırlanıyor? (Kılıç Kimin Elinde?)

Türkiye kaotik bir süreç yaşıyor. Bu süreçle ülkemizin yeniden şekillendirilmeye, bir yerlere sürüklenmeye çalışıldığı gün gibi ortadır.

Bölücü terör örgütünün ihmaller sonucu yıllardır tahkim ettiği şehirlere alabildiğince yerleştiği, devletin otoritesini kullanır hale geldiği bir zaman dilimini yaşıyoruz.

Terör örgütünün şehirlerde kurduğu bu otoriteyi yıkmak için gecikmeli operasyonlar yaklaşık iki aydır devam ediyor. Şehit haberleri milletin yüreğini kararttıkça karartıyor.

O bölgede böylesi bir karmaşa sürerken Ankara ve İstanbul'da **İŞİD'e ihale edilen canlı bombalar**; geçtiğimiz birkaç gün önce 12 Eylül öncesini hatırlatan, arka arkaya taranan kahvehaneler; artık iç sorunumuz haline gelen sınırdaş ülkelerde yaşananlar, mülteci akını; yine bölgede körüklenen etnik ve mezhepsel kavganın ülkemize ithal çabaları; bölgedeki paylaşım kavgasından parça koparmaya çalışan yayılmacı ülkelerle olan ilişkiler gibi olaylar ülkemizi oldukça kırılgan bir hale getirmiştir.

Böylesi her an daha yaygın savaşın çıkabileceği bir ortamda, halkın haliyle en çok güveneceği kurumun ordu olduğu açıktır.

Ancak...

Gelenen noktada bu güveni aşındıran çok vahim iddialar bulunduğu ortadadır.

Son günlerde kulağımıza çalınan dedikodular ilginçtir. Çeşitli mahfillerde, Fethullahçı örgütle (FETÖ) irtibatlı olduğu bilinen kişilerce fısıltı halinde kamuoyuna yayılan: **"TSK'de çok etkiniz."**, **"Çoğu general bizden."**, **"Generaller Hocaefendi'ye haber yollamışlar, her şeyi yapacak güçteyiz demişler."** söylentilerini duyuyoruz.

Diyelim ki bu söylentiler, devletten tasfiye edilmeye başlanan bir hareketin hezeyanlarıdır. Fakat bu dedikodular alttan alta bu şekilde yoğunlaşırken, son on beş günde olanlara bakarsak **"birilerinin"** bir gayret yoğunlaşmasına girdiği görülmektedir.

Geçtiğimiz günlerde Fethullah Gülen, Herkül.org denilen sitede **“cennetin kılıçların gölgesinde olduğunu, savaş halinde kılıcın hakkını vermek gerektiğini”** söyledi.

Hemen akabinde Zaman gazetesi yazarı Ali Bulaç, **“Zorbalar kılıç kullanır da mazlumların kılıç kullanma hakları yok mu?”** dedi.

Hükümetin eski ağır isimleri Hüseyin Çelik ve Bülent Arınç artık hükümette olmamanın hıncıyla topa girdiler. Örneğin Bülent Arınç’ın **“Dolmabahçe mutabakatından zamanın Başbakanının (R. Tayyip Erdoğan) haberi vardı.”** diyerek yaptığı ortaya, hemen ertesi gün (4 Şubat 2016) Mümtaz’er Türköne, **“İdam cezasının geri gelmesi ve Dolmabahçe’de noktalanın ‘çözüm sürecinin’ sahiplerinin ipe çekilmesi lazım.”** diyerek çok pervasız bir vole vurdu. Aynı yazarın, 19 Mayıs 2015’te **“Devri Sabık Yaratmak”** başlığıyla kaleme aldığı ve resmen darbe isteyen yazısı ile bu yazısı bire bir örtüşmektedir.

Hele atılan twitler? Basına yansıyanından örnek verelim. Yurt Atayün isimli kumpasçı eski polis şefi adına açılan hesapta bakın ne yazılmış: **“Sizin büyük hatanız, Hocaefendi’yi sıradan bir hoca; Cemaatini de sıradan cami cemaati sanmanız oldu. Geçmiş olsun!”** Anlamlı mı, anlamsız mı?

Bu arada Nazlı Ilıcak, kumpas olduğu artık kesin kabul görmüş davalarla ilgili kumpasçı polis müdürlerinden Ali Fuat Yılmaz’ın ağzından iftira dolu yazı dizisiyle bir kampanya başlattı.

Bu yazı dizisi sürerken, önümüzdeki hafta duruşmaları başlayacak ve muhtemelen sanıklarının hepsi beraat edecek olan İzmir Casusluk davası ile ilgili manidar bir gelişme oldu.

Malum davada sözde iddianamede ileri sürülen iddialar **“vahim”** bulunarak seksen (80) civarında personelin ilişkisi kesilmişti. Geçenlerde bunlardan otuzunun (30) AYİM kararı ile atılma işlemi durduruldu. Yani bu otuz personele söz konusu kararla yeniden göreve dönme yolu açılmış oldu.

Ancak AYİM’in bu kararından sonra çok garip bir şey oldu. Basından öğrendiğimiz kadarıyla Genelkurmay bu karara MSB üzerinden itiraz etmiş. Bu nasıl bir yaklaşım? Genelkurmay kumpas davalarına nasıl bakıyor anlamak mümkün değil!

“Bilmediğiniz şeyler var.” diyen herkesle istedikleri platformda tartışırız. Bu davada bilmediğimiz hiçbir şey yok! 12-15 kişinin yasal olmayan yollardan elde edilen ve gayri ahlaki kabul edilen

görüntülerinin üzerinden, kimse, davada yargılanan 357 kişiyi töhmet altında bırakamaz...

Bunların görüntüleri üzerinden algı oluşturarak masum insanların itibarıyla oynayamaz...

Bir başka gelişme de daha önceki bir yazımıza da konu olan, Fethullahçı örgütlenmenin (FETÖ) hemen hemen hiç olmadığı dört devrenin emekli edilmesidir.

Kendi ayağına kurşun sıkmak olarak gördüğüm, 1500 civarında albayın **“yığılma”** ambalajıyla tasfiyesi, herhalde en çok Fethullahçı örgütü (FETÖ) sevindirmiştir. Böylece kendi elemanlarının önü iyice açılacaktır.

Bütün bunların yanı sıra, artık devletin bütün **“kılcal damarlarına”** sızmış olan Fethullahçı örgütle (FETÖ) ilgili TSK'deki uzantılarının oldukça güçlü konumda olduğu; artık kulağı işitmeyen çobanların bile duyduğu gerçeklere ayak direyerek bunlara karşı hiçbir soruşturmanın başlamamış olmasına sadece manidar demek mümkün değildir.

Yüksek sesle soruyorum: Bu konuda TSK'de neden yaprak kıınıldamıyor ve bu konu devamlı öteleniyor? Bunun için bin bir türlü mazeret üretiliyor. Elinizi tutan nedir? Siyasi otorite de size engel değil. Hatta destek vermek konusunda **“çok istekli”**.

TSK'nin bu yaklaşımının, samimiyet testinden geçmesi mümkün değildir... Sadece son 15 gün içinde yaşananlardan, söylenenlerden yola çıkarak bir analiz yaparsak nasıl bir sonuç çıkartacağız?

Belli ki **“birileri”**, **“darbe”** söylentileriyle TSK'de yandaşlarına yapılacak olası operasyonlara karşı tehdit yoluna başvurmaktadır. Bu, sıkıştıklarının da göstergesidir. Ben bunu böyle okuyorum. Ancak **“son kale”** olarak gördükleri TSK içindeki yapılanmaları onların yaşamsal sigortalarıdır.

Bunu kaybetmemek için her çareye (darbe) başvurabileceklerini de göz ardı etmemek gerekmektedir. Onun için her türlü olasılığın göz ardı edilmemesi esas olmalıdır. Operasyonda gecikme, söz konusu Fethullahçı örgütün (FETÖ) güçlenmesini sağlamaktan başka bir işe yaramayacaktır.

Bunların ışığında, Fethullah Gülen ve yandaşları son günlerde dillerinden düşürmedikleri **“kılıç”**tan neyi kast etmişlerdir diye sorsak çok mu basit kaçır?

Ya da kılıç kimin elinde desek?

8 Şubat 2016

Hulusi Akar'a Çağrı: FETÖ'cülerini Temizle, Hakkımızı Helal Edelim!

Sayın Genelkurmay Başkanı, siz nasıl görüyorsunuz bilmiyorum ama benim pencereden ülkemizin hali pek iç açıcı görünmüyor... Bakın, neredeyse Karargâhınızın önünde askeri araçlara bombalı saldırılar düzenleniyor. Onlarca kardeşimiz can veriyor. Terör artık kitlesel öldürmelerle yoluna devam ediyor.

Sanki 20. yüzyılın başında yaşananlar sadece zaman ve mekân değişikliğiyle yeniden yaşanıyor. Coğrafya olarak Balkanların yerini Güneydoğu almış.

O zamanlar ordu içerisindeki İttihatçı olan-olmayan kavgası, günümüzde Fethullahçı örgüt yanlısı olan-olmayan şeklinde tezahür ettiği artık gizlenemeyecek bir gerçektir.

Ta 2006 yılında, Fethullah Gülen'in bir zamanlar sağ kolu olan Nurettin Veren'in, hâlâ askeri savcılıkta bulunan ifadesinde belirttiği, ordu içindeki **"yüzde 45"** Fethullahçı örgüt yanlısı oranı bugün hangi sayılara ulaşmıştır bilemiyorum.

Bu gerçekten hareketle size ilk ve son kez, bir emekli kurmay albay olarak değil, dedelerini bu ülke için şehit vermiş, kendi de bu uğurda belli oranda bedel ödemiş Türk milletinin bir ferdi olarak seslenmek istiyorum.

Bu seslenişe, *-canınızı biraz sıkabilecek-* geçmişte yaşananlarla başlamak istiyorum...

İsimli davaların artık kumpas olduğu tüm kamuoyunca tartışılmayacak bir genel kabul olarak ortada durmaktadır.

Ama bugünlere gelinceye kadar neler yaşandı?

Mesela Balyoz'da?

Benim de yıllarca cezaevinde kaldığım o davada, sizin o zamanki icra subayınız Binbaşı Ahmet Erdoğan, Balyoz ile ilgili algı operasyonunun bir parçası olarak kullanılan gerçek dışı bir rapor hazırladı. Siz ona sonuna kadar sahip çıktınız...

Sizin komutanlığını yaptığınız 3. Kolordu'ya bağlı bir askeri cezaevi olan Hasdal'da, 2009 ve 2010 yıllarında yaşananların sadece bir kısmını kitaplara yazabildik.

Ülke genelinde sivil cezaevlerinde dahi kalkmış olan tek tip elbise giydirmeler, etsiz yemekler, kumlu ıspanaklar, alabildiğine kaba davranışlar, kısıtlı havalandırmalar, ziyaretçilerimize gösterilen nezaket dışı davranışlar, daha neler neler...

Başta Balyoz olmak üzere kumpas davalarda pek çok general/amiral ve subay ile astsubay tasfiye edildi. Bu süreçten etkilenmeyenlerden -çok açık ki- biri de sizdiniz.

TSK tarihinde olmayacak şeyler oldu. Devre arkadaşlarınız içeri atıldı. Siz orgeneral oldunuz. Sonra, daha öncesinde örneği olmayacak biçimde ordu komutanlığı yapmadan, önce Kara Kuvvetleri Komutanı, müteakiben de sıkıntılı geçtiğini bildiğim bir süreç ertesi Genelkurmay Başkanı koltuğuna oturdunuz.

Ama siz de biliyorsunuz ki hep tartışıldınız. Ne kadar kötü!

Bu tartışmaların takdir edersiniz ki en büyük sebebi; sizin geçmişteki tutumunuz, kumpas davalar sürecinde önünüzün açılması ve **“birilerinin”** size biçmeye çalıştığı roldür.

Bakınız, Hasdal Cezaevinde sizin zamanınızda yaşananları, Balyoz’la açılan önünüzü, İstanbul ve İzmir Casusluk davalarıyla ilgili hakkınızda oluşan olumsuz imajı, bizi arkadan hançerleyen Binbaşı Ahmet Erdoğan’a hâlâ sahip çıkışınızı bir tarafa bırakalım.

Ben, 2014 yılının ilk aylarından birinde Mamak Cezaevindeyken, Kara Kuvvetleri adına görevli olarak ziyarete gelen Albay Orhan Bakırcı ile size bir mesaj gönderdim. Sizin sorumluluğunuzdaki Kara Harp Okulunda olanlarla ilgili naçizane dikkatinizi çekmeye çalıştım.

Fethullahçı yapılanmanın, askeri lise mezunlarını ve asker çocuklarını, baskı yaparak okuldan ayrılmaya zorladığını, bu şekilde birçok öğrencinin ilişkisinin kesildiğini ifade ettim.

Bu mesajın size iletildiğini biliyorum. Ne yaptınız?

Sonuçta o konuyla ilgili hiçbir değişiklik olmadı. Bu pervasızca tutum sizin emrinizdeki bir harp okulunda ara vermeksizin devam etti.

Bir kısmı sizin döneminizi de kapsayan 2008-2014 arası KHO’dan ayrılan öğrenci sayısı iki binden fazladır.

Buna zemin hazırlayanların, ancak bilmeyeni ikna edebilecek çürük gerekçelerini biliyorum. Ama güneş balçıkla sıvanmaz.

Bugün de Fethullahçı örgütün hemen hemen hiç sızamadığı dört devreyi birden emekli ederek -1985, 1986, 1987, 1988 *Harp Okulu mezunları*- bir başka tasfiyeye zemin hazırlıyorsunuz bilesiniz. Neyse...

Biz kaldığımız yerden devam edelim...

Sonrasında kumpas davaların kurgulayıcısı Fethullahçı örgütün (FETÖ) kalemşorlarının, sizin önce Kara Kuvvetleri Komutanlığı, sonra Genelkurmay Başkanlığı koltuğuna oturduğunuz hararetle alkışlayışı da insanların kafasında sizinle ilgili şüphelerin oluşmasına sebebiyet vermiştir. Bunu da çok anormal karşılamamak gerek değil mi?

İsterseniz birkaç örnek vereyim...

Bakınız, FETÖ'nün medya yüzü olarak bilinen -özellikle *Balyoz davası süresince*- kumpasçıları savunmak üzere defalarca ekranlara çıkan, bu anlamda pek çok yazı kaleme alan Faruk Mercan, Kara Kuvvetleri Komutanı olduğunuzda size övgüler düzen bir yazı yazdı. Yazı **"28 Şubat'ın Terfi Ettirmediği Komutan"** başlığını taşıyordu.

Siz de biliyorsunuz ki bu gerçek değildi. Çünkü siz devrelerinizle normal zamanda terfi etmiştiniz. Bu yazara **"Doğru yazmadın."** diye tepki gösterdiniz mi bilmiyorum.

Genelkurmay Başkanı oldunuz. Aynı şahıs bu sefer sizinle ilgili pek çok övgü dolu twit attı. Bunlardan biri, diğerlerinden daha dikkat çekiciydi: **"Bir irade Hulusi Akar'ın önünü kesmek için her şeyi yaptı. Silahlı Kuvvetler Akar'ı yedirdi. Tarihi bir sürece girdik."** Twitin tarihi 4 Ağustos 2015.

Sizce siyasi kimliği belli bu şahıs, durup dururken ifade ettiği bu **"tarihi süreç"** ile neyi kastetmiş olabilir? FETÖ'nün aklını temsil edenlerden birinin, bunu yazmasının bir hedefi olmadığı düşünülebilir mi?

Diğer FETÖ yanlısı gazetecilerin yazdıklarına, uzatmamak adına girmeyeceğim. Ancak bunlardan biri var ki diğerlerinden farklı.

O da o malum aklın temsilcilerinden. İfrit bir asker düşmanı. **"TSK lağvedilmeli", "Darbeciler kazığa oturtulmalı.", "Askerlerden şiddetli intikam istiyorum."** gibi hezeyan dolu ifadelerin sahibi. 2015 Mayıs'ında **"Devri Sabık Yaratmak"** başlıklı bir yazı ile **"darbe"** imasında bulunan bir profesör. Adı Mümtaz'er Türköne. Zaman gazetesi yazarı.

Genelkurmay Başkanı olduğunuzdan birkaç gün sonra, o da sizin için övgü dolu bir yazı kaleme aldı. Yazının başlığı **“Genelkurmay Başkanının Matematiği”** idi.

Nefsinize hoş gelebilecek şeyler yazmıştı. Mutlaka okumuşsunuzdur. Bilmiyorum **“Bu adam beni neden böylesine övüyor?”** diye düşündünüz mü?

Belli ki **“birileri”** size bir rol vermeye, bir gömlek biçmeye çalışıyor ve buna göre hareket edeceğinizi düşünüyor veya planlıyor.

Yanlış anlamayın ama siz de kamuoyunda, bu zamana kadar yaptıklarınızla ve yapmadıklarınızla **“birilerinin”** istediği yerde durduğunuz algısını güçlü bir şekilde verdiniz.

Ama her şey bir yana size son olarak şunları ifade etmek istiyorum: Gelin geçmişin üzerine bir sünger çekelim.

“Birilerinin” size biçtiği gömleği yırtın. Milli orduyu, bir ihanet şebekesinin hiyerarşisi altına sokmaya çalışan ve bu anlamda oldukça mesafe kat eden bu **“kanserli”** yapıyı bünyeden sökünü atın!

Bunun zorluğunu biliyorum. İsterseniz, irade gösterirseniz başaracağınıza inanıyorum. Samimiyseniz... Kanserli hücrelerin daha fazla metastaz yapmasını önlemek için bazı uzuvlarının kesilmesi elzemdir...

Bunun için keskin bir kılıç olmak zorundasınız. Kılıcınızı, farklı amaç için **“kılıç çekmenizi”** bekleyenlerin kafasına indirin.

Bu, hem size biçilen gömleği hem de takdir edersiniz ki sizin de sebep olduğunuz algıyı parçalayıp atacaktır.

Bu, bir nevi kurtuluş savaşıdır. Çünkü düşman bizim çocuklarımızı **“mankurtlaştırmış”**, bize düşman etmiş ve içimize salmıştır. Bu durumda olan **“bizim çocuklarımız”**, artık bizim değil düşmanın askeridir. Ankara’da Devlet Mahallesi’nde bombayı patlatanlardan hiçbir farkları yoktur. İhtimaldir ki aynı merkezden yönetilmektedirler.

Bu nedenlerle onları bünyeden söküp atmak doğal ve zorunlu görevinizdir.

Tarih Baba, işte o zaman size en parlak sayfalarından birinde yer ayıracak ve müstesna şeyler yazacak...

İşte o zaman biz de yaşadıklarımızı unutacağız ve size hakkımızı helal edeceğiz... Karar sizin...

20 Şubat 2016

“Bedelli Albaylık” ve O Kritik Kadrolara FETÖ’cüler Yerleşecek

Geçtiğimiz günlerde Odatv’de yayınlanan **“TSK, İçindeki Fethullahçılara Neden Operasyon Yapamıyor?”** başlıklı yazımda bu yıl TSK’den 1985 nasıplı olanların yanı sıra zamanından önce yasa ile Şura’da emekliliğe sevk edilecek 1986, 1987, 1988 nasıplı albaylardan bahsetmiştim.

Bu yazımda söz konusu yasanın, iç güvenlikte çok riskli görevler alan Jandarma Teşkilatına yansımalarını irdeleyeceğim.

Malum yukarıdaki başlıkla yazdığım yazıda, bu sene emekli edilmesi düşünülen dört devre de Fethullahçı yapılanmanın hemen hemen gözükmediği, bu anlamda adı geçen devrelerin oldukça **“rafine”** olduklarını ifade etmiştim.

Bu durum söz konusu zorunlu emekliliğin belki de en önemli problem sahasıdır.

Bu kapsamda artık tartışılmayacak şekilde FETÖ mensuplarının kumpası olduğu ortaya çıkan, başta Balyoz olmak üzere askerlerle ilgili bütün kumpas davalar incelendiğinde, bu sene yasa ile emekliliğe sevk edileceklerin en çok hedef edilen devrelerden olduğu görülecektir. Yasaya bu açıdan da bakmak gerekir.

Söz konusu davalar, bir boyutuyla tasfiye davalarıdır da. Pek çok personel bu davalar yüzünden ya emekliye ayrılmış ya da disiplin yoluyla ihraç edilmiştir. Yani dün söz konusu kumpas davalarıyla gerçekleştirilen tasfiyeler, bugün yasa eliyle yapılmaya çalışılmaktadır görüntüsü hâkimdir...

Her ne kadar Milli Savunma Bakanı, **“Binden fazla albayın emekli olmasıyla zafiyet oluşmaz. Sekiz yüz yarbayı albay yapacağız. Dolayısıyla hizmette aksama meydana gelmez.”** dese de bu devreler, görev yaptıkları ve yetiştikleri zaman dilimindeki terör olayları nedeniyle (sözü edilen devreler teğmenliklerinden beri PKK terör örgütü ile mücadele etmektedirler ki bu nerden baksanız çeyrek yüzyıl demektir.) **“özel”** bir tecrübeye sahiptirler.

Bu da onları diğer devrelerden, özellikle de yerlerine ikame edileceği ifade edilen albay olacak yarbaylardan çok farklı kılmaktadır.

Bu açıdan özellikle Kara Kuvvetleri ve Jandarmada görev yapan söz konusu devrelerin, **“PKK terörü ile mücadelenin bir nevi hafızası”** olmaları, bu erken emekliliğin önemli zafiyet ayaklarından biridir.

Bunu planlayanların bu zafiyetleri görmediklerini düşünmek iyimserlik olur. Zaten kanundan çok emin olmadıkları için olsa gerek, emekli ikramiyesinin dışında emekliliğe teşvik için kalan yıla göre emekli olacak albaylara ayrıca para ikramiyesi tahakkuk ettirilmektedir (1986’lılara 20, 1987’lilere 40, 1988’lilere 60 bin TL). Bu durum artık personel arasında **“bedelli albaylık”** olarak espri konusu yapılmaktadır.

Bunun dışında, emekliliği düşünülen personel için bir anket formu hazırlanmış. Formda yasa ile ilgili yeniden bilgi verilerek, personelden **“Bir yıl daha çalışmak istiyorum”** veya **“İstemiyorum”** şeklinde iki kutucuktan birini işaretlemeleri ve anketi ısrarla imzalamaları istenmiştir. Ben de ilk defa bir anketin ısrarla imzalanmasının istendiğine tanık olmuş oldum.

Anket adı altında bir nevi elden dilekçe alındığı, bunun özellikle Şura öncesi fikrini değiştirecekler veya ileride çeşitli gerekçelerle konuyla ilgili dava açacakların hukuken önünün kesilmesi için başvurulmuş bir yol olduğu düşünülmektedir.

Bu **“özel gayretlerin”**, çıkan kanunun hukuken sakat olduğunun idare tarafından da bilindiğini gösterdiği, bunun için de bu tür ek zorlamalara gidildiği değerlendirilmektedir.

Konusu gelmişken ifade edelim ki yıllara sâri albay birikimini eritmek için başvurulmuş bu yöntemde bir başka yığılma da kıdemli Başçavuş kadrolarında vardır.

Bu anlamda aynı ikramiye motivasyonunun onlar için de geçerli olması gerektiği, aynı haktan onların da istifade etmesinin Anayasa’nın eşitlik prensibinin bir gereği olduğu ortadadır.

İdare onlar için de böyle bir şey düşünmekte midir? Çok yakında büyük olasılıkla onlar da bu haktan yararlanmak için müracaat edeceklerdir.

Yığılma deyince generallikteki yığılmaya da el atacak mı acaba komuta kademesi?

Bir general kadrosu daha alabilmek için sistemin işleyişini aksatan uygulamaların tanığıyız. Örneğin, bir korgeneral kadrosu açmak için sağlık komutanlığı oluşturuldu.

Bunun sonucu ikmal problemleri nedeniyle özellikle dispanserler kapanma noktasına geldi. Oraların yetersiz bırakılmasıyla hastaların hepsi GATA'ya gitmeye başladı.

Bu da orada aşırı hasta birikmesine sebep oldu ve tedavi kalitesi düştü, farkında mısınız bilmiyorum?

Konuyla ilgili daha fazla ayrıntı, yazımızın konusu değil...

Bütün bunları bir tarafa bırakıp yasanın TSK içinde kolluk görevi icra eden Jandarma Teşkilatına yansımalarını, somut verilerden yola çıkarak inceleyelim.

Söz konusu yasa ile bu sene itibarıyla Emniyet Teşkilatında il emniyet müdürünün karşılığı olan il jandarma komutanlarından 22 albay emekli olmak durumundadır. Yani Jandarmanın en önemli makamını işgal eden, tecrübeli, fikren ve bedenen yöneticiliğin zirvesinde (46-52 yaşlarında) bulunan bu birikim, söz konusu yasa ile tabiri caizse sokağa atılacaktır.

Çok net ifade edeyim ki bu albayların yerini, Milli Savunma Bakanı'nın ifade ettiği şekilde her şartta dolduracak subay sayısı, en azından Jandarmada kısıtlıdır.

Burada aradığımız, Bakan'ın vurgu yaptığı nicelik değil, niteliktir. Yöneticiliğin zirvesinde olan bu insanları, belki de en verimli yaşlarında emekli etmek, bu birikimden istifade etmemek, asgari, bir gaflettir...

Aynı durumda ve halen daire başkanı olarak görev yapan ve bu sene zorunlu olarak emekli edilecek, özellikle teknik konularda yeri zor doldurulacak azımsanmayacak sayıda albay da bulunmaktadır.

Yine yıllara sâri olarak, özel kursların yanı sıra bir nevi usta-çırak usulü yetiştirilen müfettişlerde de büyük bir açık ortaya çıkacağı görülmektedir.

Şu an yaklaşık 30 müfettişten 20'ye yakını, 7 özel müfettişten ise 4'ü yasa gereği bu sene emekli edilecektir.

Bunların yerine sayı hesabı albay koyamazsınız. Kısa sürede bu sayıda müfettiş yetiştirmeniz söz konusu değildir. En azından dört beş yıl bu açık kapatılamayacaktır.

Yığılma gerekçesiyle çıkartılan söz konusu yasanın kuvvetlere göre yansısı elbette farklılıklar göstermektedir. Ben en özetinden, nispeten sınırlı bilgiyle jandarmaya yansımalarını ortaya koymaya çalıştım.

Teknik ayrıntıda çok daha vahim durumların ortaya çıkabileceğini değerlendiriyorum.

Bu yasanın mutlaka, ya birkaç yıllığına rafa kaldırılması ya da yeniden düzenlenerek toptancı bir anlayışla değil, her kuvvetin durumuna göre sistemde kalacak albay yüzdelerinin yeniden değerlendirilmesi ortaya çıkabilecek zafiyetleri azaltacaktır.

Böylesi bir durum -yani bu devrelerin daha fazla sayıda sistemde kalması- Fethullahçı örgütle iltisaklı olma oranlarının daha fazla olduğu artık herkesçe kabul gören daha genç devrelerin, bu süreçte daha iyi değerlendirilmesine, gözlemlenmesine imkân verecektir.

Böylece söz konusu örgütle ilişkili olduğu süreç içerisinde ortaya çıkacakların, öncesinde, kritik görevlere gelmelerinin önüne geçilmiş olacaktır.

Ama emekli edilen devrelerin boşaltacağı yerlerin çokluğu düşünüldüğünde bu durum söz konusu olamayacak, bu değerlendirme ve gözlemler yapılamadan, **“risk taşıyan”** kadrolar, zamanından önce etkin görevlere atanacaktır.

Yarın; **“Ne yapalım adam yok.”**, **“Personel zafiyeti nedeniyle bir şey yapamıyoruz.”**, **“Mecburen bunu şuraya vermek zorunda kaldık.”**, **“Onu da çıkarsak sistem iflas eder.”** vs. denmesin...

Benden söylemesi...

08 Mart 2016

Bütün bu yazdıklarımızın ve çeşitli kademelerdeki ama üniformalı ama üniformasız pek çok yetkiliye anlattıklarımızın bir işe yaramadığını görüyor, yaklaşan tehlikeye dikkat çekmek için bütün enerjimizle çabalamamıza rağmen bir arpa boyu yol alamadığımızı görüyorduk.

Bunda insanların bizim anlattıklarımızı abartılı bulmalarının rolü çok büyüktü.

Örneğin **“FETÖ’cü ne kadar general/amiral var?”** şeklinde bir soruya **“General/amiral toplam sayısının üçte biri yani en az 110.”** dediğimde, herkes dudak büküyor, bunu muhtemel cezaevinde kalmışlığımın, ruhumda yaratmış olduğu paranoyaklığa veriyorlardı.

Örneğin önceden tanıştığım çok yüksek bir bürokrata FETÖ’nün askeri okullardaki oranını verdiğimde **“Albayım seninle konuşunca benim yüreğim sıkışıyor.”** demişti.

Ya benim yüreğim?

Ya gerçekleri anlatmaya çalıştıkça hep bir duvarla karşılaşmam?

Bu inanılır görünmemem de özellikle isimli davalarda yargılanmış bir kısım emekli askerin söyledikleri çok etkili oluyordu.

Örneğin FETÖ'nün en önemli mevzileri ele geçirdiği yıllarda Genelkurmayda İstihbarat Başkanlığı yapan, daha sonra da Ergenekon'dan iki yıla yakın cezaevinde kalan emekli Korgeneral İsmail Hakkı Pekin, askeri okullardan atılan veya ayrılmak zorunda bırakılan çocuklarla ilgili sorulan bir soru üzerine, gerçeklikle alakası olmayan bir şekilde, **“askerliğin meşakkatli, zor bir meslek olduğunu, bu ayrılanların askeri eğitime dayanamayarak ayrıldıklarını, askeri okullarda söylendiği gibi şeylerin olmasının mümkün olmadığını”** ifade ediyordu.

Şimdi o çocuklardan yüreklice özür dileyecek mi?

Sadece o mu? Elbette değil. Beş yıl içeride kalan, bunun bir kısmını aynı cezaevinde birlikte geçirdiğimiz, çıktıktan sonra CHP'den milletvekili seçilen Dursun Çiçek de kendisiyle konuyla ilgili olarak defalarca konuşmamıza rağmen, kamuoyunu yanıltıcı şeyler söylüyordu.

Belki bilinçli değildi ama söyledikleri FETÖ'cülerin kamuoyunu oyalamaya dönük gerekçeleriyle aynıydı. Büyük olasılıkla, Genelkurmay Karargâhında samimi olduğu ama FETÖ'cü olduklarını bilmediği, bir kısım devre veya geçmişte mesai arkadaşının etkisindeydi.

Onun konuyla ilgili düşündükleri kamuoyuna en geniş biçimde Ahmet Hakan ile yaptığı bir söyleşiyi yansıdı. .

Bakın Dursun Çiçek, Ahmet Hakan ile yaptığı ve **“Ordudaki Fethullahçıların Darbe Yapma Gücü Sıfır”** başlığıyla Hürriyet gazetesinde yayımlanan söyleşisinde neler demiş.

Bugün gelinen nokta ile kıyaslamak siz okuyucunun takdirindedir.

Ama unutmayalım ki toplum ve yetkililer bizden çok bu insanların söylediklerini duyduğu için bizim söylediklerimiz havada kalmıştır.

“Ordudaki FETÖ’cülerin Darbe Yapma Gücü Sıfır” (mı?)

Ahmet Hakan: Bir süre önce yaptığınız açıklamada “Genelkurmayda yüzde 10 Cemaatçi var” dediniz. Bunu neye dayanarak söylediniz?

Dursun Çiçek: Ben 7 yıl Genelkurmay Psikolojik Harekâta görev yaptım. Bize akan bilgiler ve tespitlerimiz bunu gösteriyor. AKP, iktidara gelince YAŞ kararlarına şerh koydu. Bu durum TSK üzerinde baskı oluşturdu ve Cemaatçilerin ordudan uzaklaştırılmaları zorlaştı. 2003’ten sonra atılmalar azaldı, ondan sonra da sıfırlandı.

(Hangi yanıştan başlayalım? Yüzde 10’nun ne kadar tutarsız bir oran olduğu 15 Temmuz sonrası ortaya çıkan durum ve kalkışmacıların ifadelerinden anlaşılıyor.

Genelkurmay Başkanı’nın Emir Subayı, 1990 yılından sonraki subayların TSK içerisindeki oranı için yüzde 60-70 civarında olduğunu ifade ediyor.

Bu, “2003’ten sonra şerh düşüldüğü için atılmalar azaldı.” denmesine de bir cevaptır. Aslında FETÖ elemanları kendilerini çok iyi gizledikleri için bu atılmalar daha çok onların da rakip olarak gördükleri diğer tarikat ve cemaatlerle ilişkileri olduğu düşünülenlerdi.

Bunları ispiyonlayanların büyük çoğunluğu da muhtemel FETÖ’cülerdi. Böylece bir taşla iki kuş vuruyorlardı. Birincisi, kendilerine rakip olabilecekleri kolaylıkla saf dışı bırakıyorlardı.

İkincisi, kendi konumlarını ve güvenirliliklerini artırıyorlardı.)

A.H. : Daha çok hangi rütbedeler Cemaatçiler?

D.Ç. Özellikle son 10 yılda yapılandıkları için üst rütbelerden ziyade daha küçük rütbedeler. Cemaat, Emniyeti ele geçirdi ama Silahlı Kuvvetleri ele geçirmenin çok uzun bir süreç gerektirdiğini bildiği için operasyon yapmayı tercih etti.

(Elbette küçük rütbelerde daha çoklar. Ama üst rütbelerde de çok güçlü oldukları 15 Temmuz ile ortaya çıktı. 320 muharip generalden 15 Ağustos itibarıyla 128’i tutuklu. Bu sayılara bakınca “üst rütbelerden ziyade” savının ne kadar havada olduğu ortada.)

A.H. : Kimdir bu Cemaatçi subaylar? İsimleri belli mi?

D.Ç. : Şu anda temel sıkıntı bu. Haklarında delil bulunamıyor. En son görevden alınan birkaç kişi oldu. Demek ki haklarındaki deliller olgunlaştı. Bir de şu var: Silahlı Kuvvetler çok meşgul. Terörle mücadele ediyor. Geçmişte herkes birbirini **“Ergenekoncu”** diye damgalıyordu. Şimdi de **“Cemaatçi”** diye damgalıyor.

Silahlı Kuvvetler içinde böyle bir çatışmanın yaratılması, terörle mücadeleyi zafiyete uğratar. Buna dikkat ediliyor ve somut deliller aranıyor.

(Ne diyelim bu gerekçelere? Terörle mücadeleye zarar verirdi ve terörün en koyusunu başta askeri birlik ve karargâhlarda gördük. Ayrıca gerçek çatışmayı da. Bu FETÖ’cü katillerin silah arkadaşlarına nasıl acımasızca ateş ettiklerini de...)

A.H. : “Yüzde 10” diyorsunuz, bunu neye dayandırılıyorsunuz?

D.Ç. : Bu yaklaşık oran. Bazıları yüzde 40 falan diyor. Öyle olsa orduyu teslim almış olurlardı ve Ergenekon, Balyoz operasyonlarını yaparak etkisizleştirmeye kalkmazlardı.

(Artık oranlara takılmayalım değil mi? 15 Temmuz sonrası, yüzde 10 gibi oranların ne kadar yanlış olduğunu gördük.)

A.H. : Genelkurmaydaki yüzde 10’luk yapı, darbe yapabilir mi?

D.Ç. : Ben buna güler geçerim. Böyle bir tehdit algılamıyorum. Fethullahçılar zaten şu anda Fethullahçı olmadıklarını kanıtlamaya çalışıyorlar.

(Bu ifadelere en çok o an için muhtemelen darbe planını bitirmiş olan Fethullahçılar gülmüştür. Bir de ben...)

A.H. : Genelkurmayda Fethullahçı subaylar meselesinin üzerine nasıl gidiliyor?

D.Ç. : Silahlı Kuvvetler içinde soruşturmayı yapan askeri yargı. Askeri yargı, somut delil olmadığı sürece bu tür suçlamalara prim vermiyor. **“Deliliniz varsa getirin.”** diyor. Komuta kademesi de bu yaklaşımı destekliyor.

(15 Temmuz sonrası delili herkes gördü. Dursun Çiçek askeri yargı demiş ya, Genelkurmay Adli Müşavirliğinde biri hariç, bütün hâkimler; Genelkurmay Askeri Savcılık ve Mahkemesinin hemen hepsi 15 Temmuz sonrası tutuklandı.

Başka bir şey demeye gerek yok herhalde.

Kediye ciğeri emanet et, sonra akşama ciğer yiyeceğim diye bekle. Bunların ne mal olduğunu Dursun Çiçek de bilir ama...)

A.H. Siyasi iktidar Genelkurmaya “İçinizdeki Cemaatçıleri temizleyin.” diye mesaj vermiyor mu?

D.Ç. Baskı yapıyor. Geçmişte YAŞ kararlarına şerh koyarak Cemaatçılerin atılmasına itiraz eden siyasi iktidar, şimdi “Biz polisi temizliyoruz, siz de kendi içinizdekileri niye atmıyorsunuz?” diyor.

(Ee... Geçmişte yanlış yaptı, şerh koydu. Bugün koymayacağı görülüyor ve “bunları temizleyin” diyor. Peki, neden yaprak kıılmıdamadı?.)

A.H. : General rütbesinde bir Cemaatçı var mı?

D.Ç. : Mutlaka vardır. Bir ara siyasi iktidarın danışmanları, bu konuda bizden isim istediler. “İsim verin, bunları terfi ettirmeyelim.” dediler. Biz de “Geçmiş askeri şuralarda Cemaat mahfillerinden ‘terfi ettirin’ diye isimler vermişlerdi, onlara bakın.” dedik.

Haklarında somut bilğimiz olan bazı isimleri de o danışmanlara verdik.

A.H. İşlem yapıldı mı onlar hakkında?

D.Ç. Yapıldı. Bir kısmı pasif görevler aldı. Bir kısmı terfi edilmeyerek sistemin dışına çıkarıldı.⁸

Özellikle kumpas davalarda yargılananların FETÖ’cülerle ilgili söylemleri kamuoyunda yankı buluyordu. Bu anlamda ismi öne çıkmış olanların ifadeleri elbette çok önemliydi.

Bu konuda ismi geçen arkadaşlarımızı ikaz etmemize rağmen pek çok farklı motivasyon ve gerekçelerle gerçekleri dile getirmekten kaçınıyorlardı.

Daha fazla ayrıntı vermek istemiyorum. Ancak bu tür tehdidi küçültmek en çok FETÖ’cülerin işine geliyor, toplumun bu tehlikeyi görerek tepki vermesini ve yetkililerin daha süratle önlem almasının önüne geçiliyordu.

15 Temmuz öncesi öyle ya da böyle herkes bir şey söyledi. Ve “O Gece” geldiğinde kimin haklı olduğu ortaya çıktı ama neye yarar?..

Yüzlerce can gitti. Binlercesi yaralandı. TSK, yıllarca kendine gelemeyecek bir darbe aldı. Yarası çok ağır...

İyileşmesi için özel bir bakıma gereksinimi var...

⁸ 23 Mart 2016 tarihli Hürriyet gazetesi

İşte bunca canın gittiği, binlerce insanın yaralandığı **“O Gece”** neler yaşandı, Türk devleti nasıl bir tehlike atlattı, kumpas davalarından hem de darbeci diye yargılanıp sistem içinde kalanlardan, sistem içinde kalmasa da olaya dâhil olanlardan, FETÖ’cü mankurlara direnen diğer askerlerden bahsedelim.

Elbette gördüklerimiz ve duyduklarımız çerçevesinde...

O GECE...

“Fethullahçı Darbe, Direnmeyen Ölü...”

15 Temmuz 2016. Yer Anıttepe. Mustafa Kemal Atatürk’ün ebedi istirahatgâhının bulunduğu semt.

Benim de yıllardır oturduğum, Yüce Ata’nın ruhunun sıklıkla dolaştığına inandığım bir diyar olması itibarıyla da huzur bulduğum yer.

Yine sıcak bir gece olacak belli. Buram buram terliyoruz. Bu arada 5-6 yılda bir tekrarlayan böbrek taşımla başım belada... Günlerdir hastaneye taşınıyorum. Özellikle gece vuruyor sancısı. Ama ne sancı...

Böbrek taşının sancısı, neredeyse doğum sancısı kadar ağırmış derler. O an için bilmiyordum tabii bu gece çok daha sancılı, çok daha ağırlı bir gece hatta bir süreç yaşanacağını...

Böbrek sancısıymış, peh!

Yanılmıyorsam 20.30 civarıydı. Anıtkabir’in ışıklarını seyrediyordum. Sıcak ama dingin bir hava vardı o sıra...

Ama üzerimde anlamlandıramadığım bir huzursuzluk. Tıpkı Güneydoğu’da PKK ile çatışmaya girmeden, dahası karşılaşmadan kısa bir süre önce yaşadığım iç huzursuzluğuna benziyor.

İşte tam iç huzursuzluğum tavan yapmaya başlamıştı ki telefonum çaldı. Arayan, yıllardır FETÖ’nün TSK içindeki “bebeleri”nce hakkı gasp edilen, artık ayrılmaktan başka yolu kalmamışken son anda tarafımdan “**sabretmesi**” istenen, rüzgârın da göreceli olarak FETÖ’nün aleyhine dönmesinden faydalanılarak 2015 yılı atamalarında İstihbarat Başkanlığında Plan Güvenlik Daire Başkanlığına getirilen Kurmay Albay Güven Şağban’dı.

Her zamanki gibi başladı söze: “*Ne yapıyorsunuz, bir çay içimlik zamanınız var mı?*”

İç huzursuzluğumun tavan yaptığı bir sırada gelen bu telefonla biraz rahatladım.

“*Tabi var ama sen çay içimlik zamanı çorba içimlik zamana çeviriyorsun oğlum, evde papaz oluyorum sonra.*” dedim gülerek.

Kısa bir süre sonra buluştuk ve yakındaki bir kafeye gittik. Orada başka arkadaşlar da vardı. Biraz da onlarla lafladık.

Güven, *“Komutanım ben akşam yemeği yemedim şurada bir çorba içelim mi?”* dedi.

“Bak hemen çay içimlik zaman çorba içimlik zamana dönüştü.” dedim. Gülüştük...

Ama hissettiğim onun da benim gibi bir iç huzursuzluk içinde olduğuydu. Düveroğlu Kebap Salonunda yer bulmakta zorluk çekilmeyen bir saatti.

Oturduk. O çorbasını içti, ben de bir tane künefe götürdüm. Bir süre sonra oradan çıktık. Tavaf eder gibi Anıtkabir’in etrafında yürümeye başladık.

Havadan sudan ve gelişmelerden bahsettik. Aslında bu akşam bir araya gelmemizin sebebi sanırım ikimizin de iç huzursuzluğu.

Aradan yarım saat geçmişti. Bir tane savaş uçağı Anıtkabir istikametinden oldukça alçak uçuşla üzerimizden geçti. Binalar, pencereler ve haliyle kulak zarımız sallandı.

“Ne oluyor ulan, gecenin bu saatinde kafayı mı yemiş bu pilot, bu kadar alçaktan uçuş neyin nesi?” demeye kalmadı, bir başka uçak daha aynı şeyi yaptı. Çok garipti...

Bu arada Güven’in telefonu çaldı. Arayan İstihbarat Daire Başkanı Kurmay Albay Nurettin Alkan’dı. O da yıllardır FETÖ’cü alçakların gazabından kurtulamamış biriydi.

Nurettin Albay, Jandarma Genel Komutanlığı Karargâhında bir karışıklık olduğunu belirterek Güven Albay’ı çağırıyordu. *“Tamam.”* dedi Güven Albay, *“Hemen geliyorum.”*

O an için neler yaşanacağını ne o ne ben tahmin edebiliyorduk. Bana dönerek *“Komutanım, Karargâhta bir şeyler olmuş. Tam anlamadım ama...”* diyerek müsaade istedi. Giderken de *“Hakkınızı helal edin.”* deyiverdi. O zamana kadar pek demediği bir şeydi. Altı üstü Karargâha gidiyordu.

“Ulan gören de savaşa gidiyorsun zanneder.” dedim gülerek. O hızlı adımlarla uzaklaştı. Ben **“Helal olsun.”** dediğimi hatırlamıyorum çünkü yine bir uçak binaları sıyrarak üzerimden geçti. Arkasından bir daha, bir daha...

Binalar, pencereler, yer, kulak zarım...

Evet, evet bu asla normal değildi. Tam bu sırada telefonum çaldı, arayan İstanbul’dan bir arkadaşım. İstanbul’da köprüde karışıklık olduğunu, askerlerin köprüyü kestiğini ifade etti.

O anda karar verdim, bu bir darbeydi. Ve Fethullahçı çete uzun süredir dilimizde t  y bitercesine anlatmaya çalıştığımız saldırısını başlatmıştı. Emindim. Tereddüt yoktu.

Süratle eve doğru hareketlendim. Hemen hazırlanıp çıkmalı, bu alçaklara evde yakalanmamalıydım. Çoğu insan algılayamasa da bunların yapacağı darbe sonrası hiçbir darbeye olmayacak kadar büyük infazlar gerçekleşirdi.

İnfaz edeceklerinin içinde onlarla savaşımı açıktan ilan etmiş biri olarak benim olduğumu düşünmek safdillik olurdu. Çünkü hem açıktan mücadelem hem yazdığım kitap onları çok rahatsız etmişti, bana çok diş bilediklerini yaptıkları tehditlerden anlıyordum.

Bu arada insanların olağan  st  l  ğe rağmen çok rahat olduklarını görüyor, işin doğrusu onlara imreniyordum. Ben süratle eve doğru giderken Gençlik Caddesi'nin   zerindeki Sefa Cafe'de insanlar keyifle çayını yudumluyorlardı.

Hatta kenardaki masada oturan grupta benim kitabım varmış. Onun   zerine tartışıyorlarmış. Aralarında mekânın sahibi teşkilatımızdan Emekli Seyit Ali Sevim de vardı. Beni görünce *"Komutanım, gelir misiniz? Hem iki lafın belini kırarız, hem de şu kitabınıza imza alırız."* dedi.

"Ne diyorsun kardeşim. İmzanın sırası mı! Kitabın içindekiler gerçekleşiyor, siz gülerek bekliyorsunuz, U  akları görmüyor musunuz? Darbe oluyor darbe!" diye karşılık verdim.

Cevabını bekleyecek zamanım yoktu.

Çok değil beş dakika sonra evdeydim. Eşime ve çocuklarıma çabucak hazırlanmalarını söyledim.

Bu arada Güneydoğu'da birlikte görev yaptığımız çok güvendiğim bir arkadaşımı aradım. Kısaca durumdan bahsederek arabasını alıp gelmesini istedim.

Bu arada çok süratle hazırlanıyor, bu alçaklar başarılı olurlarsa çok uzun soluklu bir mücadelenin kabaca planını yapıyordum.

Hazırlık yaparken de "Belge var mı?" diyerek bunlara bir şey yapmayanlara, tedbir almayanlara, ikazlarımıza dudak b  kenlere küfürler savuruyordum.

Yarım saat içinde ailece hazırđık. Arkadaşım geldi. Hemen bindik ve bulunduğumuz yerden uzaklaştık. Bu arada birkaç konuşmadan sonra telefonu kapattım. Sonra vazgeçtim ve a  tım.

Çünkü darbeciler henüz hâkim değillerdi duruma. Benim telefonumu takip edecek halleri yoktur diye düşündüm.

Telefonumu açar açmaz hemen Facebook hesabımı açarak bir mesaj yazayım ve herkesi direnişe çağırayım dedim. Aceleyle araçta giderken yazdığım, sonradan okuduğumda cümle düşüklükleri olduğunu gördüğüm mesajda şöyle diyordum (düzelterek):

“Vatan hainlerinin darbe girişimi... Fethullahçı çeteye karşı savaşağız...

Bu, hükümetten ziyade Türk milletine karşı yapılmış bir girişimdir...

Allah’a emanet olsun herkes...

Teslim olmak yok!”

Sanırım mesajı çektiğim saat 23.00 civarıydı. Süratle Balyoz, Ergenekon, Poyrazköy ve Askeri Casusluk davalarından yargılanan çok güvendiğim arkadaşlarımdan birkaçını aradım ve **“Bütün arkadaşlara iletin, direnmeyen ölür.”** dedim.

Mesajı aldınız mı demeyi de ihmal etmedim. Ancak ilerleyen saatlerde mesajın gitmediğini, o hengâmede evde kapalı olan mobil interneti açmamış olduğumu anladım. Gitmeyen mesajı mobil interneti açarak halkın sokağa döküldüğü saatlerde (03.00 civarı) bir daha gönderdim.

Arabada ilerlerken bundan sonra ne yapacağımı düşünüyordum. Birileri gibi yurt dışına kaçacak halimiz yoktu. Bu zalimlere teslim olacak durumumuz da yoktu.

O zaman çocukları emniyetli bir yere bırakıp, durumu bir daha yoklayıp şartlar aleyhe gelişirse süratle Ankara’dan ayrılıp kırsala çıkmaya, gelişen duruma göre önce kişisel bekayı sağlayıp, sonra örgütlenip bu alçaklara karşı savaşmayı planladım en kabasından...

Uzun soluklu bir mücadele başlayacaktı bu mankurtlar başarsaydı

Çocukları nispeten emniyetli bir yere bıraktım. Onlarla bir kez daha vedalaşıyordum.

Hayatımızı bilmeyenler ne olacak biz de vedalaşıyoruz diyebilir. Bizimki başkaydı. **Biz ölümcül vedalara “veda” diyorduk, tatile giderkenki ayrılıklara değil..**

Bu kaçıncı ölümcül vedaydı? Hayatımızın on yılının geçtiği terörle mücadelede her operasyon ölümcül bir vedaydı ailemizde. Her seferinde dönmemek üzere ayrılırdım evden.

Sonra uğradığımız iftiralar sonucu üç kez girdiğim cezaevine gidişlerde bir daha dönemeyebilirim diye ölümcül veda etmiştim sevdiklerime...

Şimdiki durum ise en ölümcül olanıydı. Ya direnecektik, ölürsek öyle ölecektik ya da teslim olup infaz edilecektik...

Yani başarılılarsa ailemi öyle ya da böyle bir daha göremeyecektim.

Hepsiyle tek tek vedalaştım. Hepimiz çok soğukkanlıydık. Duygusal iz yoktu hiçbirimizin yüzünde...

Mevzubahis olan, bizim bir daha görüşemeyecek olmamız değil, **vatandı...**

Değerli silah arkadaşım ile hemen Ankara dışına gideceksek nerelere gidebileceğimizin değerlendirmesini yaptık.

Ama önce, bunun tam olarak bir cunta kalkışması mı, yoksa Genelkurmay Başkanı'nın da katıldığı hiyerarşik yapı içerisinde icra edilen bir hareket mi olduğunu anlamaya çalışmalıydık.

Bunun için Ankara'da bir süre kalmayı, durumu tam kavradıktan sonra harekete geçmeyi uygun bulduk.

Bu arada bir arkadaş telefonla, bir savaş uçağının MİT'e bomba attığını söyledi. Oraya çok yakındık süratle oraya hareket ettik. MİT'in yakınında bir taksi durağına geldiğimiz anda bir savaş uçağı daha belirdi ve bir bomba daha bıraktı oraya. Sanki MİT'i değil, PKK yuvası Kandil'i bombalıyordu. Bu nasıl bir şeydi?

Bulunduğumuz yer titredi. O anda öfke nöbetine tutuldum. Tabancamı çektim. Tam ateş edecektim ki bir anda bunun öfkemi boşaltmaktan başka bir şeye yaramayacağını, çevredeki insanları da gereksiz şekilde tedirgin edeceğimi düşünerek vazgeçtim.

Ama avazım çıktığı kadar küfrettim o mankurt pilotun ardından...

Tabi MİT binasının duvarları yüksek olduğu için içeride neler olup bittiğini bilmiyorduk. Tahribat ne kadardı, can kaybı var mıydı?

Bir süre daha kaldık orada. Araçtaki radyo devamlı açıktı ve oradan da gelişmeleri takip etmeye çalışıyorduk.

MİT'in önünden Ankara İl Emniyet Müdürlüğü binasının önüne geldik. Polisler kum torbalarını koymuşlar, çelik yelekli ve uzun namlulu silahlarla herhangi bir saldırıya karşı hazırlık yapıyorlardı. FETÖ'cü katillerin buraya saldıracakları muhakkaktı. Polislerin bir kısmı açıkta bekliyorlardı. İkaz etme gereği duyduk.

Yanlarına yaklaşarak buraya çok güçlü yükleneceklerini, muhtemel tank, uçak ve taarruz helikopterleriyle eş zamanlı bir saldırı gerçekleştireceklerini düşündüğümü söyledim onlara. Oradan ayrıldık. Çok kısa bir süre sonra dediğimiz oldu.

Korkunç bir patlama meydana geldi İl Emniyet Müdürlüğü binasında. Sanırım bir savaş uçağı bomba bırakmış, arkadan da taarruz helikopteri saldırıya geçmişti.

Ancak Amerikan filmlerinde görebileceğimiz sahneler yaşanıyordu artık. Oradan uzaklaşmıştık ama saldırının en azından havadan yapılanını görebilecek mesafedeydik.

Bizim üzerimizde sadece tabanca vardı. O nedenle oraya yaklaşmamızın bir anlamı yoktu. Sadece uzaktan seyretmek durumunda kaldık.

Sanırım saat 24.00'ü geçtiği sıralardı. Artık takvim yaprakları, saat itibarıyla 16 Temmuz'u gösteriyordu. Nasıl bir güne uyanacaktı ülkemiz?

İşte tam bu sıralarda 1. Ordu Komutanı Orgeneral Ümit Dündar'ın sesi duyuldu radyoda:

"Ankara ve İstanbul başta olmak üzere Türkiye'nin çeşitli illerinde emir komuta zinciri dışında askeri bir hareketlilik yaşanmaktadır. Bunun TSK içerisinde yuvalanmış bir grup asker tarafından başlatılan bir darbe girişimi olduğu anlaşılmıştır. Bu durum, TSK emir komuta zinciri tarafından ilk andan itibaren reddedilmiştir."

Yüreğimize su serpilmişti. FETÖ'cü darbe, komutanların en azından bir kısmını yanına çekememişti. Bu açıklama psikolojik olarak bu kanlı kalkışmanın başarısızlıkla sonuçlanacağını ilk işaretiydi. Devlet, bu açıklamayla psikolojik üstünlüğü ele geçirmişti. O an kalkışmanın dönüm noktasıydı.

Ardından o ana kadar nerede olduğu bilinmeyen Cumhurbaşkanı'nın saat 00.30 sularında, **"halkı sokağa davet eden"** açıklaması yayınlanmıştı televizyonlarda...

Bu, artık katil ruhlu FETÖ'cü alçakların sonunun habercisiydi. Dakikalar içerisinde halkın yoğun olarak sokaklara indiğini gördük. Artık sokaklarda yalnız değildik...

Fakat her şey bitmemişti. O andan itibaren kaybedeceğini anlayan FETÖ'cü katiller, sokağa çıkan halka azgınca saldırmaya başladılar.

Sonraki saatlerde gittiğimiz Beştepe'de bulunan Jandarma Genel Komutanlığı önünde taarruz helikopterinden halkın üzerine ateş açtılar...

On kişiden fazla insan öldü orada. Çok daha fazlası da yaralandı. Bu örgütü en yakından tanıyanlardan biri olarak bu kadarını ben bile tahmin edemezdim.

Bu mankurt sürüsünün, içinden çıktıkları halka böylesine vahşice saldıracaklarını düşünemezdim. O an anladım ki akıllarını kiraya vermiş bu caniler, darbe girişiminden öte bir şey yapıyorlar...

Evet, bir istila hareketi bu! Başka biçimde tanımlanamaz. Bunlar darbe girişimcisi değil, bir istila hareketinin askerleri olmuşlar...

Oradan hala çatışmanın sürdüğü ve bir kısım arkadaşımızın da bulunduğu Genelkurmayın önüne gidelim diye karar verip araca bindiğimiz anda, bir savaş uçağının alçalarak Jandarma Genel Komutanlığı ile Cumhurbaşkanı'nın Beştepe'deki yerleşkesi arasına bomba bıraktığını gördük.

Büyük bir gürültü, yer sarsıntısı ve kocaman bir alev topunun gökyüzüne yükseldiğini gördük. Bomba atılan yere yaklaşık 300-400 metre mesafedeydik. Sonradan öğrendik ki orada da beş vatandaşımız hayatını kaybetmiş, onlarcası ise yaralanmış...

Artık gün ağarmaya başlamış. Halk, sokaklardaki kalabalığını artırdıkça artırmıştı. Bazı yolları tanklar geçmesin diye arabalarıyla kapatmışlardı. Sokağa çıkanların çoğunluğu orta halli insanlardı. Yerli araba kullanan sayı oldukça kabarıktı.

Bazılarının arabalarının üzerinden geçti tanklar. Yüksekliği 10 cm'yi geçmeyen çok sayıda araba gördüm yollarda. Hele oturduğum Gençlik Caddesi'nde...

Hala Genelkurmaydan silah sesleri geliyordu sabahın ilk ışıklarında. Artık Genelkurmayda 100 metre mesafedeki mahallemdeydim. Ama çatışma zayıflasa da sürüyordu orada.

Genelkurmayın karşısında bulunan Polis Akademisinin hemen yanında Gençlik Caddesi ile Necatibey Caddesi'nin birleştiği yerde konuşlu Jandarma KOM Daire ve Personel Temin Merkez Komutanlığının da bir grup FETÖ'cü tarafından ele geçirildiğini öğrendik.

Oraya gittiğimizde çatışma çıkmadan teslim olmaları için iknaya çalışılıyorlardı.

İkna etmek için uğraşılırken bir grup Jandarma personeli, içeriye girip içerideki FETÖ'cülerin hepsini yakalayıp derdest etti.

Güneş her zamankinden daha parlaktı şimdi...

Çok karanlık bir güne uyanabilirdik hâlbuki. Güneş üzerimize hiç doğmayabilirdi. Geceler ve gündüzler kana boğulabilir, topraklarımız pek çok masumun kanıyla sulanabilirdi.

Çok uzun soluklu bir karanlığa boğulabilirdik...

Benim çok özet olarak yaşadıklarım bunlardı o gece için. Ya başkaları, özellikle de kumpas davalarından yargılanan ve yıllarca darbecilikten cezaevinde yatan arkadaşlarımız neler yaptılar?

Ne ilginç olaylar yaşandı o gece?

Biraz da onlardan bahsedelim. O insanların canları pahasına daha hiç kimse tepki vermeden FETÖ'cü katillere nasıl yiğitçe müdahale ettiklerini anlatalım...

“Bu Devlet Sana Ne Yaptı Ulan?”

Aziz Yılmaz. Nam-ı diğer “Deli Aziz.” Jandarma Kurmay Albay. Benden 8 yıl sonra mezun olmuş Harbiye’den. Hemen belirtelim ki o aynı zamanda bugün **“darbeci yetiştiriliyor”** diye kapatılan Kuleli Askeri Lisesi mezunu.

Onu cezaevinde tanıdım. Ortanın altında boyu, boyundan büyük yüreği olan bir subay. Gözünü budaktan esirgemez. Güneydoğu’da da çok zorlu yerlerde görev yapmış, PKK ile çatışma tecrübesi olan bir zabıt.

Cezaevinden çıktıktan bir sene sonra Jandarma Genel Komutanlığı Personel Başkanlığında Daire Başkanı oldu.

Olay günü saat 22.00 sularında İstanbul’dan gelen oğlunu otogardan alarak oturduğu lojmanlara doğru giderken, savaş uçaklarının alçaktan uçtuğunu gören ve *“Ne oluyor baba?”* diyen oğluna, *“Herhalde gece uçuşu yapıyorlar. Ama neden bu kadar alçaktan uçuyorlar anlamadım.”* diye cevap verir. Huylanmıştır.

Aradan çok kısa bir süre sonra İstanbul’dan bir arkadaşı arayarak, *“İstanbul’da askerlerin sokağa indiğini, havaya ateş ederek ‘sıkıyönetim ilan edildi’ dediklerini, Boğaz Köprüsü gibi bazı yerleri de kestiklerini”* söyleyince, *“FETÖ’nün bebeleri faaliyete başladı o zaman.”* diye geçirir içinden.

O andan itibaren bir yarış otomobilcisi gibidir.

Süratle lojmana geldi. Lojman nizamiyesinde biri üniformalı 3 kişinin daha beklediğini gördü. Üniformalı olan kendi gibi Balyoz sanığı Kurmay Albay Ali Demir’di.

Diğer ikisi ise İstihbarat Başkanlığında FETÖ’cülerle en ödünsüz mücadeleyi veren Kurmay Albaylar Nurettin Alkan ve Güven Şağban’dı.

Araba bekliyorlardı ama Anıttepe’deki kışla FETÖ’cülerin eline geçmiş, araç çıkışları engelleniyordu.

Hepsi süratle arabaya doluştular. Onlar da karışıklık olduğunu duymuşlar, bunun üzerine Ali Demir Albay Harekât Merkezine telefon etmişti.

Telefona çıkan bir kurmay binbaşının (Bülent Ak) *“TSK adına yönetime el koyduk.”* demesiyle FETÖ’cülerin kalkışma içinde olduklarını anlayıp kendi inisiyatifleriyle harekete geçmeye karar vermişlerdi...

Artık hepsi bir bilinmeze gittiklerini biliyorlardı. Bildikleri bir şey daha vardı: Bu FETÖ’cü bir darbeydi ve başarılılarsa kendilerine yaşama hakkı tanımayacaklardı...

Aziz Yılmaz, alabildiğine süratle Karargâha doğru giderken diğerleri de güvendikleri silah arkadaşlarına telefonla bilgi veriyordu.

Saat 10.30’da Karargâhın nizamiyesindeydiler. Görünen, nizamiyenin demir kapıyla kapatıldığı, duvarının önünde çoğu teğmen olan silahlı FETÖ’cülerin dolaştığıydı.

Aziz Yılmaz aracı park etmek için uğraşırken, diğer üçü FETÖ’cülere doğru yürüdüler ve **“Siz ne yapıyorsunuz burada, amacınız ne?”** gibi şeyler söylerken saldırıya uğradılar.

Ve arbeye başladı. Arbeye sırasında, 2010-2014 yılları arasında Subay Tayin Şube Müdürü olarak bütün subay tayinlerinin sorumluluğunu taşıyan Albay Süleyman Karaca, elindeki MP-5 makineli tabancayı Güven Şağban’ın kafasına dayadı.

Aziz Yılmaz da tereddüt etmeksizin tabancasını Süleyman Karaca’nın kafasına dayayarak *“At lan şerefsiz silahını ve hemen yere yat, yoksa vururum!”* diye bağırırdı.

Gecenin sessizliğini bozan, cüssesinden beklenmeyen sert ve otoriter ses tonu, Süleyman denen FETÖ’cünün silahını bırakmasına sebep oldu. Ama Aziz, bir başka tabanca namlusunun soğukluğunu hissetti ensesinde.

Ve silahı tutan elin sahibi FETÖ’cü kendinden emin bir sesle: *“Sen de at o silahı yoksa ölürsün!”*

Sesinden tanıdıktı sesin sahibini. Nurettin Alkan Albay’ın Şube Müdürü olan Kurmay Binbaşı Ahmet Özcan’dı.

“Vay alçak vay! Demek bu da! Hâlbuki bizi gördüğünde ne kadar nezaketli davranıyordu.” diye geçirdi içinden. Silahı bıraksa her şey bitecekti.

FETÖ’cü Ahmet, sağ tarafından yaklaşmıştı. Çaktırmadan sağ elindeki tabancayı sol eline aldı. Sağ elini boşaltmıştı.

Birden yıllar önce komando kursunda gördüğü yakın boğuşma dersi geldi aklına. Ani bir hareketle ensesindeki tabancaya yöneldi ve FETÖ’cü Ahmet’in silahını namlusundan kavradı ve çevirdi.

Bu arada FETÖ'cü iki teğmen de sol elini bükerek elindeki tabancayı almaya çalışıyorlardı. Ölümcül bir boğuşma başlamıştı aralarında.

Bunlar yaşanırken Nurettin Alkan ve Ali Demir albaylar da diğer FETÖ'cülerle yumruk yumruğa mücadele ediyorlardı. Gecenin boğuşma ve karşılıklı olarak bağırışma seslerini, patlayan bir silah sesi bastırdı. **"Ah yandım anam!"** diyen bir ses.

Herkes bir an için durdu. Bu duraklamadan istifade ile Aziz Albay FETÖ'cülerin elinden kurtulup yakındaki duvarın arkasına attı kendini. FETÖ'cüler de ateş ederek geriye, nizamiyenin arka tarafına çekildiler.

Kısa süreli bir çatışma sonucu Aziz ve yanındakiler duvarın ateş korumasından yararlanarak daha geriye çekildiler. Ancak o zaman anladılar yanlarında Güven Şağban Albay'ın olmadığını. Boğuşma sırasında belli ki FETÖ'cülerin eline düşmüştü. İçleri cız etti.

Bu arada Nurettin Albay'ın omuzunun altından vurulduğu anlaşıldı. Sürekli kan kaybediyordu. Aziz kemerini çıkardı ve kanı durdurmak için yaranın altından Nurettin Albay'ın kolunu sıktı. Oradan yola indi ve bir taksinin önüne geçerek durdurdu, Nurettin Albayı taksiye bindirip hastaneye gönderdi.

Artık Ali Albay'la ikisi kalmıştı ki kısa bir süre sonra yanlarına Balyoz davası sanıklarından olup onlar gibi 3 yıldan fazla cezaevinde kalmış ve geçen yıl generalliğe terfi etmiş bulunan Tuğgeneral Ahmet Hacıoğlu gelmişti. Tıpkı Hasdal Cezaevinin kasvetli iç bahçesinin Jandarma köşesinde buluşmuş gibiydiler.

Bu sefer özgürlerdi ama FETÖ'cüler o zaman olduğu gibi, yine güçlü görülüyordu. Defalarca istek yapmalarına rağmen Jandarma Özel Harekât gelememişti. Çünkü FETÖ'cüler nizamiyeleri tutmuş dışarıdan kimseyi içeri sokmuyorlardı. Haliyle evlerinden çıkıp birliklerinden silahlarını almak için nizamiyeye gelen Özel Harekâtçı personel de içeri girememişti.

Onlar bu şekilde uğraşırken, o ana kadar FETÖ'cülere karşı net tutumunu görmediğimiz Jandarma Genel Komutanlığı Harekât Başkanı Tümgeneral Arif Çetin de geldi.

O da bu zamana kadar yapmadıklarının günahını çıkartırcasına olaya el koydu ve cep telefonu üzerinden bir televizyon kanalına bağlanarak, **"duruma hâkim olduklarını, bu kanlı kalkışmayı yapanların hesap vereceğini"** ifade eden cümlelerle psikolojik üstünlüğün ele geçmesini sağladı.

Tam bu sırada yine İstihbarat Başkanlığında görevli olan Kurmay Yarbay Yavuz Aydın yanında iki kişi ile geldi. Sivillerdi. O ana kadar Yavuz Yarbay onlar için en güvenilen rütbeli personelden biriydi.

“Bu saatte nereye gidiyorsunuz?” diye sorunca *“Karargâha gideceğiz, engel olmayın.”* diyerek aniden üzerlerine saldırdı Yavuz Yarbay ve yanındaki iki kişi. Nasıl bir örgüttü bu? Kimseye güvenilemeyecek miydi?

Aziz Albay, silahını tereddütsüz bunlara doğrultarak *“Ulan tohumunuza para mı verdim!”* dediği an onun ateş edeceğini anlayan FETÖ’cü Yarbay ve yanındakiler aniden durdular. Aziz Albay, kafalarının üzerine doğru iki el ateş etti. Her üçü de tabanları yağladılar ve gecenin karanlığında kayıplara karıştılar.

Bu satırlar yazılırken halen firarilerdi...

Yukarıda uzun metrajlı film gibi anlattıklarım aslında 10-15 dakika içerisinde olanlardır.

Bu sırada FETÖ’cülerin enterne ederek rehin aldığı Güven Şağban’ın yaşadıklarını ilerleyen bölümde anlatmaya çalışacağız.

Kısa bir süre sonra tepelerinde bir taarruz helikopteri belirdi. Onlar biraz daha emniyetli bir yer olan Hisarcıklioğlu Camii’nin bahçesine geçmişlerdi.

Taarruz helikopteri, Cumhurbaşkanlığının önüne ve nizamiyesine ateş etmeye başladı. Bulundukları yerden Cumhurbaşkanlığını görüyorlardı. (Bilmeyenler için hemen ifade edelim, Jandarma Genel Komutanlığı Karargâhının büyük bölümünün bulunduğu ve olayların en kanlısının yaşandığı Beştepe Kışlası, Cumhurbaşkanlığının karşısındadır).

Güneydoğu’da bir çatışma sırasında taarruz helikopterini gören bir personel sevinir. Ama burada taarruz helikopteri, FETÖ’cü pilotlar yüzünden artık düşman saflarındaydı. Ne ağır bir çelişkiydi bu yaşananlar.

Hepsi rüya gibiydi sanki...

Helikopterlerin ateş ettikleri bölgede sivil insanlar bulunuyordu. Milletin parasıyla milleti korumak üzere alınan silahlar, millete karşı kullanılıyordu. Türk tarihinde pek çok ihanet yaşanmıştı ama hiç bu kadar azgıncası, gaddarcası, alçakçası görülmemişti.

Saat 23.00 civarında Aziz Albay, daha önce telefon numarası kendisinde bulunan NTV'yi arar. Bu Arif Çetin'den de önce yapılan bir aramadır. Bir medya kuruluşunu bu anlamda arayan belki de ilk TSK mensubudur Aziz Albay.

Kendisini tanıtarak: *“Söz konusu darbe girişimi TSK'nin emir komuta zinciri içerisinde yaptığı bir eylem değildir. Bu konuda lütfen halkı doğru bilgilendirin. Halkı sokağa çıkmaya davet edin.”* der ama bir tepki verilmez kendisine. Çünkü herkes şaşkınlık ve korku içerisindeydi...

Bir buçuk saat sonra Polis Özel Harekâttan bir tim gelerek içeriye yöneltilirse de Karargâhı elde bulunduran FETÖ'cülerin ateş açması nedeniyle geri çekildiler. Bir süre sonra timdeki keskin nişancılar Karargâhın civarındaki yüksek katlı evlerin çatılarına yerleştirildi.

Keskin nişancılar, yaptıkları atışlarla 8 FETÖ'cüyü Karargâhın istinat duvarı ve bahçesindeki mevzilerinde öldürdü.

Artık iş yavaş yavaş dönmeye başlamıştı. Ama Jandarmanın seçkin birliği olan JÖAK (Jandarma Özel Asayiş Komutanlığı) hala gelememiştir.

Bunun üzerine Aziz Albay, Ali Demir Albay'ı da yanına alıp özel arabasına biner ve JÖAK'ın konuşlu olduğu Güvercinlik'e doğru yola çıkar. Bu arada halk sokağa inmiştir.

Bir bölgeden geçerken Ali Demir'in üzerinde resmi elbise olması sebebiyle polis önlerini keser. Resmi elbiseli olunca kalkışmacı olduğu zannedilmiştir. Ancak tersi bir durum polisler için de söz konusudur. Polislerin FETÖ'cü olma ihtimali de göz ardı edilemeyecek bir durumdur. Düşünün artık devletin halini...

Aşağı inerken Aziz, *“Sen kimin polisisin?”* diye bağırır kendilerine silah çevirerek durduran polise, o da *“Sen kimin subayısın?”* şeklinde soruya soru ile karşılık verir.

Aziz de *“Ben devletin subayıyım!”* der ama kimse birbirine güvenmemektedir. İtiş kalkış derken halk da olay yerine gelir ve olaya müdahale eder.

Aziz ve Ali Albaylar dertlerini anlatmaya çalışırken saldırıya uğramışlardır. Ciddi bir linç girişimi ile karşı karşıyadırlar. Bu arada polislerce ellerine de kelepçe vurulmuştur.

Aziz Albay, *“İnternete bakın biz Balyoz'dan yıllarca içeride yattık.”* deyince internete bakarlar ve ikna olurlar.

Balyoz, darbecilikle suçlanmalarına ve yıllarca içeride kalmalarına sebep olmuştur, kaderin cilvesi şimdi de darbeye karşı durmanın, bu anlamda temiz ve güvenilir olmanın sembolüdür.

Haliyle bu hengâme yarım saat kadar sürer.

Onların FETÖ'cü olmadığını anlayan polisler, sonrasında onlardan helallik isterler. Ama onların bir an önce Güvercinlik'e gidip JÖAK personelini almaları gerekmektedir.

Ancak o gece her şey çok zordur. Polislerden Güvercinlik'e kadar bütün yolların kapatılmış olduğunu öğrenirler ve yeniden Karargâha dönmek için yola çıkarlar.

Ali Albay üniformalı olduğu için polisler, halkın herhangi bir tepkisiyle karşılaşabileceği düşüncesiyle yolda arabalarına öncülük ederek Karargâhın önüne kadar sorunsuz olarak gelmelerini sağlarlar.

Bu arada Aziz Albay, tanıdığı bildiği birlik komutanlarını arayarak **"FETÖ'cülere karşı direnin, darbeye kalkışan kim olursa olsun vurun!"** demektedir.

Telefon ederken anlar ki FETÖ'cü katiller, Türkiye'nin her köşesinde hareketlidir. Örneğin devre arkadaşı olan Ağrı İl Jandarma Komutanı Albay Coşkun Sel'i arayıp, *"Orada ne var ne yok?"* diye sorduğunda, Coşkun Albay, *"Biz de bir şey yok, yalnız Doğu Beyazıt'ta bulunan tugay darbecilerle beraber."* der.

Bunun üzerine Aziz Albay arkadaşına **"inisiyatif almasını ve komando timleriyle tugayı basıp silah doğrultanı vurup bu kalkışmayı önlemesini"** ister. Bunu dediği zaman saat 03.00 civarındır.

Bu arada uçak ve helikopterler tepelerinde uçmakta belirledikleri özellikle canlı hedeflere ateş etmektedirler.

Saat 05.00 civarında Ağrı İl Jandarma Komutanı Coşkun Albay tekrar arar ve *"Doğu Beyazıt'taki tugaya komando timleriyle baskın düzenlediklerini, fakat belki de kalkışmanın artık başarıya ulaşamayacağı anlaşıldığından hiçbir karşılık verilmediğini, Tugay Komutanı ve Kurmay Başkanı'nın direnmeden teslim olduklarını"* söyler.

Bu arada Karargâhın önündeki ölümcül bekleyiş sürmektedir. Zaman zaman silahlar karşılıklı olarak ateşlenmekte ama durağan hal devam etmektedir.

Sabah 05.30'dan sonra Karargâhın önüne bir dozer gelir. Karargâh nizamiyesinin önündeki zırhlı araçların içeriye girişine engel olan çelik dubalar dozer sayesinde sökülür.

Saat 06.00 civarında polis zırhlı araçları nizamiyeden içeri girer.

Çok kısa süre sonra Albay Süleyman Karaca ve 5 FETÖ'cü teslim olur. Saat 06.30 civarında hepsi yüzükoyun yere yatırılmış vaziyette Aziz Albay'ın önündedirler.

Üzerlerinde sadece külotları vardır, bir de günahları...

Aziz Albay dayanamaz kendi gibi Konyalı olan Süleyman Karaca'ya bağırarak, *"Ulan şerefsiz, bu devlet sana ne yaptı? Seni köyünden aldı albay yaptı. Yoksa sen muhtemelen çoban olacaktın, köyündeki çoğu insan gibi. Her şey bir yana, biz sana ne yaptık ulan? Bize neden ateş ettin be alçak!"*

Sorularına cevap alamaz haliyle...

Bu arada Karargâhın içerisinde TEM Daire Başkanı Turgut Aslan ve korumasını infaz eden Jandarma Genel Komutanı'nın Özel Kalem Müdürü Erkan Öktem'in, yakındaki bir evin kömürlüğünde saklanırken ihbar üzerine yakalandığı haberi gelir.

Jandarma Karargâhındaki kanlı kalkışma, başlangıçta birkaç insanın olağanüstü gayretiyle, biri polis, biri sivil vatandaş diğerleri FETÖ'cü militanlar olmak üzere toplam 18 insanın ölümüyle sonuçlanmıştır.

Bu bölümde Jandarma Genel Komutanlığı Karargâhının dışında olanları anlattık. Ya içinde olanlar?

Özellikle başlangıçta FETÖ'cülerle nizamiyede çıkan arbeye sırasında rehin alınan Güven Şağban'ın ve diğerlerinin yaşadıkları da başlı başına bir film konusu olur gerçekten.

İşte o korkunç saatler...

“Bunları İnfaz Edin!”

Önceki bölümlerde belirttiğim bir isim vardı: Güven Şağban. Kurmay Albay. Akademiyi birlikte okuduğum ama yıllarca FETÖ’cü anlayışın kenara ittiği, asla etkili bir yere getirmediği bir isim. 15 Temmuz akşamı birlikte dolaşırken Karargâhta karışıklık var şeklinde bir haber üzerine oraya gitmek için yanımdan koşar adım ayrılan Subay.

Bir önceki bölümde Karargâhın bulunduğu Beştepe’ye nasıl gittiğini anlatmış, Süleyman Karaca denilen FETÖ’cünün Güven Şağban’ın başına silah dayadığını, bunun üzerine Aziz Albayın da Süleyman’ın başına tabanca dayayarak onu yere yatırıp etkisiz hale getirdiğini ifade etmiştim.

Bundan istifade o hengâmeden kurtulan Güven, geri gideceğine FETÖ’cü istilacıların üzerine doğru gider ve diğer arkadaşlarından kopar.

Nizamiyenin hemen gerisinde çoğu teğmen olan istilacıların üzerine doğru ilerleyerek *“Arkadaşlar yaptığınız iş kanunsuzdur. Bu darbedir ve cezası çok ağırdır. Komutan biziz, bu adamları dinlemeyin, bizden emir alın.”* diye bağırır.

Bu arada silahlar patlar, Güven ve etrafındaki istilacılar kendini yere atar. Silah sesleri kesildiği anda en az beş kişi üzerine çullanır.

Güven Şağban’ın üzerine çullananların hepsi teğmendi. Güven Albay, onları ikaz etmeye, gecenin karanlığını yırtan, *“Çocuklar hayatınız mahvolacak, bu adamlara uymayın, emirlerini dinlemeyin.”* ikazlarına devam etti. Buna rağmen sürükleyerek nizamiyenin gerisine götürdüler onu.

Nizamiyenin hemen arkasında biri yaralı olarak yerde yatmaktaydı. Araç otoparkının yanında Kurmay Binbaşı Bülent Ak’ı gördü: *“Sen de mi bu şerefsizlerdensin”* diye bağırdı. O da FETÖ’cü olduğunu ummadıklarındandı. **Neredeyse bütün kurmay subaylar istilacılardan yanaydı.**

O da *“Kes sesini. Seninle hesaplaşacağız. Kapatın şunun ağzını!”* diye bağırdı. Artık o masum, işini yapan bir mesai arkadaşı değildi.

Öylesine kinliydi ki sesi.

Neden kinlidir bu kurmay subay bu kadar diye sormak gerekir değil mi? Ne haksızlığa uğramıştır? Hep önleri açılmıştır hâlbuki. Çoğu soru alıp askeri okula girmiştir. Soru alıp kurmay subay olmuştur. Hep rahat yerlerde, riski az bölgelerde ama sistem için önem arz eden kritik birimlerde görev yapmıştır.

Sanki büyük gadre uğramış gibi davranmanın dayandığı bir gerekçe var mıdır? Tek kelimeyle yoktur. Nasıl bir arsızlıktır bu o zaman? Nasıl bir **“hem suçlu hem de güçlü”** olma rahatlığıdır bu?

Kin güdecek, öfkelenecek birileri varsa o da; yıllardır bunların yüzünden hakları gasp edilenler, kumpaslara uğrayanlar, bu yüzden cezaevlerinde yatanlardır.

Bu topraklarda bunlar gibiler için **“Köpeksiz köy buldular değneksiz geziyorlar.”** diye bir laf vardır...

Neyse, biz asıl konumuza dönelim.

Yanındaki teğmen, Güven Albay'ın ağzını kapatmaya çalışır. Çünkü Güven Albay **“Büyük suç işliyorsunuz.”** dedikçe psikolojileri bozulmaktadır. Ağzı kapatılmaya çalışılsa da Güven Şağban bütün gücüyle bağırmaya ve onlara **“teslim olun!”** demeye devam eder.

Sonrasında sürüklenerek Karargâhın ikinci katında bulunan Sükan salonuna getirildi Güven Albay. Orada 40 kişi kadar elleri kelepçeli vaziyette rehin alınmış personel vardı.

O hâlâ **“Bunlara uymayın, darbe büyük suçtur. Bunlara uymayın!”** diye bağırıyordu. Bu da istila hareketine katılanları haliyle tedirgin ediyordu.

Orada bulunan istilacılardan Kurmay Albay Yusuf Köz, **“Kes sesini lan! Kelepçe takın şuna!”** diye bağırды.

Çok öfkeliydiler. Farklı bir sese; onları ikaz eden, uyarın bir nefese tahammülleri yoktu. Ülkenin yönetimine el koyduklarında neler yapacaklarının provasını da yapıyorlardı böylece, **herkes kesecekti sesini...**

Bu arada koridorda Jandarma Genel Komutanı'nın Özel Kalem Müdürü Kurmay Albay Erkan Öktem'in sesi duyuldu. Sağa sola emir yağdırıyordu.

Güven Şağban'ı görünce, **“Ooo Güven Bey ne haber? Bize çok çektirdin, şimdi hesap vereceksin.”** dedi.

Sesinde hem alaysı bir yaklaşım hem de sonuçtan emin bir tavır vardı.

Güven Albay bulunduğu ortamdaki bütün olumsuzluklara rağmen yine alttan almadı: *“Bana bey diye konuşamazsın. Senden altı yıl önce bitirdim Harbiye’yi. Komutanım diyeceksin, vereceğim emirleri dinleyeceksin.”* diye karşılık verdi.

O anda Erkan Öktem birden sinirlenerek: *“Sen komutanı göreceksin şimdi!”* diye öfkeyle bağırarak tabancasına sarıldı. Süratle kılıfından çıkardığı tabancanın ağzına mermi sürdü ve elleri bağlı bir vaziyette oturtulmuş olan Güven Şağban’ın başına doğrulttu.

Artık bütün sesler kesilmişti. Belli ki ortamda sinek yoktu. Uçsa vızıltısı kulak tırmalardı herhalde.

“Allah yolunda hizmet” ettiğini söyleyenler, bu gece onun görevine soyunmuş, onun vücut verdiği canları almaya yelteniyorlardı. Çünkü beyinleri ipotek altındaydı, düşünceleri iğdiş edilmişti.

Bunları yaparken çok rahattı hayatında doğru dürüst çatışma görmemiş Erkan Öktem denen FETÖ’cü. IŞİD militanlarıyla bunları kıyaslayıp **“Hiç olmazsa bunlar kravatlı, ılımlı, onlar gibi kafa kesmiyor.”** diyenlere nazire yaparcasına elini tetiğe götürdü. Biraz nefeslendi ve tetiğe dokunduGüven Şağban, Erkan Öktem’in tetiğe dokunduğunu hissetmiş, artık katledileceğinin teslimiyeti için de gözlerini kapatmıştı.

Odada bulunan diğer rehineler de sanki kendilerine ateş edilecekmiş gibi gözlerini kapattılar. O an dünya dönmüyordu sanki. Biri kendini Allah’ın yerine koymuş ve can almaya soyunmuştu.

Erkan Öktem denen FETÖ’cünün işaret parmağının birinci boğumunun altındaydı Azrail.

İşaret parmağının ezeceği tetiğin düşüreceği horozun ittireceği iğne, biraz önce bu katil ruhlu adamın namluya sürdüğü merminin kovanının gerisinde bulunan küçücük kapsüle vuracak, o kapsülün ateşlediği barutun ileri itirmesiyle namlunun içinde istikamette hareket eden mermi, nişan alınan hedefi vuracaktı.

Hedef ise bir kurmay subayın beyniydi. O hedefi vurmak isteyen de sözde bir kurmay subaydı.

Yeniden Balkan Savaşı öncesini yaşıyorduk sanki. Hatta Balkan Savaşı’nın daha da ötesiydi. O zaman bile böylesi yaşanmamıştı.

Ve tetik düştü...

Fakat o da ne? Silah ateş almamıştı. Muhtemel ya kapsül ya da barut itiraz etmişti bu zulme...

Erkan Öktem kapak takımını çekti, bıraktı. Mermi, yatağından geri gelerek dışarı fırladı. Yerde bir ya da iki kez yuvarlandı. Odanın içindeki sessizliği bozan normalde belki duyulmayacak ses öylesine bir gürültü çıkartmıştı ki.

Tabancanın kapağı ile biraz daha uğraştı Erkan Öktem denilen istilacı. Birden Güven'i vurmaktan vazgeçti.

Sonra *"Alın bunu Atalay salonuna götürün. Orada konuşmadan özellikle pencerenin önüne oturtun."* dedi. Bu Güven Albay için dışarıdan gelecek ateşe maruz kalmak demekti.

Evet, çok rahattılar. Çünkü başarsalar, ne yaparlarsa yapsınlar hesap vermeyeceklerini biliyorlardı. Artık devleti ele geçiriyorlardı, şaka değil. Tam kırk yıl sabretmişlerdi bugün için. Hep uyumlu ve sureti haktan gözüküp, sisteme uyumlu tavır sergilemişler, önce küçük küçük mevziler, sonra büyükçe mevzileri ele geçirmişlerdi. Bunu yaparken hep *"iyi çocuğu, çalışkan ve uyumlu çocuğu"* oynamışlardı.

Bugün artık oyun bitmişti. Maskelerini çıkartıp gerçek yüzlerini gösteriyorlardı...

Atalay salonuna çıkartıldı Güven Albay. Onu oraya çıkaran Yusuf Köz isimli Kurmay Albay, yüzünü pencereye dönmesini istemiş ve konuşmamasını yoksa ağzını bağlayacaklarını söylemişti.

Kısa bir süre sonra Tuğgeneral Veli Turan da elleri ve gözleri bağlı olarak pencerenin önüne oturtuldu.

Biraz sonra bir yüzbaşı geldi. Güven Albay'ın rütbelerini söktü. *"Hayırdır?"* dedi Güven. *"Rütbeye saygıdan dolayı söküyorum."* şeklinde karşılık verdi Yüzbaşı.

Ne cevap ama değil mi? Ne saygı ama değil mi? Duyunca gülmüştüm...

Sonra gözlerini bağladılar Güven Albay'ın. Etrafta üç ya da dört teğmen vardı nöbetçi olarak.

Yusuf Köz, *"Herhangi bir durum gelişir, buraya girilmeye filan kalkılırsa bunları ayrı bir emir beklemeksizin infaz edin!"* diyerek oradan ayrıldı.

Yaradan'ın yerine koymuşlardı kendilerini bu gece.

Daha sonra dışarıdan yoğun silah sesleri gelmeye başladı. Makineli tüfek sesleri ve patlama seslerinden çatışmanın yoğunlaştığı anlaşıyordu.

Yanlarında bulunanların telsizinden Erkan Öktem'in talimatları duyuluyordu. Zırhlı araçlara emir veriyordu. Bu arada uçak, helikopter ve zırhlı araç sesleri yoğunlaşmıştı.

Tam o sırada salona Emniyet Genel Müdürlüğü TEM Daire Başkanı Turgut Aslan ile şoförünü ve korumasını getirdiler.

Konuşmalarına müsaade edilmiyordu. Bir ara kelepçenin ellerini çok sıkıldığını ifade ettiler. Bunun üzerine bırakın biraz gevşetmeyi, kelepçenin biraz üstünden hepsine bir kelepçe daha taktılar.

Saat muhtemelen 01.00'i geçiyordu ki dışarıda sesler duyulmaya başladı. Halk sokağa inmiş ve **"Asker kışlaya!"** diye bağıyordu.

Güven Albay işte o an kurtulacaklarına inandı. Bu istila hareketi kendileri öldürülse de başarıya ulaşamayacaktı.

Nöbetçilerin telsizinden Erkan Öktem'in devamlı emir yağdığını duyuyorlardı. Halkın sokağa çıkmasının onları paniklettiği onun sesine de yansımıştı. **"Gerekirse halkın üzerine ateş etmekte kimse tereddüt etmeyecek!"** diye bağıyordu.

Artık bu cinnet haliydi. İçinden çıktıkları halka ateş edebilecek kadar akıllarını yitirmiş, birer canı robota dönüşmüşlerdi. Hem onlar için hem de halk için ne hazin ne kahredici bir durumdu.

Sabah ezanı okunuyordu. Dışarıda rahatlıkla duydukları halkın o kahredici, o alçakların yüreğine korku salan sloganları devam ediyor, bazen azalsa da çatışma sesleri bitmiyordu.

Birkaç kez de uçaktan atılan bombaların tesiriyle sarsılmışlardı. Güven, ezan okunurken acaba bir sonraki ezanı duyabilecek miyiz diye geçirdi içinden. Nereden bilebilirdi ki?

Bir gün önce, bu gece yaşayacaklarını bilebilir miydi?

Günün ilk ışıklarını gözleri bağlı olsa da yüzünde hissedebiliyordu. Bir süre sonra, Karargâhın ele geçirilmesi harekâtını yürüten Erkan Öktem geldi ve **"Bunları aşağı indireceğiz."** dedi.

Rehin tutulanların tamamı elleri ve gözleri bağlı olarak yanlarında nöbetçiler olduğu halde salondan çıkartıldılar.

Aşağı doğru inerken Güven, Erkan Öktem'e dönerek "bütün gece tuvalete bırakılmadıklarını, aşağı inmeden önce kattaki lavaboda tuvalet ihtiyacı için müsaade edilmesini" talep etti.

İstilacıların başındaki Erkan Öktem çok kararlı bir ses tonuyla ne söyledi dersiniz: **"Merak etme. Gideceğiniz yerde tuvalet ihtiyacınız olmayacak."**

Güven ve diğer rehinerler o anda infaz edileceklerini anladılar.

TEM Daire Başkanı Turgut Aslan ve iki adamını biraz daha önden Erkan Öktem götürüyordu. Zemin kata indiler.

Genel Komutanlığın zemin katında dehşet anları yaşanacaktı. Din diye ortaya çıkıp devleti ele geçirmeye çalışanların, canı bir robota nasıl dönüştükleri görülecekti.

Erkan Öktem, silahını çıkardı ve önce Turgut Aslan'ın kafasına dayadı ve tetiğe iki kere bastı. Boğuk bir ses duyulmuştu.⁹

Sonra korumasına yöneldi. Onun kafasına da tabancasını doğrulttu.

O anda bütün değerlerinden ve insani kimliğinden uzaklaşmış vahşi bir robottu. Onu bu hale getirenlerin medarı iftiharıydı o.

Tetiğe bastı...

Yine boğuk bir ses gelmişti. İki güzel insan bulundukları yere devrilmiş, etraflarında kısa sürede tertemiz bir kan göleti oluşmuştu...

Yeri gelmişken biraz Erkan Öktem denen, bu gece katil bir robota dönüşmüş adamdan söz edelim.

Erkan Öktem, bir yıl önceye kadar Genel Komutanı'nın Özel Kalem Müdürü'ydü. FETÖ'cü iddiaları ayyuka çıkınca onu Ankara İl Jandarma Komutanlığı Yardımcılığına atadılar. Amaç Karargâhta kritik bir konumda olmasının idareten önüne geçmekti.

Henüz Jandarma Genel Komutanı Orgeneral Galip Mendi görevine başlamamıştı. Ama daha göreve başlamadan Karargâha telefon etti ve Erkan Öktem'in tayinin durdurulmasını istedi.

Bu Galip Mendi'nin verdiği ilk emirdi. Elbette emir demiri keserdi.

⁹ TEM D. Başkanı Turgut Aslan bu satırların yazıldığı sırada Gazi Üniversitesi Hastanesinde koma durumu devam ediyor, yaşama tutunmaya çalışıyordu.

Erkan Öktem, emir üzerine aynı görevde bırakıldı. Yetkililer bunun nedenini, **“Tır olayından”** tutuklanan Tuğgeneral Hamza Celepoğlu’nun Galip Mendi ile arasının iyi olmasına bağlıyorlar. Bu konuyla ilgili olarak Celepoğlu’nun kendisini arayıp Erkan Öktem’in eski görevinde kalmasını sağladığını ifade ediyorlar.

Mendi Paşa’ya sormak lazım doğru mu diye...

Bu durumda akan kandan sadece o kanı akıtan mı sorumlu diye de sormak durumundayız. Sorumluluklarının gereğini yerine getirmeyen, en iyimser yaklaşımla etrafından haberi olmayan, analiz ve düşünme yetisi asgari seviyeye düşmüş, komutanlık, yöneticilik vasıfları dumura uğramış, böylesi adamların hiç mi günahı yok akan kanda, giden canlarda?

Bunların, bundan sonraki nesillere ve yöneticilik yapacaklara örnek olacak şekilde yargılanmaları gerektiğini düşünüyorum.

Biz yine kaldığımız yere yani Müdür Turgut Aslan ve korumasının vurulduğu ana dönelim. Bu infaz sahnesi gözleri bağlı olsa da diğer rehinelerin hepsinin kanını dondurmuştu.

Biraz sonra sıra kendilerine gelecek, tek tek bu şekilde infaz edileceklerdi.

Tam bu sırada etrafta çok büyük bir hareketlilik başladı. Özel Harekât, şiddetli bir ateş desteğiyle operasyona başlamıştı.

Bir süre sonra da Karargâha girmeye başladılar. Rehinerin yanındaki istilacılar, telaş içerisinde rehinelerin tamamını en altta bulunan garaja indirmişlerdi. Silah sesleri giderek yoğunlaştı.

İşte o anda çok şiddetli bir patlama oldu. Güven ve yanındakiler yere savruldu. Koşuşturma ve bağrışmalar iyice arttı.

Bu arada Güven, ellerindeki kelepçeden kurtuldu ve yüzünü açtı. Etrafta 15-20 istilacı telaş içinde koşturuyorlardı.

İstilacılardan biri doktor kıyafetli ve elinde silah vardı. Onlarla ilgilenecek durumları yoktu.

Güven Albay, diğer rehinelere, “biraz sonra bulundukları yere operasyon yapılabileceğini, kesinlikle ayağa kalkmamalarını, operasyon güçleri buraya girdiği anda ‘biz rehineyiz’ diye bağrışmalarını, heyecan yapıp ayağa kalkan olursa darbeci sanılarak vurulabileceğini” söyledi.

Çok geçmeden sesler, bağrışmalar ve silah sesleri iyice yoğunlaşır. İstilacılardan bir kısmı silahlarını bırakıp rehinelerin arasına karışmaya çalışmaktadır.

Operasyonu yapanlar artık içeriye girmişlerdir. Güven Albay, istilacılara buyurgan bir ses tonuyla şöyle der, *“Farklı bir yere oturun, biz değil artık siz rehinsiniz”* Roller bir anda değişmiştir.

Artık durum belli olmuş kalkışmacılar, akıttıkları kanla kalmışlardır. Oradakilerin hepsi ayağa kalkıp, ellerini başlarının üzerine alarak yavaş yavaş garajın çıkışına doğru ilerlemeye başlarlar. Bu arada polisin zırhlı aracı da görülür. Polis hepsini teslim alır.

Güven, operasyon yapan polislere doğru yüksek sesle *“rehine olduklarını, rehine olanları ikişerli gruplar halinde yanlarına göndereceğini”* söyler.

Bütün rehineler bu şekilde gönderilir. En son Güven’in kendi de operasyon yapan güçlerin yanına gider.

Aslında operasyon, oldukça büyük olan Karargâh binasının diğer taraflarında tam olarak sona ermemiş, Karargâh binası içerisinde hala teslim olmamış az sayıda da olsa FETÖ unsurları bulunmaktadır.

Ama artık direnecek fazla güçleri kalmamıştır. Silah sesleri de artık eskisi gibi değil tek tük duyulmaktadır. İstilacıların bir kısmı teslim olmuş, bir kısmı ise Karargâhın gerisindeki ormanlık alandan istifade ile kaçmışlardır.

Polis, hem istilacıları hem onların rehinelerini ayırt etmeksizin aynı araçlarla emniyete götürmek için tedbir aldı.

Güven’in itirazlarına rağmen hepsinden şüphe duydukları, o anki durum itibarıyla hepsini tanımadıkları için böyle bir yola başvurmışlardı. Haliyle hepsinin eline de kelepçe vurdular ve otobüslere dün gece onlara kaos yaşatan istilacı robotlarla birlikte bindirildiler.

Halk, otobüsler binadan çıkar çıkmaz taş ve sopalarla otobüslere saldırmaya başladı.

Emniyete gidinceye kadar taş ve sopa ile yapılan saldırılar devam etti. Otobüslerde cam çerçeve kalmamış, saldırıdan Güven Albay ve diğer rehineler de istilacılar kadar nasiplerini almışlardı.

Yol boyunca pek çok linç girişimi atlattılar. Her tarafları yara bere içinde kalmıştı.

Ama kendilerini tanımayan bu halkın öfkesini anlıyorlardı.

Halk; vergileriyle kendilerini koruması için maaş verdiği, üniforma giydirip silahlandırdığı adamların o silahları düşmana değil kendilerine çevirmesini hazmedemiyor, bu anlamda da bu ihanete karşı da öfkesini kontrol edemiyordu.

Nihayet İl Emniyet Müdürlüğüne ulaştılar. Hepsini mevcut spor salonuna aldılar. Daha sonra çeşitli girişimler sonucu, rehin tutulanlar, istilacılardan ayrıldılar.

Bir süre sonra da serbest bırakıldılar...

Aralarında Güven'in de bulunduğu rehin grubu, kâbus gibi bir geceyi tüm ülke gibi geride bırakmanın huzuruyla aldıkları darbelerin açtığı yaraların acısını o anda unuttular.

Ülke uçurumun kenarından dönmüş, yeni bir güne uyanıyordu...

O gece, birliklerde yaşanan ilginç, dramatik, normalde olması hayal bile edilemeyen o kadar çok şey yaşandı ki...

İşte bunlardan birisi de yine cezaevi arkadaşlarımızdan, Balyoz davasından 3 yıl cezaevinde kalmış olan Kurmay Albay Nedim Ulusan'ın gördükleri, yaşadıklarıdır...

“Ölüyorum Nedim, Çocuklarım Sana Emanet...”

Nedim Ulusan. 1992 Harbiye mezunu. Kurmay Albay. Balyoz’dan yaklaşık 3 yıl cezaevinde kaldı. Yurt dışındayken tutuklanacağı bile bile ülkeye dönenlerden.

Nedim Albay, 15 Temmuz’da izinde bulunduğu için Sakarya’dadır.

Saat 22.00 sıralarında telefonuna gelen mesajla uyarılır. Televizyonu açar. Boğaz Köprüsü’nün askerler tarafından trafiğe kapatıldığını, Atatürk Havalimanının tank ve ZPT’lerle (Zırhlı Personel Taşıyıcısı) çevrildiğini görür.

Atatürk Havalimanına gidecek zırhlı araçların 66. Mekanize Piyade Tugayından çıkabileceğini düşünerek hemen Tugay Harekât Merkezini arar.

Telefonu açan uzman çavuşa, nöbetçi amiri veya tugayın Harekât Şube Müdürü Kurmay Binbaşı ile görüşmek istediğini söyler. Ancak onlara ulaşamaz. Bunun üzerine Tugay Komutan Yardımcısı Albay Yusuf Sati’yi arar. Aramayı üç kez tekrarlamasına rağmen onunla da görüşme imkânı bulamaz.

O an ülkede emir komuta zinciri dışında bir darbe girişimi olduğunu anlar.

Hemen kendilerine güvendiği 52. Tümen Komutanlığı Kurmay Başkanı Albay Erkan Olgay ile Albay Hançeri Sayat’ı arar. Onlar da bir şeyden habersiz, olanı biteni anlamaya çalışmaktadırlar.

Sonrasında 52. Tümen Komutanı Tümgeneral Yavuz Türkgenci’ne¹⁰ ulaşır ve *“Komutanım, büyük bir olasılıkla FETÖ’cüler darbe yapıyor. Bizim Tugay Komutanı ve Yardımcısı da işin içinde. Ben şu an Adapazarı’ndayım. Emrederseniz hemen yola çıkıp yanınıza geleyim.”* der.

Yavuz Paşa: *“Oradan buraya yakın zamanda ulaşamazsın. En iyisi sen personeli iyi tanırsın güvenilecek adamları ara. Durumu, kimin darbeci, kimin darbeye karşı olduğunu öğren ve olayı yönet. Sana güveniyorum.”* diye karşılık verir.

¹⁰ Adı geçen tümgeneral, yazarın Harbiye’den devre arkadaşıdır ve 2016 Şura’sında korgeneralliğe terfi etmiştir.

Bu konuşmayı yaptıktan kısa bir süre sonra, kendisi de, kalkışmacıların trafiği kesip halka ateş ettikleri 5 kilometrelik mesafedeki Boğaziçi Köprüsü'nde bulunan 1'inci Ordu Komutanı Orgeneral Ümit Dündar'a destek için koşarak Beşiktaş'taki lojmanlarından çıkar.

Bu sırada Nedim Albay, bir şeyler yapma telaşındadır. Hemen kendisine çok güvendiği Albay Davut Ala'yı arar. Davut Albay da olanı biteni kavramaya çalışmaktadır.

Gün içerisinde Tugay Komutanı'nın telsiz çevrimlerini özellikle kontrol ettirdiğini, bazı personele planlı olmamasına rağmen atış yaptırdığını, onun yanı sıra yardımcısının, tabur komutanlarının ve şube müdürlerinin de büyük olasılıkla işin içinde olduklarını tahmin ettiğini ifade eder Nedim Ulusan'a.

Sonrasında bu bilginin doğru olduğu anlaşılacak, Tugay Komutanı'nın yanı sıra Yardımcısı'nın ve kurmay olan bütün şube müdürlerinin hepsinin kalkışmaya katıldığı ortaya çıkacaktı.

Burada ilginç bir ayrıntı vermek gerekirse şube müdürlerinden birisi de TSK'nin içerisindeki FETÖ yapılanmasını anlattığımız **"Ağacın Kurdu"** isimli kitapta ismi, Harbiye'de FETÖ'cü olmayan öğrencilere yaptığı işkencelerle anılan ve olay sonrası verdiği ifadede Kur'an üzerine yemin ettirilerek akademi sorularını aldığını ifade eden¹¹ Özkan Özgenç'ti.¹²

Davut Albay'ın bunları anlatması üzerine Nedim Albay da kendisine, "dikkat etmesini ve verilecek her türlü göreve hazır olmasını" söyledi.

Bu arada 3. Kolordu Harekât Başkanı Kurmay Albay Sait Ertürk arayarak *"Nedim ne oluyor?"* diye sordu.

Nedim de *"Komutanım, FETÖ'cüler darbe girişiminde bulunuyor."* dedi.

Bunun üzerine Sait Albay'ın *"Ne yapacağız?"* sorusuna Nedim Albay tereddütsüz bir biçimde *"Savaşacağız, başka çaremiz kalmadı, bu alçaklara teslim edilecek vatanımız, teslim olacak halimiz yok!"* diye cevap verdi.

¹¹ Milliyet.com.tr "Kuran'la Yemin Ettirip Soruları Verdiler", 30 Temmuz 2016.

¹² Mustafa Önsel, Ağacın Kurdu, TSK'de Şakirtlerin İşgali mi? Fethullah'ın Askerleri, Alibi Yayıncılık, Ankara, 2016, s. 158.

Sait Albay, yürekli ve herkes tarafından sevilen bir subaydı. *“O zaman ben Kolorduya gidiyorum, birliğe girip bunlara müdahale etmeye çalışacağım.”* diyerek telefonu kapattı.

10 dakika sonra bu sefer Davut Albay aradı ve Sait Albay ile beraber olduklarını kolorduya giremediklerini, şimdi 66. Zırhlı Tugaya girerek kontrolü sağlamaya uğraştıklarını söyledi.

Nedim de onları dikkatli olmaları konusunda bir kez daha ikaz etti.

Nedim de sabredememiş, saat 00.30 sıralarında izinde bulunduğu Sakarya’dan yola çıkmış ama yolların kapalı olması nedeniyle çok fazla mesafe kaydedememişti.

Ama devamlı arkadaşlarıyla iletişim halinde olup mümkün olduğunca onları yönlendirmeye çalışıyordu. Dakikaların hatta saniyelerin önem arz ettiği bir geceydi bu.

Yine telefon çaldı. Arayan Davut Albay’dı. Tugay nizamiyesine geldiklerini (Kartaltepe), oradaki hazır Kıta’dan silah mühimmat aldıktan sonra bir Land Rover aracıyla Topkule’ye gideceklerini ifade etti.

O telefonla konuşurken 20 kadar subay nizamiyeye gelmiş ve içeriye girmeye çalışıyorlardı. Davut Albay bu durumu da Nedim Albay’a iletti. Aralarında Maliye Şube Müdürü’nün de olduğunu söyledi.

Nedim, *“Onlara kesinlikle müsaade etmeyin, gerekirse ateş edin. Bunun için nizamiyede bulunan zırhlı personel taşıyıcıyı kullanın.”* dedikten sonra, hemen Tümen Komutanı Yavuz Türkgenci’ni arayarak verdiği talimatı iletti.

O da *“İyi yapmışsın. Gerekirse vursunlar, ama o hainleri içeri sokmasınlar.”* dedi.

Bunun üzerine nizamiyede kısa süreli bir mücadele oldu. Ancak ülkesine ihanet eden subay görünümlü FETÖ’cüler karşısındaki kararlılığı görünce kısa bir süre sonra geldikleri gibi gittiler.

Fakat gittikleri yer Sait ve Davut Albay’ın gitmek için hazırlık yaptıkları Topkule’ydi.

İki albay bir süre sonra Topkule’deki kışanın nizamiyesindeydiler. Nizamiyede bulunan bir tankı mürettebatıyla birlikte kontrollerine aldılar ve tugay karargâhına ilerlemeye başladılar ki bir helikopterin oraya indiğini gördüler.

Her durumu bilgi ve öngörüsüne güvendikleri Nedim Albay ile koordine ediyorlardı.

Durumu öğrenen Nedim, *“Geri dönün sizi vururlar. Ben Tümen Komutanı’yla irtibata geçeyim. O şu an köprüde Emniyet Müdürü ile beraber. Polis takviyesi isteyelim.”* diyerek Tümen Komutanı’nı aradı ve yeterli sayıda polisin Topkule kışlasına takviye gönderilmesini istedi.

Sait ve Davut Albay takviye polis ekipleri gelinceye kadar nizamiyede beklediler.

Polis ekipleri gelince ikiye ayrıldılar. Davut Albay tankı da yanına aldı. Doğrudan Karargâhı ele geçirmek için harekete geçti.

Sait Albay ise diğer grupla daha batıdan o da Karargâha doğru ilerlemeye başladı. Artık hava aydınlanmaya yakındı. Helikopter pistinin yakınında bir grup kalkışmacıyla karşılaştılar.

Kalkışmacılar 20 kişi kadardı ve büyük kısmı da kurmay subay olmak için halen akademide okuyanlardan oluşuyordu.

Sait Albay onları görür görmez ateş etmek istemedi. Yanındaki personel ve polisler bu anlamda engel oldu. Çünkü karşılarında milletin üniformasını taşıyan insanlar vardı. Yüzlerine maske geçirmişlerdi. Onları konuşarak ikna etmeyi denedi.

“Çocuklar!” diye seslendi. Karşısındakiler kendisinden çok küçüktü. *“Ne yapmaya çalışıyorsunuz? Bu yaptığınız çok büyük bir suç. Bir başka deyişle ihanet. Hemen vazgeçin. Yoksa başınız belada. Ben sizin büyüğünüzüm, komutanınızım. Bana güvenin ve teslim olun! Hemen şimdi!”*

Bu duyulan son sözleri oldu Sait Albay’ın. Kalkışmacılar bu sözlere cevap vermeye gerek bile duymadan ateş etmeye başladılar. Sahibinden emir almış robot gibiydiler.

İlk ateş sırasında bir polis memuru şehit olmuş, bir polis memuru da yaralanmıştı. Bu arada kalkışmacılarla konuşmak için gruptan biraz daha ileride bulunan Sait Albay da yaralandı. Tam karın boşluğundan almıştı hainlerin mermisini.

Ne hazindi... Sait Albay, pek çok kez teröristlerle çatışmaya girmişti. Hiç vurulmamıştı. O zaman karşıda her şeyiyle açık bir düşman vardı. Ya şimdi?

İç cephenin en iç bölümü dikkatten kaçmış, sureti haktan gözüküp burayı ele geçirmede bayağı mesafe katetmiş söz konusu FETÖ’cü çetenin acımasızlıkta PKK’dan hiç de geri kalır bir yanı yoktu. Hatta çok daha ilerideydi.

Sait Albay ağır yaralanmıştı. O haldeyken dahi kalkışmacılara bir süre daha ateş etmeye devam etti. Mesafe çok yakındı.

Kalkışmacılar, daha kalabalık olmanın da avantajıyla ateş üstünlüğünü sağlamışlardı.

Çok kan kaybeden Sait Albay bir süre sonra tertemiz ruhunu, silah arkadaşı görünümlü sırtlanların silahından çıkan mermilerin hedefi olarak teslim etti.

O sırada cep telefonu çalışıyordu ısrarla. Ekranda Nedim yazıyordu. Ve Sait Ertürk ilk defa çok sevdiği silah arkadaşı Nedim Albay'a cevap veremiyordu...

Hava artık iyice aydınlanmaya başlamıştı. Sait Albay ile birlikte gelen asker ve polisler mevzilenerek FETÖ'cü kalkışmacılarla çatışmaya devam ettiler.

Ancak kalkışmacıların sayısal anlamda daha kalabalık olması nedeniyle, daha çok savunmada kalmışlardı.

Bu sırada halk sokaktaydı. Topkule'nin önüne de gelmişlerdi. Artık iş dönmüş, kalkışmacıların kaybettiği anlaşılmıştı. Topkule'de bulunanlar kendilerini kışlaya getiren helikoptere binerek süratle kışladan uzaklaştılar. Geride Sait Albay ve bir polis memurunun aziz naaşını bırakarak...

Sait Albay, tarihimizin en alçak ve kanlı ihanetine karşı bir askere yakışır biçimde yiğitçe direnmiş, kalkışmacıların kışladan çıkarak en azından halka zarar vermesinin önüne geçmiş, kalkışmanın başarısız olması için tıpkı ülke genelinde, birçok komutanlıktaki, birlikteki, karargâhtaki arkadaşları gibi halkın yanında yer almış ve bu uğurda can vermişti.

15 yaşında Kuleli Askeri Lisesinde başlayan askerlik hayatı; aşkla bağlı olduğu milletin üniforması üzerinde olduğu halde, kahramanca mücadele ederek Topkule'de onurlu bir şekilde son bulmuş, şehit olmuştu... Geride gözü yaşlı bir eş, iki çocuk ve şerefli bir hayat bırakarak ebediyete intikal etti.

Ama yaşasaydı herhalde en çok Cumhurbaşkanı'nın **"Askeri liseler darbeci yetiştiriyor. Onun için kapatıyoruz."** demesine üzülürdü. **Çünkü şehit düştüğü Topkule kışlasında konuşlu tugayın kalkışmaya katılan komutanı, yardımcısı ve kurmay subaylarının tamamı sivil lise kaynaklıydı.**

Darbeyi önlemek için mücadele eden beş albaydan dördü ise askeri lise kaynaklıydı. Ne yaman çelişki değil mi?

Daha sonra bununla ilgili yapılan araştırmada da görülecekti ki kalkışmacı hainlerin yüzde altmışa yakını sivil lise kaynaklıydı.

Aslında bunun askeri lise, sivil lise veya imam hatiple falan ilgisi yoktu. Bu, devletin kendini koruma refleksini kaybetmesiyle ihanet halinde olanların bünyeye rahatlıkla sızmasıyla ilgili bir durumdu.

Bununla ilgili en somut örnek bu satırlar yazılırken sayıları 3700   bulan Diyanet İşleri Başkanlığı  alışanlarının durumudur. FETÖ soruşturması kapsamında kimi açığa alınarak, kimi memuriyetten çıkarılarak, kimi tutuklanarak söz konusu kurumun bünyesinden atılan bu personelin yüzde doksana yakınının imam hatip lisesi mezunu olmasını nasıl izah edebiliriz?

Demek ki her yerde yanlış içinde olanlar olabilir.  nemli olan o yanlışın veya yanlışların olmasına engel olmaktır.

Yanlış yapıldı diye yanlış yapanlardan ziyade kurumun bizzat kendisini suçlamak oldukça gariptir. Neyse...

Ben burada Sait Ertürk Albay'ın sevgili kızının onun şehadeti sonrası yazdığı göz yaşartıcı mektuptan bölümler aktarmak istiyorum. İşte yiğit bir babanın ardından yazılan ve insanı gözyaşına boğan o mektup...

"İki gün önce babamı aldılar benden. Benden, 8 yaşındaki mis kokulu kardeşimden, biricik aşkı Ceylan'ından, doğurup büyüten, gözünün yaşına kıyamayan anneciğinden, benden ve kardeşimden farklı görmediği kardeşinden, dostlarından, sevdiklerinden.

Gece telefonda konuşmuştum babacığımla. Bana 'Hiçbir şey paylaşma beğenme sosyal medyada, ortalık karışık yanlış anlaşılmaya izin verme.' dedi. Başına gelmişti çünkü.

Kaç yıldır o şerefsiz itlerin oyunlarıyla, kumpaslarıyla, ayağını kaydirmaya çalışanlarla uğraştı, d n onu son yolculuğunda da yalnız bırakmayan bir sürü silah arkadaşı gibi.

Sonra bir daha konuştuk. Tek tek o vatan hainlerinin, o şerefsizlerin, beddualarımın teker teker ulaşacağına emin olduğum o itlerin isimlerini saydı. Bana onların isimlerini bıraktı hissetmiş gibi. Anneme de söyledi.

İkimiz de çok şaşırdık açık açık konuştu diye, ateş p sk r yordu ilk defa. Kimseyi zan altında bırakmazdı çünkü benim babam.

'Bu şerefsizlere dur demek gerekiyor, sabaha durulur ortalık, toplarız biz onları.' dedi.

'Baba evde dur, gitme.' dedim. 'Tamam.' dedi.

Ama durur mu benim yürekli babam? Araç istemiş göndermemişler, 'Gitmeyin ortalık karışık.' demişler.

Gitmek zorunda değilken aramış valilikten araç istemiş. Anneme 'Sağ olsun valilik araç yolladı polis arkadaşlarla birlikte işe gidiyorum.' demiş.

İşten kastı çalıştığı yer değilmiş. Herkesi kendi gibi şerefli, onurlu sanan babam eski çalıştığı, ayaklanan 66. Tugay'a gitmiş. 'Onlar beni dinlerler.' demiş.

İnmiş arabadan doğru yolda olmadıklarını söyleyip 'Size emrediyorum.' demiş. Kendini bir b.k zanneden şerefsiz vatan hainleri ateş açmışlar. Hiç durur mu benim babam? Siper etmiş kendini iki kişi için. Onlar ölmesin, onlar vurulmasın diye kendini siper etmiş kahramanım, şehidim benim.

Dün son kez gördüm onu. Dedelerimi verdim toprağa ama hiç ölen insan görmemiştim. Hiç şehit görmemiştim. 32 dış gülümsüyordu, inanmadım.

Canımın en içi, biriciğim, vatani için yıllarca çalışan dürüst, vicdanlı, akıllı kahramanım cenneti gördüğü için 32 dış gülüyordu. Son kez dokundum babama. Yüzüne karşı dolu dolu 'babam' dedim. Beni duyduğunu biliyorum. Beni cennetten de görebildiğini, sevebildiğini, özlediğini biliyorum babam benim.

Küçük kuzun, aşkın, anneciğin, kardeşin, kardeşlerin, Eylül'ün, Bartuş'un bana, ben onlara emanetim.

Biliyorum gözün zaten arkada değil, çünkü çok güvendiğin, çok sevdiğin insanlar bıraktın arkada.

Hep yanımızda olduğunu hissettir bize olur mu? Koruyucumdun benim, şimdi de koruyucu meleğim oldun biliyorum ben. Ağladığımızı görünce üzülme babacım: Özlediğimiz için...

Gözyaşlarımızı tutamazsak zaman zaman kızma bize ne olur... O kitaplarını altını çize çize okumanı, ilk 3-4 harfini yazıp gerisini hafif karaladığın yazını, sana alışveriş yaparken bize çok güvenmeni, bana bol gelse de şimdi benim kolumda olan saatini, takınca daha da havalı olduğun masada bıraktığın güneş gözlüğünü, bir bacağını altına koyup diğerini uzatarak elinde kumanda oturmanı, İsveç diyetlerini, o küçültmek istediğin göbeğini, her akşam çıktığın yürüyüşlerini, birlikte izlediklerimizi, konuştuklarımızı, planlarımızı, tavsiyelerini, isteklerini, bize olan sonsuz saygını özlediğimiz içindir...

Yine sana anlatacağım okulda olanları, her akşam yine karşımda sen oturuyormuş gibi yiyeceğim yemeklerimi, kışın sahlep yapıp seninkini anneme içireceğim, yazın dondurma koyacağım akşamları ama bak soğuk sade sodanı her akşam içeceğim.

Anneme, İrem'e sarılacağım kapıyı açınca senin sarıldığın gibi. Annemi saçlarından öpeceğim.

Seni çok özliyorum, daha da çok özleyeceğim. Seni çok seviyorum, hep seveceğim. Kızın..."

Mektup böyle... Yüreğiniz titredi mi bilmem, ama ben dağıldım... Ne diyelim, mekânı cennet olsun bu kahramanımızın...

Biz diğer albaylar ne yapıyordu bu sırada onlara bakalım.

Nedim Albay, durumdan habersiz Sait Ertürk'ü arar ama haliyle ulaşamaz.

Bu arada tank eşliğinde bir grupla tugay karargâhını ele geçirmek için hareket eden Davut Ala Albay, doğrudan Karargâh binasına yöneldi. Binada kimsecikler yoktu.

Sonradan anlaşılacaktı ki sabaha yakın saatlerde, askeri lise okumamış Tugay Komutanı Nail Yiğit, kalkışmanın başarısız olacağını anladığı anda tugayı terk ederek kaçımtı.

Bu arada yoğun silah seslerini duyarak dışarı fırladı Davut Albay. Ama kalkışmacı hainlerin ateşiyle karşılaştı. İlk önce eline isabet eden bir mermiyle başparmağı koptu. Sonra karnına bir mermi daha aldı.

O haldeyken yanındaki beş personelle birlikte karşılık verdi. Çatışma sırasında vücuduna beş mermi daha isabet etti. Yoğun kan kaybetmekteydi.

O sırada Nedim Ulusan Albay aradı. Davut Albay durumunun acil olduğunu ifade ederek "*Ölüyorum Nedim. Çocuklarım sana emanet.*" dedi. Zorlukla konuşuyordu.

Nedim Albay, köprüde kontrolü sağlamaya çalışan Tümen Komutanı'nı arayarak durumu kısaca anlatıp Topkule kışlasına acil cankurtaran (ambulans) gönderilmesini istedi.

Tümen Komutanı süratle gerekli girişimleri yaptı ve bir cankurtaranı kışlaya göndertti.

Cankurtaran sabahın ilk ışıklarının yeryüzüne vurduğu, ülkenin aydınlık bir güne uyandığı saatlerde kışlaya girdi. Kalkışmacılar kaçmışlardı.

Aralarında Davut Albay'ın da bulunduğu yaralıları, cankurtarıcılara bindirilerek süratle hastaneye doğru yola çıkarıldı.

Davut Albay çok kan kaybetmesine rağmen dayanıklı çıktı. Hastaneye varır varmaz ameliyata alındı. Bir seri ameliyat gerçekleştirildi.

Aldığı yedi mermiye rağmen hayata tutunmayı başardı Davut Ala. Birkaç uzvunun kaybı söz konusuydu. Ama o **“helali hoş olsun, görevimizi yapabildiysek ne mutlu bize”** mütevazılığı içerisinde gülerek bakıyordu etrafına...

Diğer tugayda benzer şeyler yaşanmış, askeri lise mezunu iki Kurmay Albay Erkan Olgay ve Hançeri Sayat¹³ güvendikleri adamlarla ve polis desteğiyle kalkışmacı tugayı basmışlardı.

Onlar da orada ölümüne savaşmışlar, 2'nci Zırhlı Tugay Komutanı Tuğgeneral Özkan Aydoğdu'yu ele geçirmişlerdi.

Sonrasında Tümen komutanları Yavuz Paşa'ya telefonla durumu bildirmişler, aldıkları “Tutuklayın haini!” emriyle FETÖ'cü Özkan Aydoğdu'nun eline kelepçe vurarak kolluk görevlilerine teslim etmişlerdi.

Özkan Aydoğdu ve diğer hainleri yakalayanlar arasında İzmir Askeri Casusluk davası sanıklarından olan Binbaşı Murat Tolga Kapucu da vardı. O da söz konusu tugayda Tabur Komutanı'ydı.

Olay günü akşamüzeri izin alarak Ayvalık'a hareket etmişti. Edremit'e geldiği sırada *-saat 23.00 sularıdır ki-* taburunda Bölük Komutanı olan Üsteğmen Onur Karan arayarak bir subayın hakkında Akademiye girerken soru aldığıyla ilgili ifşaatla bulunduğu Kurmay Yarbay Şakir Çınar'ın¹⁴ kışlada sıkıyönetim bildirisi okuduğunu, kendisine de E-5'i Kartal'dan kesme görevi verdiğini bildirdi.

Murat Binbaşı da onun bu emre kesinlikle uymamasını, nizamiyeden çıkmamasını ister. Ve gecikmeksizin geri dönüşe geçer. Yolda iken Hançeri Albay kendisini arar ve kışlanın emir komutasını alacağını bildirir.

Murat Binbaşı'da yolda olduğunu, Onur Üsteğmen'e güvenebileceğini, onun bölüğüyle emrine girmesi için emir vereceğini, kendisinin de kısa bir süre sonra orada olacağını ifade eder.

¹³ 2016 yılı Şura'sında generalliğe terfi etmiştir.

¹⁴ Sabah.com.tr, “Yarbay TSK'daki Soru Hırsızlığını Anlattı”, 11 Nisan 2015.

Birkaç saat sonra taburunun başındadır. Onun da katıldığı operasyonla kalkışmacıların büyük bir kısmı ele geçirilir.

FETÖ kalkışmasına katılan Tugay Komutanı gözaltındayken verdiği ifadede başarılı olmamasının sebebini; başında Onur Üsteğmen'in bulunduğu nizamiyedeki unsurların, emrine uymayarak takviye olarak şehre inecek tankların ve fırtına toplarının nizamiyeden çıkmasını engellemesine bağlamıştır.

Ya bu yürekli subaylar olmasaydı? Bütün tanklar, toplar ve zırhlı araçlar sokaklara çıksaydı?

Biz sokakları anlatmaya devam edelim...

“Onurlu Bir Subay Utançtan Başka Ne Duyabilirdi ki O Gece?”

Ahmet Yavuz. Balyoz Kumpasıyla tasfiye edilmiş karacı birTümgeneral. Uzun bir süre Hasdal Cezaevinde birlikte kaldık. Kendisini orada tanıdım. Üst seviye entelektüel birikimi olan bir subaydı. Kendisiyle çeşitli konularda uzun süreli tartışmalarım olurdu. Elbette keyif duyduğum tartışmalardı bunlar.

Üç buçuk yıl cezaevinde kaldı. Bu süreçte birikimini sadece bizler biliyorduk, şimdi tüm Türk kamuoyu biliyor.

İşte onun o gece ile ilgili bana anlattıkları:

“İki yıldır oturduğumuz Beykoz Göksu Mahallesi’ndeki evimizde komşularımızla birlikte yemek yedikten sonra televizyona bakarken 21.30 sularında, Beylerbeyi Sarayı civarında bir grup askerin, polislerin silahına el koyduğu haberine vakıf olduk.

Oradan geçerken pek asker görmezdik. Garip bir durumdu. Ancak büyük bir olay mıdır diye düşünürken Boğaziçi Köprüsü’nde trafiğin tek yönlü olarak kapatıldığı bilgisine ulaştık.

Fatih Sultan Mehmet Köprüsü’nün de aynı durumda olduğunu öğrendik. Bu gelişmeleri evden gözlemleyebiliyorduk.

Ankara’da da askeri hareketlilik haberleri gelmeye başladı. Ardından Mersin ve Gölcük’te hareketlilik haberleri basına yansıdı.

Bu arada belki ondan fazla kişiyle telefonda konuşmuştum. Bunların hepsi bana yapılan aramalardı. Tamamına yakını medya dünyasından dostlarımdı.

Sanırım ilk arayan emekli Tümamiral Cem Gürdeniz’di. İkimiz de bunun Fethullahçı bir kalkışma olduğunu birbirimize ifade ettik. Ancak benim kafamda TSK komuta heyetinin rolüne ilişkin sisli bir durum vardı. Biraz daha beklersek her şeyin netleşeceğini düşünüyordum. Kendisine bunu ifade ettim.

Arayanların bir kısmına, bunun Gülençi bir darbe girişimi olduğunu, başarılı olmasının mümkün olamayacağını ve sabaha fazla bir şey kalmayacağını belirttim.

Nitekim gece yarısını geçtikten sonra 1’inci Ordu Komutanı Org. Ümit Dündar’ın açıklamaları düşündüklerimi teyit eder mahiyetteydi.

Saat 01.09'da, bu yöndeki düşüncelerimi açıklayan bir tweet attım: **'Başarılı olması mümkün olmayan bir kalkışma. Yarına bir şey kalmaz. Sakin olun.'**

Çok yoğun bir tepkiye maruz kaldım. Birçok soru geldi. Bunlar genelde **'Nasıl sakın olabiliriz ki?'** modunda tacizlerdi. Telefonum hiç susmuyordu. Bu konuşmalar için zaman zaman balkona çıkıyordum.

Balkona çıktığım anlardan birinde oturduğumuz evin sokağının köşesindeki meydanda yoğun bir kalabalık ve askerler gördüm.

'Eyyvah!' dedim içimden... Bir çatışma olmasından korktum. Çatışmayı önlemem ve askeri kışlasına geri göndermem gerektiği düşüncesiyle kendimi sokağa bıraktım. Komşum da benimle birlikte geldi.

Bu arada CNNTÜRK canlı yayınında Hande Fırat'ın bağlantı kurduğu Cumhurbaşkanı da çok doğru bir şekilde halkı sokağa davet etmiş ve İstanbul'a geleceğini anons etmişti.

Sanırım saat 03.00 suları veya biraz daha erken olmalıydı. Meydandaki kalabalık 300-400 kadar; dar sokaktaki askerler ise 40 kadardı. Sivil ve asker karşı karşıyaydı.

Sivillerin askere en yakın olanlarına yaklaştım. Kendimi emekli general olarak tanıttım. Darbeye karşı bir kişilik olduğumu vurguladım. Tanıyan birkaç kişi saygılı bir tavır takındılar. Kalabalığın çok büyük bölümü sakindi. Askerlerle konuşmak istiyorlar, onlar ise hiç cevap vermiyorlardı.

Askerlere döndüm. Kendimi onlara da tanıttım. Komutanlarını sordum. Arkadaydı. Öne doğru geldi. Kendimi tekrar tanıttım. Yasa dışı bir iş yaptıklarını, ivedi olarak kışlalarına dönmeleri gerektiğini söyledim.

Başlarındaki Binbaşı, hem saygılı hem de ne yapacağı konusunda müteredditti. Beni tanıdığını söyledi.

Bunun üzerine, *"Ordu Komutanı'nın açıklama yaptığını, darbe girişiminin hiyerarşik olmadığını açıkladığını ve suç işlediklerini"* yeniden ifade ettim. Karşılıklı olarak bir yandan sivillerle diğer yandan Binbaşı'yla konuşuyordum. Sivillerle her konuşmaya döndüğümde Binbaşı telefona sarılıyor ve birilerine ulaşmaya çalışıyordu.

Siviller arasından bazılarını ikna etmekte çok zorlandım. Bunlardan iki-üçünün amacı olay çıkarmak gibiydi.

Bir yandan onları sakinleştirip diğerk yandan askere **‘kışlaya dön’** baskısı yapmaya çalışıyordum.

Bu esnada Binbaşı, sivillerin uzaklaştırılması halinde kışlaya döneceğini ifade etti.

Geniş çoğunluk kalabalık arasında bir yol açtılar. Binbaşı oradan geçmek istemediğini söyleyince, geriye dönüp ters istikamette ilerlemelerini tavsiye ettim.

Tam bu kararı uygulamaya koyduğumuzda kalabalık içinden iki kişiyi zapt etme sorunu yaşadık. Sonradan, bunlardan birinin sivillere giderek **‘Asker ateş açacak.’**; askere giderek **‘Ateş açın.’** dediğini öğrendim.

Bunlarla mücadele etmek oldukça güç ve zaman kaybına yol açtı. Sonuçta kalabalığı askerlerden uzaklaştırmada muvaffak olduk. Bu konuda birkaç sivil vatandaşın olağanüstü yardımı olduğunu belirtmeliyim.

Her zaman halkın sağduyusuna güvenmiş ve bu yönde risk almaktan geçmişte de hiç çekinmemiştim. Burada yaşadıklarım da bunu teyit ediyordu. Ama her zaman olduğu gibi provokatörlerin varlığı işi zorlaştırıyordu.

Tam işleri yoluna koyduğumuzu sanırken meydana çıkan, başka bir sokaktan havaya ateş eden tipler belirdi. Kalabalığın üzerine doğru gittiler ama yaralanan olmamıştı.

Askerlere yere çökmelerini söyledim. Hepsi itaat ettiler. Binbaşı’ya **‘Hemen, en acil biçimde kışlaya dönün.’** dedim. O da **‘döneceğini, merak etmememi’** ifade etti.

Orada bir çatışma yaşanmayacağı kanaatine ulaşmıştım. En doğrusunun, bir an evvel durumu kavramalarına katkı olur düşüncesiyle Ordu Komutanı’na ulaşmak olduğuna kani oldum. Ordu Komutanı’na ulaşmak için yoğun gayret gösterdiysem de başarılı olamadım.

Bu arada belki en dikkat çeken husus, Binbaşı’nın silahına başvurmaması, askerlerin benim yaklaşımımı onaylayan tavırlarının bakışlarına yansımasıydı. Sanki her söylediğimi onaylıyorlar ve düşüncelerini **‘İnşallah bu komutanın dediği yapılır.’** tarzında yüzlerine yansıtıyorlardı.

Şunu da düşündüğüm oldu: Bunlar, darbe başarılı olsaydı muhtemelen ilk beni tutuklayacaklardı. Binbaşı bana **‘sizi tanıyorum’** dediğinde, ironik bir şekilde içimde bir gülme duygusu yaşadım.

İçimden hem gülüyor hem de düşülen duruma için için hayıflanıyordum.

1980'lerin öncesi ve sonrasını sokaklarda geçirmiş, nice olay yaşamış ancak hiçbir şekilde halkla karşı karşıya gelmemiştim.

12 Eylül sonrası Adana'da Meydan Mahallesi'nde arama yapan birliklerin emniyetini alıyor ve sokağa çıkma yasağını bölüğümle birlikte denetliyordum.

Bir bahar günüydü.

Küçük bir meydanda jeep aracı ve sürücüsüyle birlikteydim. Sabah olmuştu. Bir anda evlerden çıkanların arasında kalmıştık. Aracın üstüne çıkıp herkesi evine geri dönmeye davet etmiştim.

İnsanlar haklı olarak işe geç kalmaktan duydukları sıkıntıyı ve yevmiye kaybına maruz kalacaklarını dile getiriyorlardı. Cevaben adımı, görevimi ve birliğimi söyledim. Haksızlığa uğrayanın bana bildirmesini istedim.

Homurtular yükseldi. Yaşlıca bir kadın, herkesi evine davet etti ve insanlar ona itaat edip evlerine döndüler. Bana direnmişlerdi ama onu dinlediler.

O kadının söyledikleri hala kulaklarımda çınlıyor ve darbe gecesi Binbaşı'yla konuşurken o yaşlı kadının sözlerini hatırlamış ve ürpermişim: ***'Bu üsteğmene güvenin, sözünün eridir, geçen gün verdiği sözü tuttuğunu biliyorum.'*** demişti.

Herhalde hayatın insana bahsettiği en büyük rütbe güvene layık olmaktır...

Rütbem yoktu ama bunun için rütbeye ihtiyaç da yoktu. İhtiyaç duyulan tek şey kendine güvenmek ve milletini koşulsuz sevmek ve her daim meşruiyeti muhafaza etmektir.

O geceyi uyumadan, gündüzü de gözümü kırpmadan geçirdim ve Cumartesi akşamüzeri CNNTürk'te konuyla ilgili canlı yayına katıldım.

O gece iki konu beni allak bullak etti:

İlki, Kara Harp Akademisi Komutanlığı yaptığım dönemde (2007-2010) emek verip mezun ettiğim subayların bir kısmının darbeye katılmış olmasını görmekten mideme ağrılar girmişti.

Aldığım hiçbir ilaç da ağrımı dindirmiyordu.

Çocuklarımdan daha çok zaman ayırdığım ve onurlu bir subay olmaları için hiçbir fedakârlıktan kaçınmadığım bu adamlar mankurtlaşmışlar ve milletine ateş eder hale gelmişlerdi.

Onlara aklın yarısı şüphe, diğer yarısının da şüpheyi giderme süreçlerini doğru kullanma olarak öğretmeye çalışmıştım.

Ancak netice ortadaydı. Bu konuda duyduğum acıyı hafifletecek bir çözüm üretebilmiş değilim.

İkincisi; haklı çıkmıştık. Tam bir yıl önce Hürriyet gazetesine verdiğim bir demeçte, *'17-25 Aralık başarılı olsaydı, TSK içindeki unsurlarıyla askeri darbe yapacaklardı.'* demiştim. O darbeye olaydan üç, demeçten bir yıl sonra girişilmişti.

Başka birçok fırsattan istifadeyle bu konudaki tehlikeye dikkat çekmiştim. Benden başka buna dikkat çeken birçok arkadaşım olmuştu. Onlardan biri de bu kitabın yazarıydı. Haklı çıkmıştık. Ama zerre kadar sevinememiştim.

Çünkü ülkem rezil olmuştu. Üniformasını onurla taşıdığım ordum rezil olmuştu. **Balkan Harbi'nden bu yana duyduğumuz en büyük utançla karşı karşıyaydık.** Bütün değerlerimiz ayaklar altındaydı.

Ne ben arayan arkadaşlarımı teselli edebiliyordum ne de onlar beni teselli edebiliyordu... Aklıma geldikçe içim acıyor. Üzüntümü açıklayabilecek bir tabir bulamıyorum...

Belli ki bu aptal ve iktidar hırsından deliye dönmüş adamları darbeye, kalkışmaya iten ABD idi.

Irak ve Suriye'den sonra sıra bize gelmişti. BOP'u anlata anlata dilimizde tüy bitmişti. Elbette ülkemizi işgale yeltenemeyeceklerdi. Bize farklı tarife uygulayacaklardı. İçerideki hainleri kullandılar...

Kime kızacağımı şaşırmıştım! Kendi burnunun dikine giden iktidara mı, yoksa bizlerin söylediklerini dinlemek yerine vebalı muamelesi yapan TSK komuta heyetine mi?

O gün bugün aynı duyguyu yaşıyorum: Çektiğim acının yarısını Balyoz ihaneti nedeniyle hapiste kaldığım 3,5 yılda çekmemiştim...

Hele hele TBMM'yi bombalayan uçaklar; halka ateş eden tanklar; Çengelköy'de Kuleli Askeri Lisesi öğrencilerine halka karşı silah kullandıran subayların varlığı; onurlu bir subay utançtan başka ne duyabilir ki!

Anlattıklarımı ilave olarak o gece:

Murat Eren¹⁵ aradı. Açık cezaevine geçtiğinden dolayı üç ayda bir verilen izne çıkmıştı. Cezaevine dönüp dönmemeyi sordu. *‘Darbeciler başarılılarsa beni orada infaz ederler, gerekirse dışarıda kalıp bunlarla çatışayım.’* dedi. *‘Dön.’*, dedim. Öyle yaptı.

Avukat Murat Ergün¹⁶ aradı. Birisi ona yurt dışına çık demiş, *‘Ben reddettim ama nereye gider bu iş ne yapalım?’* diye sordu. *‘Bekle, yarına bir şey kalmaz.’* dedim.

Balyoz davasından birlikte yargılandığımız ve beraat ettikten sonra Komodor olarak görev yapan denizci bir albayımız aradı.

Kendi yıllık izindeymiş. Komutanlığına bağlı bir geminin FETÖ’cülerce ele geçirildiğini, Donanma Komutanı’nı, **“Terör saldırısı var.”** diyerek gemiye çağırıp derdest ettiklerini, kimseye ulaşamadığını, konunun basına yansıtılarak Gölcük halkının Donanma Üssüne gidip darbecilere müdahale etmesinin sağlanmasını istedi.

Gazeteci İsmail Saymaz’la konuştum. Twitter’den halkı darbecilere müdahale etmeye çağıran bir ileti gönderdim. O da paylaştı. Birlikte hücumu uğradık... Neden biz gitmiyormuşuz da halkı davet ediyormuşuz falan. Kardeşim biz neredeyiz, olay nerede yahu?.. Neyse...

Bu arada İstanbul’da benim bulunduğum bölgedeki olaylar da kısa bir süre sonra son buldu. Asker kışlasına döndü.

O karanlık gece pek çok kaybımız oldu. Ama darbeciler başarısız oldu. Bundan sonra dilerim böylesi karanlık günler yaşamaz ülkemiz.”

İşte “darbeci” denilerek 40 ay cezaevinde tutulan emekli bir generalin **“o gece”** ile ilgili bana aktardıkları.

Sadece o mu? Yine bir Balyoz mağduru daha. O da üç yıl darbecilikten cezaevine tıkılarak tasfiye edilenlerden. Mevcut Deniz Kuvvetleri Komutanı’nın da devre arkadaşı...

¹⁵ Atabeyler denilen ve ilk kumpaslardan biri olan davadan aldığı ceza nedeniyle geçtiğimiz günlerde tahliye olan Kara Pilot Yüzbaşı.

¹⁶ Murat Ergün, hem Balyoz hem İzmir Casusluk davalarının önde gelen avukatlarından.

“Çok Kan Dökülecek Süleyman, Vazgeçin!”

Cezaevinde tanımıştım kendisini. Balyoz’un üçüncü dalgasında girmişti cezaevine. Bizden büyük olmasına rağmen çok sağlam bir fiziği vardı. Hatta “*Güreş yaptınız mı Komutanım?*” diye sormuştum tanıştığımızda. “*Hayır.*” demişti gülerek.

En önemli özelliği inanılmaz bir çalışma temposu olması ve elektronik bilgisiydi. Bilgisayar konusunda çok derin bilgi sahibiydi.

Adı Can Erenoğlu. Emekli Koramiral. O gece yaşadıklarıyla ilgili bakın neler anlatıyor:

“Ankara’da evimde oturuyordum. Eşim oldukça rahatsızdı yine. Uçaklar alçaktan uçmaya başlayınca başlangıçta gece eğitim uçuşu gibi düşünsem de ilerleyen dakikalarda bunun normal bir şey olmadığını düşünmeye başladım.

Bu sırada telefon yağmaya başladı. Herkes ‘**Neler oluyor?**’ diye soruyordu. İstanbul’dan askerlerin köprüyü kestiği haberini verdiler. Bu arada Genelkurmayın bulunduğu bölgeden ateş sesleri geldiğini bildirdiler.

Güvendiğim insanlardan birini aradım. Ama bilgi alamadım. Rahat edemedim. Saat 01.00 sıralarında eşimin karşı çıkmasına rağmen kendimi dışarı attım. Genelkurmayın önüne gittim. O arada bir bomba patladı.

Halk yavaş yavaş toplanmaya başlamıştı.

Benim gidiş amacım kim yapıyorsa yapsın darbeye karşı çıkmaktı. Ülkemin geleceği için vicdanımın sesini dinleyerek bu alçakça girişimde bulunanları vazgeçirmek için oraya gittim. Herhangi bir çağrı üzerine gitmedim.

Ben geçmişte de astlarıma ‘Kim darbe yaparsa yapsın kafasını koparırım.’ diyen adamım.

Genelkurmayın önüne geldim ama binaya yaklaşmak mümkün değildi. Askerleri binanın önüne dikmişler, ‘**Belli bir noktayı geçeni vurun.**’ diye talimat vermişler.

O sırada bir helikopter gelerek hepimizi taradı. Ben yara almadan kurtuldum ama çok sayıda insan kanlar içinde yere düştü. Bir kısmı oracıkta can verdi.

Bir felaketti...

Türk askeri görünümlü hainlerin komutasındaki Türk helikopteri halkına ateş açıyordu.

Aynı helikopter bir süre sonra tekrar geldi. Yine Genelkurmay ile Hava Kuvvetleri arasındaki yolu taradı.

Silahsız insanlar helikopterin makineli tüfeğinden çıkan mermilerle tırpanın biçtiği ekinler gibi yere düştüler. Vücudu parçalanan insanlar gördüm. İnanılası değildi...

Bunları halkına ateş edecek kadar kim canileştirmişti? Bu nasıl bir şeydi? Gerçekten anlayamıyor, bu işin nasılının cevabını bulamıyordum...

Sonrasında bir kısım halkla arkadaki parmaklıkların oraya gittik. Orada bir kurmay binbaşı vardı. Elinde tabanca vardı. Oradaki erleri yönlendiriyordu.

Ben, *'Ne yapmaya çalışıyorsunuz? Geç olmadan vazgeçin, yolunuz yol değil. Size emanet edilen çocukları da bu pis işinize alet etmeyin!'* deyince, birden tabancayı üzerime çevirdi. Yanımda halktan da insanlar vardı. Ama elinin titrediğini gördüm.

'Hadi ateş et bakalım korkak!' dedim. Hiçbir şey söylemeden tabancayı üzerime doğrultmuş vaziyette bir süre bekledi. Bu arada halk da bağırıyor ona hakaret ediyordu. Ama namlunun ucunda ben vardım.

Binbaşı üniforması giymiş hain birden namluyu havaya kaldırıp kafamızın üzerine doğru ateş etmeye başladı. İster istemez geri çekildik...

Halkla birlikte yan tarafta bulunan ve silahlı olarak demir parmaklıkların arkasında tedbir almış bulunan askerlerin yanına gittik.

Oradaki askerlere, *'Evladlar, bakın size emir verenler vatan haini. Onların emirlerine uymayın. Onlara inanmayın. Sizi kandırıyorlar. Bunların emirlerine uyarsanız siz de vatan haini olursunuz.'* dedim.

Başlarında bir Kurmay Binbaşı bulunuyordu. Benim bu sözlerim üzerine buyurgan bir sesle, *'Bunları dinlerseniz ve kaçarsanız, sizi acımadan vururum.'* diye erleri tehdit etti.

Ben yanımda bulunan bir kısım halkla erleri ikna etmeye çalıştım: *'Dışarı gelin. Bırakın silahınızı. Bunlar ihanet içinde. Sizi de alet ediyorlar.'* dedim. Ama Binbaşı üniformadan aldığı güç ve otoriteyle erlerin üzerinde etkili oluyordu.

Bu sefer ona *'Binbaşı, Binbaşı!'* diye seslendim. *'Ne diyorsun?'* diyerek yanıma yaklaştı.

Kendimi tanıtarak ona *'Bak, sizin gibi vatan hainlerinin iftiraları yüzünden üç senesi cezaevinde geçen adamım. Allah'a çok şükür sağlıklı, dimdik karşınızdayım. Hainlik yapıyorsunuz. Yanlış yapıyorsunuz. Vazgeçin bu işten. Bari sen pişmanlıkla kendini kurtar. Yoksa sonun kötü olacak.'* dedim.

Çok öfkelen-di. *'Bana hakaret edemezsin!'* diye bağırdı. O sırada yanımdaki halk bağır-maya başladı. Binbaşı'nın elinde MP-5 olduğunu sandığım otomatik silah vardı. Hemen silahını halkın üzerine doğrulttu. *'Ne yapıyorsun sen?'* diyerek ona doğru bağır-an insanların önüne geçtim.

Birden silahın namlusunu havaya çevirerek birkaç el ateş etti. İster istemez geri çekildik.

İnsanlar, Genelkurmay Başkanlığının bir biriminin kapısını kırdılar. O arada başka bir binbaş-yı ikna edip bizim tarafa aldık. Fakat üzerlerine ateş edilmiş halk çok öfkeliydi. Üzerinde üniforma bulunan herkese tepki gösteriyorlardı. Aklın durduğu zamanı yaşıyorduk her açıdan.

Binbaşı'ya saldırıp onu linç etmeye kalktılar. Binbaşı'yla halkın arasına geçtim. Yapmamalarını, onun bize teslim olduğunu, darbecilerden ayrıldığını ifade ederek linç girişimine engel oldum.

Halk oradaki gayretimi gördüğü ve kim olduğumu öğrendiği için beni dinliyordu. Arkadan iki rütbeli daha kaçarak bize sığındı.

Sabahın ilk ışıklarıyla uzun süre ikna etmeye çalıştığımız erler darbecilerin etkisi azalınca silahlarını bırakıp bizim tarafa gelmeye başladılar.

Yaklaşık yedi yüz kadar er demir parmaklıkları aşarak bizim tarafa geçti. Onları garaj tarafına alarak halktan uzak tutmaya çalıştım. Çünkü halkın öfkesi büyüktü. Tabi aralarında işi provoke etmeye çalışan kışkırtıcılar da yok değildi.

Halkın öfkesini yatıştırmak için olağanüstü çaba harcadım. Özellikle *'erlerin suçsuz olduğunu, emir altında zorunlu olarak bunu yaptıklarını, kendilerinin de askerlik yaptığını, çocuğu askerde olanlar olabileceğini'* ifade ederek teslim olan erlere saldırıyı önledim.

Bu arada unutmadan bahsetmem gerekir ki o sırada yanı-mızda bulunan sivil polislerin bu konudaki gayreti de olağanüstüydü.

Hava aydınlanmış, kanlı kalkışmaya soyunanların artık başarısız olacağı anlaşılmıştı.

Polis Özel Harekat, Genelkurmay'a girmiş; içeride gardı düşmüş olan kalkışmacılara operasyon yapıyordu.

Artık Genelkurmayın bulunduğu yerde işlem tamamlanmıştı. Ama 2005-2008 arası komutanlığını yapmaktan onur duyduğum Sahil Güvenlik Komutanlığındaki kalkışmacılar teslim olmamıştı. Derhal oraya gittim.

Komutanlığa girmek için kapısına ulaştığımda, kapının zincirlenmiş olduğunu gördüm. İçeriye seslenerek kendimi tanıtip komutanlığa girmek istediğimi söyledim.

Kapıda, o an için tanımadığım denizci bir kurmay albay belirdi.

Üzerinde kurşungeçirmez yelek, çelik başlık, elinde ise kalesnikof vardı.

Kendimi tanıttım ve aramızda karşılıklı olarak şu konuşma geçti:

-İçeri girmek istiyorum. Ben Sahil Güvenlik Komutanlığının Eski Komutanı'yım.

—Ben Süleyman.

—Hangi Süleyman?

—Süleyman Yarayan.

—Süleyman ne yapıyorsunuz? Yaptığınızın farkında mısınız? Kan dökülmeden teslim olun! Beni içeri alın. Sizinle konuşacağım.

—Özel durum nedeniyle sizi içeri alamam. Burayı terk edin!

—Çok kan dökülecek Süleyman, görmüyor musun artık kaybettiniz. Vazgeçin!

—Efendim uzatmayın. Özel durum diyorum. Buradan uzaklaşın. Sizinle konuşmak istemiyorum.

Süleyman isimli kalkışmacı bu sözlerinin üzerine elinde tuttuğu kalesnikof bana doğrulttu: *'Buradan hemen uzaklaşın. Son söyleyeceğim budur! Hemen şimdi...'* dedi.

Denizci nezaketini bir yana bırakmıştı. Kararlı bir tavrı vardı. Daha ileri gitmenin mümkün olmadığı bir durumla karşı karşıyaydım.

Zorunlu olarak oradan ayrıldım ve Merkez Komutanlığı ekiplerinin yanına gittim.

Merkez Komutanlığı ilgilileri bunların direneceklerini, işin uzayacağını bu gidişle gereksiz biçimde kan döküleceğini ifade ettiler.

Bunun üzerine kan dökülmesini önlemek maksadıyla bir kez daha şansımı denemek için komutanlığın kapısına yöneldim. Yine karşıma Süleyman çıktı.

Ben, *‘Süleyman bakın kan dökülecek, ısrarınızdan vazgeçin.’* dediğim an hiçbir şey söylemeden elindeki kaleşnikofu bana doğrulttu. Kısa bir süre namlu bana dönük olarak bekledi. Birden namluyu biraz yukarı kaldırarak havaya birkaç el ateş açtı.

Zorunlu olarak Merkez Komutanlığı yetkililerinin yanına döndüm. Onlar Sahil Güvenlik Komutanı’yla irtibat kurmaya çalışıyorlardı. Ben komutanlığın resmi cep telefonunun değişmediğini düşünerek o telefon numarasını verdim.

Kanlı kalkışmanın içindeki isimlerden Sahil Güvenlik Komutanı Tümamiral Hakan Üstem ile görüşüp hakkında **“gözetli”** kararı olduğu ve buna uymasını istediler.

Hakan Üstem de onlara, *‘Ne gözetisi? Ben suçsuzum.’* deyince yetkililer de bir kez daha ondan **‘kan dökülmeden, silah kullanmadan gözetli kararına uymasını’** istediler. O da karşılık olarak bunu değerlendireceğini ifade etti.

Aradan bir saat kadar süre geçti. Yetkililer sabırla bekliyor ancak herhangi bir gelişme olmuyordu. Bunun üzerine bir kez daha arandı Hakan Üstem, *‘Neden arıyorsunuz, değerlendireceğim dedim ya...’* dedi bu sefer de telefonda.

Bunu dedikten kısa bir süre sonra Deniz Kuvvetleri tarafına geçerek Süleyman Yarayan ile birlikte teslim olduklarını öğrendik.

Bir kâbus gecesi bu şekilde sona ermişti...

Ben de rahatsız olarak evde bıraktığım, muhtemel beni merak etmekten bitap düşen eşimin yanına, evime gitmek için metro durağına doğru yürüdüm.

Huzurluydum... Büyük bir badire atlatmıştık ülke olarak...”

Balyoz’dan 3 yıl cezaevinde kalmış bir amiralin yani bir denizcinin Ankara’da kalkışmacılara karşı verdiği cesur mücadeleden bahsettik.

Yeri gelmişken, bir başka yerde, başka bir denizci grubun o gece yaptıklarından ricalarına binaen hiç ayrıntısına girmeden bahsedeyim.

Cezaevinde çok uzun süre birlikte kaldığım, aynı acıları yaşadığım can dostlarım SAT (Su Altı Taarruz) komandoları ne yapmış en kısasından aktarayım.

Ki ortak ruh, ortak şuur, silah arkadaşlığı neymiş görsün birileri. Ve herkes kimleri içeri atmışlar, neden, neden, neden diye bir kez daha sorgulasın...

SAT Komutanı Albay Turhan Ecevit'tir. Yardımcısı ise Albay Ercan Kireçtepe. İkisi de Poyrazköy davasından tutuklandı. Turhan 1,5 yıl, Ercan ise 5 yıl cezaevinde kaldılar.

Kalkışma gecesi onlar zaten görevli oldukları için hemen birliklerinin başına koşmuşlar, dışarıdan gelebilecek FETÖ'cü bir saldırıya karşı emir komuta birliği içerisinde her türlü tedbiri almışlardı.

Cezaevinde onlardan başka üç SAT Komandosu daha vardı: Ali Türkşen, Eren Günay ve Erme Onat. Albay Ali Türkşen ve Binbaşı Erme Onat cezaevinden çıktıktan bir süre sonra emekli olmuşlardı. Binbaşı Eren Günay ise başka bir birlikte görevlendirilmiş, SAT Komutanlığı ile ilgisi kalmamıştı.

Bunlardan Erme Onat kalkışmanın başladığı saatlerde iki sivil arkadaşıyla beraber dışarıda yemek yemektedir. Hemen Donanma'daki arkadaşlarından birkaçını arar.

Bazı gemilerin izin almadan seyre çıktığını öğrenir. Çok kısa süre sonra işin rengi tamamen ortaya çıkar.

Olayın FETÖ darbe girişimi olduğu öğrenilir öğrenilmez Erme süratle evine koşar tabancalarını kuşanır ve eski birliğine, can dostlarına destek vermek için motosikletiyle yola çıkar.

Yolların çoğu kapalıdır. O bazen kaldırımdan, bazen ters yönden SAT Komutanlığına ulaşır. Emekli olmuş eski bir SAT Komandosu olarak aynı zamanda cezaevi arkadaşı SAT Komutanı Albay Turhan Ecevit'in karşısına dikilir ve **"Komutanım verilecek her türlü göreve hazırım."** der.

Turhan Albay ayağa kalkar ve bu can dostunu gözleri yaşararak coşkuyla kucaklar.

SAT dışında görev yapmak zorunda bırakılan Eren Günay da olayı öğrenir öğrenmez benzer biçimde, halen görev yaptığı birliğe değil de silahını alarak eski birliği SAT Komutanlığına doğru şahsi arabasıyla yola çıkar.

Yolda pek çok tehlike atlatır. Yollar kapalı olduğu için Erme'den epey sonra SAT Komutanlığına varır. O da her türlü emre hazır olduğunu ifade ederek orada alınan tedbirlere destek olur.

Bir başka SAT Komandosu Ali Türkşen cezaevine girmeden SAT'ın Komutanı'dır. SAT, onun için herkesten ve her şeyden öte bir anlam taşımaktadır.

Oradaki arkadaşlarıyla başta Kardak Kayalıkları olmak üzere pek çok başarılı operasyona imza atmıştır.

O da kalkışmayı duyar duymaz bir zamanlar komutanı olduğu SAT Komutanlığına koşar... Ve bu sefer bir komutan değil, bir ağabeydir. Elbette o **“Fethullah'ın bebeleri”**nin değil, gerçek Türk askerlerinin, gerçek Türk komandolarının ağabeyidir.

Ve... Tam iki gün SAT Komutanlığından ayrılmadan orada kalırlar. Birliği herhangi bir saldırıya karşı dışarıdan korumak için mevzilerde yatarlar...

İşte silah arkadaşlığı budur. Emekli olsalar da gerçek askerler için silah arkadaşlığı bitmez...

Ankara'da diğer birliklere göre nispeten gözden ırak bir kışla vardı: Beytepe Jandarma Kışlası.

İçerisinde Jandarma Okullar Komutanlığı ile Eğitim Komutanlığının bulunduğu Beytepe kışlasında yaşananlar diğerlerinden çok daha farklı seyretmişti.

En büyük fark, orada halk ve polis yoktu.

İşte orada yaşananlar...

“ İsteyen Gider Ama Kapının Önünde de Vurulur!”

Jandarma Eğitim Komutanlığı. Kışla, Ankara’nın rakımı en yüksek bölgelerinden olan Beytepe’de konuşlanmıştır. Bu anlamda diğer kışlalar gibi göz önünde değildir. Etrafında meskûn mahal yok denecek kadar azdır.

Beytepe’de, hava sıcaklığı şehir merkezine göre en az 5 derece daha düşük seyrederek. Dolayısıyla özellikle kış ayları çok sert geçer. Zaman zaman kurt bile indiği olur.

Kışlada, Eğitim Komutanlığının Karargâhının yanı sıra Okullar Komutanlığı da konuşlu olup onun bünyesinde de Subay Okulu, Astsubay Meslek Yüksek Okulu, Kurslar Komutanlığı (Kısa bir dönem yazarın komutanlık yaptığı yer) İstihbarat Okulu bulunmaktadır. Ayrıca, kışlada bir hastane de bulunmaktadır.

Kışlada öğrenci ve personel olarak en az beş bin civarında insanın bulunduğunu ifade edeyim.

Beytepe’de, yani yukarıda bahsi geçen kışlada **“o gece”** iklimi gibi sert, bir o kadar da sıcak saatler yaşanmıştır.

İşte bu bölümde de kalkışmacılara karşı, az sayıda vatansever askerin her türlü takdirin üzerindeki mücadelesini anlatmaya çalışacağım.

Sadık Köroğlu. Harbiye’yi 1989 yılında jandarma subayı olarak bitirmiş. Köroğlu, Jandarmada general olan diğer devreleri gibi askeri lise kaynaklı değil.

İlginç olan, 1989 devresinden jandarma generali olanlar biri hariç (Veli Turan), hepsi sivil lise kaynaklılardan oluşuyordu ve o gece hepsi FETÖ kalkışmasına iştirak etmişlerdi.

Kalkışmaya iştirak etmeyen Veli Turan’ın askeri lise kaynaklı olması da bir başka ilginç olan durumdur ki devresinde ondan başka general olan askeri lise mezunu subay yoktur.

Asıl konumuza devam edelim. Sadık Köroğlu, 2014 yılında general olmuştu. O yıl terfi edenlerin sadece Jandarmada olanları değil, diğer kuvvetlerdeki de hemen hemen hepsinin FETÖ’cü olduğu söyleniyordu. Tıpkı 2013 yılındakiler gibi...

“O gece” incelendiği zaman 2013 ve 2014 yılında terfi edenlerin (2015 yılında terfi eden tuğgenerallerin azımsanmayacak kısmını da dâhil ederek) hemen hepsi kalkışmaya fiili olarak iştirak etmişti.

Sadık Köroğlu, terfi edince Jandarma Okul Komutanlığı gibi kritik bir göreve getirilmişti. Öncesinde de Tayin Daire Başkanı olarak bütün personel atamaların tek otoritesi durumundaydı.

Örgüt iyi çalışıyordu vesselam...

Ya o gün?

O gün faklı bir heyecan içindeydi Sadık Köroğlu. Bir gün önce Konya Jandarma Bölge Komutanı olan devre arkadaşı Tuğgeneral Timurcan Ermiş yanına gelmiş ve saatlerce görüşmüşlerdi. Konu “o gece” ile ilgilidir haliyle.

Hatta Timurcan Ermiş, oradan da kalkışmanın önemli adamlarından, o an için İstihbarat Okul Komutanı olan Kurmay Albay Murat Koçyiğit’i ziyarete gitmiş, onun yanında da uzunca bir süre kalmıştı.

Teamüller gereği bir kışlaya gelindiğinde önce oranın en yüksek rütbeli komutanı ziyaret edilirdi. Timurcan Ermiş, görevdeki bir general olarak, kışlanın komutanı olan Korgeneral Kemal Alataş’ı ziyaret etmemişti. Neden olduğunu yazmama gerek yok! Kitabı okudukça anlayacaksınız.

Tutanaklara yansıdığına göre Timurcan Ermiş’in ziyaret ettiği İstihbarat Okul Komutanı Murat Koçyiğit de kalkışma gecesini saat 19.00’da küçük bir valizle ve sivil olarak Akıncılar Kışlasına gitmiştir. Daha sonra da orada kamuflej elbiseyle ele geçirilmiştir.

İfadeler incelendiğinde olay gecesinin öncesi günlerde pek çok bu tür ilişkiler, toplantılar yapıldığı anlaşılmaktadır.

Bunca bilinen ismin bu tür ilişkilerinin önceden tespiti yapılamaz mı? Hayatın doğal akışına aykırı olması nedeniyle bu hareketliliğe bir anlam yüklemek çok mu zor? Bu durumda biz hala Türkiye’de istihbarat var diyebilir miyiz? Neyse bu sorunun cevabını olana bitene bakarak siz değerli okuyucular versin.

Timurcan Ermiş deyince bir hatıramı ve o gece yaptıklarını da aktardıktan sonra yeniden konumuza, heyecan içindeki Sadık Köroğlu’na döneceğiz.

Timurcan Ermiş, ben cezaevinde iken 2012 yılında generalliğe terfi etmiş, benim yakından tanımadığım ancak birkaç kez ismini duyduğum, terfi sonrası cezaevindekilerin, **“Yahu bu adam kim? Neye göre terfi ediyor, hangi başarıya imza atmış?”** dediği bir subaydı.

Neden terfi ettiği 15 Temmuz günü herkes tarafından daha iyi anlaşılmış oldu. Hayat yaşayarak daha iyi öğreniliyordu.

Cezaevi çıkışı bir gün Personel Başkanı’nın yanına gitmiştim. Yanında bir tuğgeneral oturuyordu. İlk defa görüyordum kendisini. Jandarma Teşkilatı küçüktü. Herkes çoğunlukla birbirini tanırdı. Ben ise bu generali tanıımıyordum. İçimden herhalde karacı diye geçirdim. Usulen merhabalaştık.

Davranışlarından ihtimal ki o benim kim olduğumu biliyordu. Konuşma ilerleyince bu tanımadığım generalin o zamanki göreviyle Genel Plan Prensipler Başkanı Tuğgeneral Timurcan Ermiş olduğunu anladım.

O gün ilginç bir durum da bu generalin dört yıl cezaevinde kalmış olan bana bir ‘geçmiş olsun’ deme nezaketi bile göstermemesiydi. O gün için nereden bileyim onun bize kurulan kumpasın tetikçi örgütü FETÖ’nün militanı olduğunu.

Timurcan Ermiş, öncesinde gerekli temasları yaptıktan sonra bakın olay günü yani 15 Temmuz günü ne **“kahramanlıklar”** yapar.

Jandarma Genel Komutanı Orgeneral Galip Mendi. İyimser bir akıl yürütmeye bu FETÖ’cülerini tanınamasından kaynaklı olarak, bütün uyarılara rağmen FETÖ’cülere karşı etkin bir önlem almayan, almaya çalışanları da **“Var mı somut belgeniz?”** diye zaman zaman azarlayan bir komutan.

O gece karacı bir generalin Gazi Orduevindeki düğünündedir. Saat 21.30 sıralarında emir subayı Murat Yılmaz yanına gelip, **“kendisinin acil olarak Genelkurmay Başkanlığından çağırıldığını”** söyleyerek Galip Mendi’yi düğün salonundan dışarı çıkartır. Arabaya binerler. Komutan Galip Mendi aracın sağ arkasına, emir subayı ise öne şoförün yanına oturur. Tam hareket edeceklerken üzerinde kamuflajlı eğitim elbisesi olan Timurcan Ermiş aracın sol arka kapısını açarak araca biner.

Galip Mendi şaşırmıştır. Konya Bölge Komutanı ne gezmektedir burada? Hem de eğitim elbisesiyle. İzin aldığıyla ilgili bir bilgisi de yoktur.

“Hayırdır Timurcan sen ne geziyorsun burada?” diye sorar hayretle.

Bu sırada araç hızla hareket etmiştir. *“Hayır olacak Komutanım, her şey iyi olacak. Bu arada sizi biraz misafir edeceğiz.”* der Timurcan. Bu arada araç Genelkurmay’a doğru değil başka bir istikamete doğru yol almaktadır.

“Ne saçmalıyorsun sen Timurcan? Ne demek misafir etmek falan? Hem siz nereye gidiyorsunuz? Bu Genelkurmay’a giden yol değil! Kendinize gelin. Saçma sapan iş yapmayın. Murat ne yapıyorsun sen? Hey, ne oluyor?” diye bağırmaya başlar Galip Mendi.

Ama artık çok geçtir. Sekiz yıldır yanında bulunan, çocuklarından daha fazla gördüğü ve oğlu yerine koyduğu, **“Buna dikkat edin!”** diyenleri aforoz ettiği, emir subayı Murat Yılmaz da işin orta noktasındadır.

O bağırmaya başlayınca Timurcan Ermiş, teröristlere göstermediği cevvaliyeti babası yaşında adama gösterir ve tabancasını çıkartarak Galip Mendi’nin kafasına dayar. Galip Paşa, **“somut belgeyi görmüştür.”**

Çaresizce biraz daha bağırmaya çalışır, sonra kaderine razı bir şekilde susar. Bir süre sonra **“misafir”** edileceği Akıncı Üssüne gelirler.

Sonrasını kurtulduktan sonra gözleri yaşararak şöyle anlatacaktır Galip Mendi:

“Akıncılar Kışlasına kadar kafama tabanca çevrili vaziyette geldik. Akıncı Kışlasının kapısında 25-30 kişilik üzerlerinde pilot tulumu olan teğmen ve üsteğmenler karşıladı bizi. Burada beni bir odaya koydular. Ellerimi arkadan bağladılar. Gözlerimi ve ağzımı kapattılar. Rahatsızım bu şekilde duramam dememe rağmen bu davranışlarına devam ettiler.

Bir süre sonra bir yüzbaşı gelerek bana şu anda hatırlayamadığım teşkilatın adını vererek ‘O teşkilatın adına sizi tutukluyorum.’ dedi.

Saatlerce öyle kaldım. Rahatsızlığım nedeniyle o kadar süre oturmadan o şekilde kalmam sağlığım açısından çok tehlikeli. Emir subayım olan adama ‘Oğlum sen sekiz yıldır yanımdasın. Ben seni oğlum gibi gördüm. Benim rahatsızlığımı biliyorsun. Ellerimi çöz ve beni oturt. Bu şekilde çok sıkıntı çekiyorum.’ dememe rağmen hiç oralı bile olmadı.

Sonra yanıma EDOK Komutanı Kamil Başoğlu'nu getirdiklerini anladım. Bir süre sonra ağızımıza çektikleri bant tükürükten ıslanıp gevşediği için yavaş yavaş konuşabildik.

Kamil Paşa, evinden atlet ve şortla alındığını, eşinin yanında kafasına bere geçirildiğini ifade etti.” demiştir.

Vesselam o gece, Orgeneral Galip Mendi de TSK içerisindeki FETÖ'cülerle ilgili ömür boyu elde edemeyeceği kadar bilgi elde etmiştir. Ama bundan sonra fazla işine yaramayacağını düşünüyorum.

Timurcan ile ilgili anlatılan bir küçük hikâye ile ondan bahsettiğim bu kısmı bitireyim.

Timurcan Ermiş, 16 Temmuz sabahı yakalanarak emniyetteki spor salonunda, tıpkı diğerleri gibi elleri kelepçeli olduğu halde tutulmaktadır. İşte burada olan bir olay, bunların nasıl bir anlayışta olduğunun bir başka sürümüdür.

Timurcan Ermiş, orada bulunurken yanlarında bulunan görevlilere örgüt ile ilgili bir şeyler anlatmaya başlar ki *“Kimse konuşmasın! Burada konuşacaksam sadece ben konuşurum. Emir komuta bende!”* şeklinde bir bağırma duyulur.

Bir anda kısa bir sessizlik olur. Herkes sesin geldiği yere doğru kafasını çevirir. Bağırın, *“Emir komuta bende!”* diyen bir yüzbaşıdır. Hem de sözleşmeli bir jandarma subayı. Adı Ramazan Karabulut. Ve **“pek kahraman”** Timurcan, birden **“süt dökmüş kediye”** dönüşür. Söyleyeceklerini içine atar ve başını öne eğer. Örgüt işte böyle bir şeydir.

Biz en iyisi heyecan içinde bıraktığımız Sadık Köroğlu'na dönelim.

Sadık Köroğlu, bugünün planını önceden yapmıştı. İlk işi Okullar Komutanlığı Nöbetçi Amiri'ni değiştirmek olmuştu. Başkasıyla uğraşmak istemiyordu. Kendilerinden birini, Binbaşı Tarık Görener'i nöbetçi amiri yapmıştı.

Saat 10.30 sıralarında Tarık, Murat Koçyiğit'in bilgisi dâhilinde Cumhurbaşkanlığı Muhafız Alayından sekiz sandık mühimmat alıp gelmişti. O an için kimse neden diye soracak bir takip içinde değildi haliyle.

Ülke gibi kışlalar da yolgeçen hanı gibiydi. Balık baştan kokmuş durumdaydı. O mermilerin neden alındığı o gece anlaşılacaktı.

Cumhurbaşkanı Muhafız Alay Komutanlığının da işlevi böylece ortaya çıkıyordu.

Son üç Muhafız Alay Komutanı'nın *-ki (2010-2016) hepsi kalkışmaya fiili olarak iştirak etti-* FETÖ'cü oldukları biliniyordu.¹⁷

Efendim **“Bile bile lades mi yani?”** dersiniz, **“Vallahi bile bile lades.”** derim. Neyse, biz o gece Jandarma Okulunda neler yaşandı onu anlatmaya devam edelim.

Sadık Köroğlu, saat 14.00 sıralarında teğmenlerin eğitimsiz olduğu gerekçesiyle 20.00-24.00 arası gece eğitimine alınmalarını, o saatten sonra iki saat süreyle de saldırı ve sabotajlara karşı koyma tatbikatı yapılmasını istemişti.

İlginç olan eğitime sadece daha sonra FETÖ'cü olduğu anlaşılan subayların katılması istenmiş, diğerlerine **“Gelmeyin.”** denmiştir.

Sözde gece eğitime katılacak personelden birisi, öğleden önce Cumhurbaşkanı Muhafız Alay Komutanlığından mermi getiren Binbaşı Tarık Görener'di.

Diğerleri ise özellikle Harbiye'de öğrencilerin ayrılmaları için işkence yapanların arasında ismi gecen Üsteğmen Ramazan Akkuş ile Üsteğmen Onur Demirel'di.

Saat 21.00 sıralarında eğitim alanına daha önce hiçbir kursiyerin görmediği bir kısmı sivil, bir kısmı ise kamuflej elbiseli şahıslar gelmişti.

O saatten sonra önceden hazırlandığı anlaşılan sekizerli mangalar oluşturuldu.

Mangaların başına muhtemel daha tecrübeli görüldükleri için astsubaylıktan teğmenliğe geçenler getirilmişti. **Bu da son yıllardaki astsubaylıktan subaylığa geçişin nasıl şaibeli olduğunun en önemli göstergesiydi.**

Mangalardan da çeşitli gruplar oluşturulmuş, bunların başına yüksek rütbeli subaylar getirilmiş, daha sonra oluşturulmuş bu gruplar başta Jandarma Genel Komutanlığı Karargâhı olmak üzere çeşitli askeri birliklere görevlendirmişlerdi.

Grupların önemli bir bölümü de oldukça büyük bir kışla olan Beytepe'deki yerleşkede görevlendirilmişti.

¹⁷ Sırasıyla: **İsmail Güneşer** (2013 yılında general oldu), **Muhammed Tanju Poshor** (Ankara'da TRT baskını gerçekleştirirken yaralı ele geçti) ve **Kutsi Barış**. Tesadüf işte!

Planlamada özellikle nizamiyeler ve kışla içerisindeki kritik yerler kontrol altına alınmak istenmişti.

Kalkışma, ülkenin diğer yerlerinde olduğu gibi saat 21.30'da Sadık Köroğlu'nun kışlaya gelmesi ve emir komutayı bizzat ele almasıyla başlamıştır.

Faaliyetin sevk ve idaresine, Asayiş Kolordu Komutanlığına tayini çıkmasına rağmen gitmeyen Kurmay Albay Özkan Doğanay ile İspanya'da yurt dışı görevinden sırf kalkışmada yer almak için izinli olarak ülkeye gelen Kurmay Yarbay Ali Bozgeyik de yardımcı olmuşlardır.

Saat 21.45'te Genelkurmay Başkanlığında görevli Kurmay Binbaşı Niyazi Alkan yanında beş teğmen olduğu halde Eğitim Komutanlığına geldi.

Adı geçen binbaşı Karargâhta nöbetçi olan Uzman Çavuş Güven Kartal'ın *"Silahla binaya giremezsiniz."* diyerek karşı çıkmasına rağmen onu iterek zorla içeri girmiş ve Kışla Nöbetçi Amiri Yarbay Recai Atasavun'un yanına gelerek sertçe, *"Şu anda Okul Komutanı sizin telefonunuzu bekliyor. Kendisine telefon ediniz!"* demiştir. Buyurgan ses tonu dikkat çekicidir. Bunun üzerine Nöbetçi Amiri ister istemez Okul Komutanı'nı arar.

Okul Komutanı Sadık Köroğlu, Yarbay'a **"Bu saatten sonra tüm yetkilerin gelen binbaşıda olduğunu, nöbetçi heyetinin nöbeti bırakıp istirahat etmesini"** söyler.

Sonrasında Nöbetçi Amiri, iki teğmen tarafından kontrol altına alınarak bir odaya hapsedilir.

Bu arada kışlanın ana giriş kapısı olan 1 nolu nizamiye bölgesine gelen Yüzbaşı rütbesindeki FETÖ'cü Ramazan Atım, nizamiyede görevli personele, *"Üst Komutanlığın emri, kışlaya saldırı olacak. Nizamiye emniyet ve kontrol görevini ben devralıyorum. Siz hiçbir şeye karışmayın."* diyerek görevlilerin üzerlerindeki silahları, cep telefonlarını toplar.

Saat 23.00 sıralarında nizamiyeye telefon eden Sadık Köroğlu, *"Nizamiyeye Eğitim Komutanı Kemal Alataş gelirse tereddüt etmeden gözaltına alın. Kurmay Başkanı İbrahim Yaşar gelirse onu da içeri almayın."* diye talimat verdi.

Saat 12.30 sıralarında uçak ve helikopter seslerinin yoğunlaşması üzerine Yüzbaşı Ramazan Atım, nizamiyedeki kayıt odasına gelerek oradakilere *"Evet arkadaşlar, Hava Kuvvetleri"*

devreye girdi. Birazdan zırhlı birliklerden tanklar çıkacak, Cumhurbaşkanı Almanya'ya kaçmış. İmam osurursa cemaat ne yapar? Hepsini alacağız." şeklinde seslendi.

Bu konuşmadan kısa bir süre sonra teğmenlerden bir kısmı görev yerlerinden ayrılıp gitmek istemişlerdir.

Bunun üzerine orada bulunanlardan Yüzbaşı Dilaver Bilgi, *"Arkadaşlar, biz buraya başarmaya geldik. Çocuk oynacağı mı? Gidecek varsa kapıları açıyoruz. İsteyen gider, ama kapının önünde de vurulur, o kadar!"* diyerek tehdit etti.

1 nolu nizamiyede bunlar yaşanırken, 2 nolu nizamiyede de bir ölüm kalım mücadelesi sürmektedir.

Saat 21.30'da Üsteğmen Özkan Darendeli komutasında 15-20 kişilik bir teğmen grubu, **"gece eğitimi"** görünümünü altında 2 nolu nizamiyeye geldiler.

Orada görevli personelin silah ve telefonlarına el koyup onları bir odaya koydular. Artık kışlanın önemli bir giriş çıkış noktası daha kontrol altındadır.

Uzun yıllar FETÖ'cülerin gadrine uğrayarak terfi edemeyen Ankara İl Jandarma Komutanı Kurmay Albay Ferdi Korkmaz Beytepe'de bulunan sosyal tesislerde kalmaktadır.

İl Jandarma Komutanlığından geldiği saat 21.30'dur. Daha bir şey bile atıştırmamıştır ki Bölge Komutanı arar ve tam anlamlandıramadıkları bir karışıklığın olduğunu, İl Jandarma Komutanlığına geçmesinin iyi olacağını ifade eder.

Ferdi Albay, hemen aracını çağırır. Araba gelinceye kadar önce İl Emniyet Müdürü'nü sonra da Vali'yi arar.

Emniyet Müdürü an itibarıyla Genelkurmayın önünde olduğunu, içeriden silah sesleri geldiğini, uçakların alçak uçuş yaptığını, hiçbir şeyin normal olmadığını belirtir.

Vali ise daha net bir şekilde *"Sizinkiler darbe yapıyor. Önce kişisel güvenliğini al ve birliğine hâkim ol!"* şeklinde konuşur. Sizinkiler derken bu, kalkışmayı yapanların üniformalı olmaları dolayısıyla söylenmiş bir sözdür.

Ferdi Albay, süratle Demetevler'de bulunan İl Jandarma Komutanlığı binasına gitmek için arabasına biner.

2 nolu nizamiyeye yaklaşırken çok fazla aydınlık olmayan yolun üzerinde çok sayıda karaltı görür. Ama kötüye yormaz. Ancak biraz daha yaklaştığında yanıldığını anlayacaktır.

Aracını durdururlar. *“Ne yapıyorsunuz? Ben İl Jandarma Komutanıyım. Hemen yolu açın.”* demesi üzerine en az altı namlu araca doğrultulur.

“Aşağı in!” derler. Görünen, durumun ciddi olduğudur. Ferdi Albay iner. Hemen koluna iki iri yarı teğmen girer.

Şoför ve haberci de aynı şekilde derdest edilir. Daha önce derdest edilmiş beş nizamiye personelinin bulunduğu odaya konulurlar. Başlarında üç teğmen nöbetçi olarak bulunmaktadır.

İlerleyen saatlerde bir ara odada bir teğmen kalmıştır. Ferdi Albay, teğmene ailesi ile görüşmesi gerektiğini bu nedenle de telefona ihtiyacı olduğunu ısrarla ifade eder.

Burak Özçiftçi isimli Teğmen *“Bakın zor durumda kalırım. Şurada çok kısa olarak konuşun.”* diyerek telefonunu kullanmasına müsaade eder.

Teğmen, Ferdi Albay'ın ailesi ile rahat konuşması için biraz uzaklaşır. Ferdi ailesini değil İl Jandarmanın Sekreterliğini arar ve telefonu açan personele FETÖ'cülerce esir alındığını, bunun öncelikle Bölge Komutanı, Vali, Emniyet Müdürü ve İl Jandarma Komutan Yardımcısı İlhan Şen'e bildirmesini, İlhan Şen Albay da Ankara'dan ayrılmamışsa hemen İl Jandarma'ya giderek komutayı devralmasını ister.

Aslında İlhan Şen, atamalarda Karaman İl Jandarma Komutanı olarak ataması yapılmış, o da bir gün önce ilişkisini kesmiştir. Ama Allah'tan Ankara'dan ayrılmamıştır.

Ve kendisine ulaşılır ulaşılmaz hemen gidip İl Jandarma Komutanlığında olaya el koyar ve emir komutayı alır.

Bu arada saatler geçmekte ama Ferdi Albay ve yanındakilerin durumunda bir değişiklik olmamaktadır. Ancak ilerleyen sürede sık sık tuvalet ihtiyacı nedeniyle kapı kilitlenmemeye başlamıştır.

Bu süre zarfında Ferdi Albay, teğmenlere devamlı yanlış yolda olduklarını anlatmakta, *“yaptıklarının anayasal suç olduğunu, FETÖ unsurlarının darbe yaptığını, kendilerinin buna alet edildiğini, bunun hesabını veremeyeceklerini, meslekten atılmalarının yanı sıra, cezaevlerinde sürüneceklerini, belki de idam edileceklerini”* söyleyerek telkinlerde bulunmaya devam etmektedir.

Bu telkinler sonucunda Sadullah Demir ve Hamza Özkalp isimli teğmenler ikna olurlar. Ve diğer arkadaşlarını da ikna etmek için onların yanına giderler.

Geri döndüklerinde Ferdi Albay’a, “arkadaşlarının birkaçı hariç büyük bir kısmının kafasının karışık olduğunu, korktuklarını, ne yapacaklarını bilemediklerini” beyan ederler.

Zaman ilerledikçe özellikle teğmenlerin direncinin düşmeye başladığı görülmektedir. Zaten sonrasında da büyük bir kısmı olay bölgesini terk edecektir.

Zaten daha sonraki ifadelerinden de teğmenlerin en azından bir kısmının, başlangıçta bunu bir kalkışma girişimi olarak görmedikleri, tatbikat zannettikleri, İl Jandarma Komutanı olay yerine gelip gözlem altına alınıncaya kadar bütün olan bitenin tatbikat kapsamında yapıldığını düşündükleri, bu kanlı faaliyetin **“başka bir şey olduğunu”** anlamadıkları görülecektir.

Bu arada 02.00-04.00 arası dört cankurtaran aracının Beytepe Asker Hastanesinden ayrılarak 2 nolu nizamiyeden çıktığı görülmüştür. Sonradan anlaşılacaktır ki bu cankurtaranlar olaylarda yaralanan FETÖ mensuplarını alıp Beytepe Asker Hastanesine getirmekte, orada da bizzat hastane Başhekimisi olan Tabip Albay Halil Atılğan’ın gözetiminde tedavi edilmektedirler.

Böylece Halil Atılğan ile ilgili önceki kitabımız **“Ağacın Kurdu”**nda ileri sürülen iddiaların da (Dr. H.A. rumuzuyla yer aldı) ne kadar doğru ve yerinde olduğu teyit edilmiş oldu...¹⁸

Biz Ferdi Albay ve nizamiyede rehin alınan diğer personelin durumunu anlatmaya devam edelim.

Nizamiyede görevli olup FETÖ’cü kalkışmacılar tarafından derdest edilen Uzman Çavuşlardan Soner Küçükköşker cep telefonunu, Ahmet Man ise zati tabancasını sakladıklarını ifade ederler.

Ferdi Korkmaz Albay, *“Çok iyi, duruma göre kullanabileceğimiz bir telefonumuz, bir de silahımız var demek ki. Biraz daha sabrederim bakalım.”* diye konuşur.

Sesinde çölde su bulmuş adamın sevinci vardır.

Artık gözetim altında tutuldukları kapı kapatılmaz olmuştur. Bu arada güneş, ilk ışıklarını dünyaya göndermeye ve ortalığı aydınlatmaya başlamıştır.

¹⁸ Mustafa Önsel, a.g.e, 3’üncü Baskıdan itibaren, s.191.

Ferdi Albay, yerinden kalkar, yavaşça odanın kapısını aralar. Teğmenlerin bir kısmının kışlaya doğru gittiğini, geri kalanların da bitkin bir vaziyette oturmuş sigara içtiklerini görür.

Odadakilere döner ve bu zafiyetten yararlanmaları gerektiğini belirterek:

“İşaretim ile harekete geçeceksiniz. Ben buradakilerin başındaki Özkan Darendeli’ye yöneleceğim. Darendeli’nin bana silah doğrultması durumunda Ahmet sen tabanca ile onu vuracaksın. Sizler de teğmenlere aynı anda saldıracaksınız. Zaten en fazla dört kişi kadarlar.” der.

Bu kısa plandan sonra harekete geçerler. Darendeli’nin elinde G-3 piyade tüfeği vardır. Ferdi Albay, yaşından beklenmeyen bir süratle hücum eder.

Darendeli elindeki silahı kullanmaya fırsat bulamaz. Ferdi Albay, Soner Uzman Çavuş’un da yardımıyla Darendeli’nin elindeki tüfeği alır.

Diğer yanda, orada bulunan ve diğer arkadaşlarına uymayarak kalkışmaya gönüllü desteklerini sürdüren teğmenlere de diğerleri hücum ederek derdest eder.

Tabi yaşananlar yukarıda özetle anlattığımız kadar kolay olmaz. Her iki taraf da ciddi darbeler alır.

Ancak olay bittiğinde en fazla darbeyi, 2 nolu nizamiyedeki kalkışmacıların lideri durumundaki Özkan Darendeli almıştır.

Bu müdahaleden 5-10 dakika sonra, aralarında Albaylar Veli Tire, Alparslan Ateşçi ve Binbaşı Hasan Mutlu’nun bulunduğu personel takviye amaçlı olay yerine gelmiştir.

Onlardan 5 dakika sonra da Albay Nuh Köroğlu zırhlı bir araçla olay yerine ulaşmıştır.

Tam bu sırada 1 nolu nizamiyeden kontrol etmek için zırhlı araçla 2 nolu nizamiyeye gelen FETÖ’cü Yarbay Fazıl Ergün¹⁹ buranın kendilerinden geri alındığını görünce aracın kapısını açar. Silahını aracı durdurmaya çalışan Veli Tire’ye doğrultup tetiğe dokunur. Ancak araç sarsılınca nişan aldığı **“silah arkadaşını”** vuramaz.

¹⁹ Adı geçen Fazıl Ergün, 2011-2014 arası yaklaşık 3 yıl Astsubay Tayin Şube Müdürlüğü yapmıştır. Nasıl tayinler yapmıştır kim bilir?

Veli Albay ve diğerleri hemen ateşe ateşle karşılık verirler. Ancak aracın koruma zırhı nedeniyle içindekilere bir şey olmaz ve herhangi bir kayıp vermeden yeniden kışla içine kaçarlar.

Benzer durum 3 nolu nizamiyede de yaşanmıştır. Yüzbaşı Serdar Acar, 20 kadar kursiyer teğmenle buraya gelerek oradaki görevlilere **“tatbikat kapsamında nizamiyeyi kontrol altına aldıklarını”** ifade etmiştir.

Aynı bölgeye yakın Beytepe Asker Hastanesi nizamiyesini de Yüzbaşı Coşkun Kazankaya, beraberindeki 20 teğmen ile kontrol altına almıştır.

Bu duruma karşı nizamiyede bulunan Nöbetçi Astsubay Murat Demirci derhal Destek Kıtaları 2. Muhafız Bölük Komutanı Üsteğmen Cihan Gültekin’i arar.

Onun da hemen olay yerine giderek kalkışmacılara **“Siz kimsiniz? Ne yapıyorsunuz burada?”** demesi üzerine, Serdar Acar isimli FETÖ’cü, *“Okul Komutanı’nın emriyle buradayız. Tatbikat gereği kontrol bizde.”* demiştir.

Bunun üzerine Cihan üsteğmen, *“Ben buranın Bölük Komutanı’yım. Neden benim haberim yok? Destek Kıtaları Komutanı’nın haberi var mı? Bu nasıl iş?”* diye sorunca da *“Uzatma, hemen buradan uzaklaş ve evine git!”* karşılığını alır.

Cihan Üsteğmen hemen Destek Kıtaları Komutanı Nuh Köroğlu’nu aramış, konuyu anlatarak telefonu FETÖ’cü Yüzbaşı’ya uzatmıştır.

Nuh Albay telefonda, *“Bu yaptığınız suç. Ne tatbikatı? Bunun bedeli ağır olur, anayasal suç işliyorsunuz, bunun karşılığı ya cezaevine tıkılacak ya da bunu canınızla ödeyeceksiniz.”* şeklinde çok sert ifadeler kullanmış, ancak Serdar Acar buna bir tepki vermemiştir.

Yine olay yerine gelerek benzer şeyler söyleyip kalkışmacıları ikna etmeye çalışan Eğitim Komutanlığının İstihbarat Şube Müdürü Binbaşı Arslan Akpınar da başarılı olamamıştır.

Ancak geçen süre içerisinde teğmenler çözülmeye başlamış, zaman içerisinde de büyük çoğunluk olay bölgesinden ayrılmıştır. Sabaha doğru sayısal olarak iyice azalan ve dirençleri kırılmış olan FETÖ’cü kalkışmacılar, nöbetçi heyeti ve takviyeye gelen unsurların, *“Derhal teslim olun, yoksa ateş edeceğiz.”* demeleri üzerine direnmeden silahlarını teslim etmişlerdir.

Kanlı kalkışma gecesi, benzer olaylar, büyük bir kışla olan Beytepe'nin başka kısımlarında da cereyan etmiş ama benzer biçimde söndürülmüştü.

Beytepe Kışlası sadece orada meydana gelen olaylar açısından değil, diğer karargâh ve birliklere personel ve mühimmat ikmali yapması açısından da önem arz etmekteydi.

Özellikle kışlada kurs gören teğmenlerin, sadece kışlanın ele geçirilmesinde değil, başka yerlerin ele geçirilmesinde de etkin rol aldıkları görülmüştür.

Örneğin Jandarma Genel Komutanlığı Karargâhının basılması için yine üç yıl subay tayin şube müdürlüğünü yapan (2011-2014) Albay Süleyman Karaca, kışladan aldığı teğmenlerle, Beytepe'den hareket etmişti. Sonrasında Karargâhta yaşananları ve bu Süleyman Karaca denen FETÖ'cünün orada yaptıklarını önceki bölümlerde anlatmıştım.

Ne tesadüftür ki 2011-2014 yıllarında hem subay hem astsubay tayin şube müdürlerinin bu kanlı kalkışmada hem de en etkin biçimde rol almaları dikkat çekicidir.

Ya onların birinci amiri, yani o tarihler arasında Tayin Daire Başkanı kimdir?

Sadık Köroğlu.

Yani Sadık Köroğlu, 2014 yılında o Daire Başkanlığından terfi ettirilerek general yapıp Jandarma Okullar Komutanlığına atanmış, 15 Temmuz'da Beytepe Kışlasında kanlı kalkışmayı yöneten adam olarak karşımıza çıkmıştır.

Bunun tesadüf olduğu söylenebilir mi?

2011-2014 yılları arasında Jandarma Teşkilatındaki bütün tayinleri bu adamlar yaptı. Kanlı gecede ne oldukları da net biçimde ortaya çıktı. Peki, o yıllarda yaptıkları atamalar sorgulanmayacak mı?

FETÖ'nün en militan adamlarının orada bu şekilde kadrolaşmasını tesadüf olarak görebilir miyiz? Bu kadrolaşmayı kimler sağlamıştır? Bunların tayin politikalarındaki çarpıklıklar kimsenin dikkatini çekmemiş midir?

Bunların tek tek incelenerek ortaya konulması halen Jandarma Teşkilatı içerisinde azımsanmayacak sayıda olduğu düşünülen FETÖ'cülerin ortaya çıkartılması açısından da önemlidir.

Olay gecesi makamına gelerek oradan kanlı kalkışmanın Beytepe cephesini yöneten FETÖ'nün Jandarmadaki en önemli adamlarından biri olan ve yukarıda adı geçen Sadık Köroğlu'nun kalkışma başarısız olduktan sonraki durumu ile bu bölüme son verelim.

Sadık Köroğlu, kalkışmanın Beytepe'deki ayağını odasından yürütür. Sabaha doğru artık iş dönmüş kalkışmanın başarısız olacağı görülmüştür.

Sadık Köroğlu, büyük bir moral bozukluğu içinde odasından çıkar. Çok yakın olan evine doğru hareket eder. Saat 06.00'dır.

Beytepe Kışlasındaki kalkışmanın tamamen kontrol altına alınması sonrası, kalkışmada rol alanlar toplanmaya, derdest edilerek emniyet güçlerine teslim edilmeye başlanmıştır.

Alınmayan sadece Sadık Köroğlu kalmıştır. Evine gittiği belirlenir belirlenmez bir kısım unsurla oraya hareket edilir. Giden unsurun başında Veli Tire Albay bulunmaktadır. Ayrıca Nuh Köroğlu ile Alparslan Ateşçi Albaylar, beraberlerinde 7-8 kişilik bir komando birimi olduğu halde Sadık Köroğlu'nun evinin bulunduğu bölgeye ulaşılır. Evi sarıldıktan sonra, **“teslim olması, olmadığı takdirde silah kullanılacağı”** anonsu yapılır.

Yapılan bu kararlı anonstan bir süre sonra Sadık Köroğlu evinin kapısında belirir. Yanında kendisinin yanı sıra onların da hayatını kararttığı eşi ve çocukları vardır.

Sadık Köroğlu, **“fişi çekilmiş”**, başka bir enerji kaynağı da kalmayan, boyası dökülmüş, sağı solu yamulmuş bir robot gibidir. Örgüt olarak büyük bir kumar oynamışlar ve kaybetmişlerdir. Bu sonucu düşünmüşler midir, bilmiyorum...

Onlar kaybetmiş, Türk toplumu kazanmıştır. Kaybedenlerin hesap vermesi kaçınılmazdır. Bu hesap verme elbette zorlu olacaktır. Çünkü silah arkadaşlarına bile ateş etmiş, halka ölüm kusmuş, hatta gazi meclisi bombalamışlardır. Hesap ağırdır. Ne Türk usulü ne Alman usulü... Yenen haltın toplam ederini bu kalkışmaya katılan herkes ayrı ayrı ödeyecektir.

Sadık Köroğlu zırhlı araca binerken, Veli Albay oldukça sert bir ses tonuyla **“Beğendiniz mi yaptığınızı? Değdi mi ha değdi mi?”** diye bağırır. Sadık Köroğlu'nun cevap verecek hali yoktur. Usulca araca yerleşir. Elleri henüz serbesttir. 2 nolu nizamiyede araçtan indirilir.

Yıllardır önünü kesmeye çalıştıkları, bu gece de rehin aldırıldığı aynı zamanda devre arkadaşı olan Ferdi Albay oradadır. Bu arada o kadar kişi ele geçirilmiştir ki eldeki kelepçeler bitmiştir.

Ferdi Albay, Sadık Köroğlu'na şöyle bir bakar. O bakış öyle şeyler anlatmaktadır ki... Eğer, Sadık Köroğlu da bakabilse Ferdi Albay'ın o bakışlarla ne demek istediğini rahatlıkla anlayacaktır.

Ferdi Albay ağzını açmaz, Sadık Köroğlu da başını kaldırmaz... Aslında muhtemeldir ki ikisi de birbirinin beyninden geçenleri tahmin ediyordur.

Ferdi Albay, Sadık Köroğlu'nun ayakkabılarını göstererek "Bağcıklarını çıkarın!" der yanındakilere. Sadık Köroğlu'nun ayakkabısının bağcıkları çıkartılır.

Ve o bağcıklar ellerine kelepçe olur...

Burada yaşanan bir ilginç durumu daha ifade etmeden geçerse tarihe eksik not düşmüş oluruz. Anlatayım.

Ferdi Albay²⁰ askeri lise kökenliydi. Yıllardır FETÖ'cülerin sisteme hâkim olması nedeniyle her şûra öncesi hakkında pek çok mektup, e-posta vs. gönderilerek, dedikodu üretilerek terfi ettirilmeyen ama her türlü ahlak dışı saldırıya göğüs gerip ısrarla sistemde kalmaya devam eden bir subaydı.

Askeri lise kökenli bir devre arkadaşı daha vardı, hikâyesini önceki bölümlerde anlattığım Veli Turan. O da zorunluluktan terfi ettirilerek tuğgeneral yapılmış bir subaydı. Ve o gece o da Karargâhta derdest edilerek esir edilmişti (Bakınız bölüm: "Gerekirse Bunları İnfaz Edin").

İkisi de 1985 askeri lise 1989 Harbiye mezunuydular. FETÖ'cü Sadık Köroğlu da önceki satırlarda da belirttiğim gibi 1989 yılında bitirmişti Harbiye'yi. Sivil lise kaynaklıydı. Sadece o mu?

1989 Harbiye mezunu olup sivil lise kaynaklı olan biri daha vardı. 2013'te terfi ettirilerek tuğgeneral yapılan ve Adana'daki "Tır olayı"ndan dolayı yaklaşık sekiz aydır tutuklu bulunan Hamza Celepoğlu.

Hem sivil lise kaynaklı olup hem kurmay subay hem de general olanlar bu kadarla sınırlı değildi.

²⁰ Ferdi Korkmaz, 2016 Ağustos'unda hakkı teslim edilerek tuğgeneralliğe terfi ettirildi ve Hakkâri'ye atandı.

Jandarmada 1989 mezunu olan Tuğgeneraller Faruk Bal ve Timurcan Ermiş de sivil lise kaynaklıydı. General olanların yanı sıra 17/25 Aralık sonrası, FETÖ'cülüğü çok açığa çıktığı için zorunlu olarak general yapılamayan biri daha vardı.

Belki de saydıklarımın içindeki en militan pozisyonda bulunan bir Kurmay Albay, Sami Balcı.²¹ Ve isimlerini saymaya gerek bile duymadığım birçok kurmay albay da ilginçtir ki çoğunlukla sivil lise kaynaklıydı.

Aslında olay gecesi derdest edilen Veli Turan ve Ferdi Korkmaz dışında 1989 Harbiye mezunu kurmay subay yoktu. **Biliyorum ki sistemi bilenler bunun çok ilginç bir durum olduğunu söyleyeceklerdir.**

Bunları belirtirken sivil lise kaynaklı olanların hepsinin kötü, askeri lise kökenlilerin tamamının süttten çıkmış ak kaşık olduğunu ileri sürmüyorum.

Lise kaynağı ne olursa olsun, iyi ya da kötü olarak vasıflandırılabilir subay vardır. Bunları yazan bendenizin de sivil lise kaynaklı olduğunu ifade edeyim.

Ama görünen; yöneticilerimiz **“Askeri liseler darbeci yetiştiriyor, onun için kapatıyoruz”** dese de 15 Temmuz gecesi FETÖ adına kalkışmaya katılan general ve kurmay subaylara bakıldığında, çok büyük bir kısmının sivil lise kaynaklı olduğu görülecektir.

Yeri gelmişken yine ilginç bir durumu daha anlatayım:

FETÖ'cü olduğu o gece kanıtlanmış olanların tamamının, 1987 yılı başında, Harbiye'de öğrenci iken “Fethullahçı olmak”tan sorgulandıklarını ifade edelim. Ama muhtemel “kazanırız” düşüncesiyle hepsi sistemde bırakılmış. Sorgulanan bu isimlerin hemen hepsi sonrasında general olmuş. Kimisi de kurmay subay olmasına rağmen ismi çok açığa çıktığı için general yapılamamış. Ne ilginç bir tesadüf değil mi?

Buna benzer bir “istisnai tesadüf”den daha bahsederek bu konuyu noktalayalım. Bu örnek FETÖ yapılanmasının izini göstermesi açısından da önemlidir.

²¹ Sami Balcı için bakınız, Mustafa Önsel, Ağacın Kurdu, s. 42, 43, 48.

Mehmet Dişli. 1985 Harbiye mezunu. Adalet ve Kalkınma Partisinin birkaç dönem milletvekili olmuş, bu satırlar yazılırken halen iktidar partisinde Genel Başkan Yardımcısı görevinde bulunan, 17 Temmuz'da Twitter hesabından *"Milletin silahını millete doğrultanlar bu millete hesap verecek. Sonuna kadar darbeye hayır."* şeklinde mesajlar gönderen Şaban Dişli'nin kardeşi.

Genelkurmay Başkanı olan Hulusi Akar'ın yanından ayırmadığı, nereye giderse yanına aldırıldığı, 30 yıllık meslek hayatının toplam 16 yılını Hulusi Akar'ın yanında geçirmiş bir tümgeneral.

Hulusi Akar'a, kalkışma olduğunu ve bu kalkışmanın başına geçmesi gerektiğini söyleyen Mehmet Dişli'nin, o geceki hikâyesini sonraki bölümlerde daha ayrıntılı anlatacağım.

Bu bölümde neden bahsettim Mehmet Dişli'den? Elbette yukarıyla bağlantılı bir başka, hatta daha çarpıcı bir noktaya parmak basmak için.

Mehmet Dişli de sivil lise mezunudur. Malum kamuoyuna yansıyan biçimiyle kanlı kalkışmanın beyin takımındandır.

"Anladık canım, sivil liseler bu olayda daha fazla. Kapat artık bu konuyu, kabak tadı verdi." diyebilirsiniz. Sabredin...

Mehmet Dişli, Harbiye'de ikinci sınıfta 19. Bölük'tedir. Kısım²² numarası da 63'tür. *'Ee ne olmuş?'* diyorsunuz biliyorum. Biraz daha sabır...

Bu kısmın tamamı sivil lise kaynaklıdır.

Bilmeyenler bunu normal karşılayabilir. Ama sistemi bilenler için bu normal bir şey değildir. Başka bir örneği de yoktur.

Harbiye'deki bütün kısımlar karışıktır. Yani askeri lise ve sivil lise kaynaklılar birlikte okur.Bu, süratle kaynaşmaları için elzem görülen bir husustur..

Peki, bir başka örneği olmayan biçimde bu kısım neden böyle sadece sivil lise kaynaklılardan oluşturulmuştur? Bilmiyorum...

Ama anlatacağım ilginçlik daha başka. Bizzat devre arkadaşlarının iddialarına göre; tamamı sivil lise kaynaklı kısımda okuyanların azımsanmayacak kadarı daha sonra kurmay subay, akabinde de onların biri istisna, hemen hepsi general olacaktır.

²² Her kısmı bir sınıf olarak düşününüz.

Daha ötesi, bu generallerin tamamına yakını 15 Temmuz gecesi kalkışmanın en önemli isimleri arasında yer alacaklardır. Mehmet Dişli ile beraber, kimi daha erken terfi ettiği için tümgeneral, kimi tuğgeneral olan tam 11 isim.

İsterseniz arkadaşlarının belirttiği isimleri de sayalım ki kafalarda soru işareti oluşmasın: Tümgeneraller **Mehmet Dişli, Mehmet Akyürek, Memduh Hakbilen, Abdullah Baysar, Metin Akkaya**; Tuğgeneraller **Ali Avcı, Orhan Gündüz, Fatih Celalettin Sağır** *ifadesinde “10 yıl Cemaate hizmet ettim.” demiştir*²³-, **İhsan Yanıkoğlu, Mustafa Yılmaz, İbrahim Ergün.**

Harbiye tarihinde bir kısımdan bu kadar general çıktığı da görülmüş bir şey değildir. Ne kadar çok tesadüf arka arkaya gelmiş değil mi? Öyle tesadüfler ülkesiyiz işte!

Bilmeyenler için ifade edelim ki Harbiye’de bu kısımların teşkili isteğe bağlı oluşturulmaz. Kısım ve bölükler, komutanlığın uygun gördüğü şekilde yapılır. Yani yukarıda isimlerini saydıklarım kendi tasarruflarıyla o kısımda bir araya gelmemişlerdir.

İhtimal ki **“birileri”** onları aynı kısımda toplamıştır. Demek ki **“organize işler”** ta o yıllara dayanmaktadır.

“Al bir tesadüf daha işte.” diyeceğimiz bir tespitle söyleyeceklerimizi noktalayalım.

Yukarıda isimlerini saydıklarımın aynı kısımda toplandığı yıl 1982’dir. Yani ikinci sınıfa geçtiklerinde.

Peki, Kara Harp Okulunda o yıl Öğrenci Alay Komutanı kimdir?

Hemen ifade edeyim: Balyoz davası süresince **“kasaptaki ete soğan doğramayan”**; **“denizdeki balığa limon sıkmayan”**; hatta **“henüz durağa gelmeyen taksiye de binmeyen”** birisi bu! Bilemediniz mi? Daha açık yazayım o zaman...

İddialara göre, **“Kıbrıs, uluslararası ilişkilerimizde ayak bağıımızdır.”** diyebilecek kadar stratejiden uzak biri; Fethullah Gülen’in 2001 yılında Nazlı Ilıcak’a **“Onun general olmasına şaşırıştık. Ama olunca artık Silahlı Kuvvetlerde çok şeyin değiştiğine inanmaya başladık ve umutlandık. O Genelkurmay Başkanı olunca rahatlayacağız.”** dediği²⁴, 24’üncü Genelkurmay Başkanı **Hilmi Özkök**. Acı acı gülüyor musunuz?

²³ Hürriyet.com.tr, “Generalden Cemaat İtirafı: 10 Yıl Hizmet Ettim” 21 Temmuz 2016.

²⁴ Sabahattin Önkibar, Takkeli Firavunlar ve Büyük Sırlar, Kırmızıkedî Yayinevi, İstanbul, s.150.

Hayır, olan biten inanın tesadüf. Aklınıza asla kötü şeyler gelmesin! Bu satırları okur okumaz kitabı bırakın ve derin bir uykuya dalın. Hep bizi yönetenler dalacak değil ya, biraz da siz yapın aynı şeyi.

Bu arada hazır sivil liseden konu açıldı atlamadan ifade edelim: satırların yazıldığı sırada halen Genelkurmay Başkanı makamını işgal eden Orgeneral Hulusi Akar da tıpkı bu satırların sahibi gibi sivil lise kaynaklıdır.

15 Temmuz kalkışmasında, sanki sadece iki büyük şehirde kalkışma yaşanmış, diğerlerinde bir şey olmamış gibi bir algı oluştu.

Örgütün, meydana gelen olayların vahameti göz önüne alındığında önemine binaen bu iki şehrimize olağanüstü önem verdiği ortada. Oralar kontrol edildiğinde elbette psikolojik üstünlük tamamen ele geçirenin lehine dönerdi.

Ancak Edirne'den Kars'a; Samsun'dan Malatya'ya, Elazığ'a; İzmir'den Batman'a her yerde kalkışma vardı.

Ben bu bölümde iki tanesinden, Batman ve İzmir'deki kalkışmadan birer hikâye anlatayım.

“Geliyorum, Alnına İşaret Koy! Seni Oradan Vuracağım”

Hüseyin Topuz. Birinci kitabım hariç diğerlerinin hepsinde ismi geçen bir subay. Balyoz davasından 3,5 yıl cezaevinde yatan, uzun süre aynı koğuştaki paylaştığım, dürüst, yürekli, namuslu bir adam.

Benden bir hayli sonra, 1993 yılında mezun olmuş Harbiye’den. Sonra çetin bir meslek hayatı falan derken, ben Okullar Komutanlığına bağlı Kurslar Komutanı bir albay olarak üçüncü; o Okullar Komutanlığı Kurmay Başkanı bir yarbay olarak birinci tutukluluğa Şubat 2011 yılında birlikte başlamıştık Hasdal’ın o küf kokan 2 numaralı koğuşunda.

Kızı Zeynep o cezaevindeyken doğdu. Aylar sonra gördü kızını. Anacığı o cezaevindeyken öldü.

Ne doğumda ne ölümde bulunabildi sevdiklerinin yanında.

Elbette doğum da ölüm de tüm canlılar içindi. Normaldi. Lakin insan canlısının kendi cinsine yaptığı zulüm de mi normaldi? İnsanlık, neden bu kadar uzaktı birilerine? Biz her zaman olduğu gibi neyse deyip esas konumuza dönelim...

Müteakiben o 16, ben ise 18 yıl hüküm giymiştik FETÖ’nün mahkemelerinde. Sonrası herkesin malumu.

En son birlikte kaldığımız Mamak Cezaevinden 19 Haziran 2014 tarihinde birlikte serbest kalmıştık.

Cezaevinden çıktıktan sadece 1,5 ay sonra devrin Genelkurmay Başkanı Necdet Özel’in, “özel” emriyle ikimiz de Ankara dışına sürgün edilmiştik. Bir yıl sonra ben emekliye sevk edildim.

Ona da “Batman’a Komutan olur musun?” diye sordular. Hiç ikiletmedi: “Ben askerim. Öyle uygun görüldüyse, bana emredersin demek düşer.” dedi ve 2015 yılının Ağustos’unda Batman İl Jandarma Komutanı olarak göreve başladı.

O gittiğinde “çözüm süreci” bitmiş, PKK eylemlerini alabildiğine artırmıştı. Operasyondan operasyona koşuyordu. Bir İl Jandarma Komutanı değil de bir bölük, hatta tim komutanı gibiydi.

O sadece kendini değil, cezaevi arkadaşlarını da düşünüyor, bir nevi onları da temsil ediyordu.

Balyoz vb. kumpas davalarla önu kesilenlerin nasıl asker olduğunun en önemli örneklerindendi Hüseyin Topuz.

15 Temmuz günü sabahı yorucu bir operasyondan gelmişti. İstirahate çekilmemiş hemen birliğine gitmişti.

Bölge Komutanı izinliydi. Onun yerine de vekâlet ediyordu. Önce oradaki evrak vs. işlerini halletti. Sonra İl Jandarma Komutanlığına geldi. Akşama kadar yokluğunda biriken işlerle ilgilendi. Yorgundu.

Bugün eve biraz erken gideyim diyerek birlikten ayrılıp yakındaki lojmana gitti. Hava alabildiğine sıcaktı. Eve vardığında saat 21.00'i biraz geçiyordu. Akşam olmasına rağmen 40 derecenin üzerinde kahredici bir sıcak söz konusuydu Batman'da. Ama kısa bir süre sonra olacaklar çok daha kahredici olacaktı.

Hüseyin Topuz Albay, çocukları memlekete gönderdiği için tek başınaydı. Eve varır varmaz bir şort ve atlet giydi. *"Biraz televizyon seyredelim."* dedi ki kapının zili çaldı.

Elinde televizyonun kumandası olduğu halde kapıya seğırtti. Bu arada kapı zili canhıraş çalmaya devam ediyordu... Gerekirse üzerini değiştirmek için kapının mercekli deliğinden dışarı baktı.

Gelenler ikisi hariç bölge karargâhındaki kurmay subaylardı. Hatta biri aynı gün katılmıştı birliğe. Toplam beş kişiydiler. Demek acil bir durum vardı. Kapıyı, kıyafeti tam uygun olmadığından hafifçe araladı. *"Hayırdır, ne oldu yine?"* diye sordu.

"Acil durum Komutanım. Hemen gelmeniz lazım." dedi önde bulunan ve Bölge Komutanlığında İstihbarat Şube Müdürü olarak görev yapan Kurmay Binbaşı Adnan Ergün. Hemen arkasında Kurmay Binbaşılar Hasan Ali Gider, Necip Nefesoğlu, Cihanhan Efe ve Üsteğmen Alpaslan Tuna vardı.

Hüseyin Topuz Albay, bölgenin hassasiyetinden dolayı, ya üst düzey bir bürokratı kaçırdılar ya bir yere çok büyük bombalı bir saldırı yaptılar diye düşündü birden. Terörle yatıp kalkan biri o durumda başka ne düşünebilirdi ki?

Ama meğerse "birileri", bilinen terörle mücadeleyi değil, bizzat kendileri, hem de üniformalı olarak terörün en kanlı ve kalleş olanını düşünüyorlarmış. Türk milletinin sadık askeri Hüseyin Topuz bu kadarını nereden bilecek?

"Durun hemen üzerime bir şeyler alayım." der Topuz Albay, ama öndeki binbaşı kapı aralığına ayağını koyarak kapanmasını önler ve *"Komutanım vakit yok, hemen bu şekilde gelin."* diyerek kapıyı ittirir.

Hüseyin Topuz *“Ne oluyor?”* demeye kalmaz beşi birden silahlarını çekerek kapıya yüklenirler ve içeri girip üzerine çullanırlar.

Düşünün, bunlardan ikisi ile aynı lojmanda komşudur Topuz Albay. Cihanhan Efe Binbaşı bir üst kat, Alpaslan Tuna üsteğmen iki alt katta oturmaktadır.

“TSK yönetime el koydu. Emir gereği sizi gözaltına alıyoruz.” derler. Evet, bilirler ki **‘darbe teşebbüsünden’** 3,5 yıl cezaevinde kalmış ve beraat etmiş Hüseyin Topuz, hiyerarşi içinde yapılan bir darbeye dahi karşı çıkacaktır.

Ne hazindir ki Hüseyin Topuz’u, 5 yıl önce aynı alçak örgütün yargıdaki mensupları hukuk kılıfıyla derdest ederek gözaltına almışlardı. Şimdi de üniformalı olanları, hem de herhangi bir kılıfa ihtiyaç duymadan benzer bir eylemde bulunuyorlardı.

Hüseyin Albay, bir kez daha, belki de çok daha ölümcül bir biçimde aynı örgütün elindeydi.

Bu sefer onu Hasdal Cezaevine değil, Topuz’un bir üstündeki, FETÖ’nün militanı olan Cihanhan Efe’nin evine tıktılar. Yaz olduğu için ailelerin çoğu Batman’dan ayrılmıştı. O nedenle evde kimse yoktu.

Bir süre burada tutuldu Topuz. Sonra ikinci kattaki Alpaslan Tuna’nın evine indirildi.

Bu arada Topuz, *“Darbe TSK hiyerarşisi içinde bile olsa suçtur. Yaptığınız yanlış. Suç işliyorsunuz. Bunun sonu sizin için kötü olacak.”* dese de FETÖ’nün emrini esas alanlar, *“Biz verilen emri dinlemek durumundayız.”* diye karşılık verdiler.

Evde sadece Binbaşı Hasan Ali Gider ile Alpaslan Tuna isimli üsteğmen kaldı. Diğerleri birliği teslim almak üzere ayrıldılar ve hemen toplanmaları için personele haber gönderdiler.

Haber gönderilen personelin arasında izinler nedeniyle İl Jandarma Komutanlığında, Hüseyin Topuz Albaydan sonra en kıdemli durumda bulunan Binbaşı Ercan Pekcan da vardır.

Saat 23.00 civarıdır. Ercan Binbaşı, İzmir Casusluk davası sanıklarından biridir. Bu anlamda FETÖ’nün gadrine uğramış bir subaydır.

Yanında yine bu melanet örgütün saldırıları sonucu hayatı karartılmış, hakkında uydurma delillerle 5-6 ayrı dava açılmış, Binbaşı Nabi Aslan bulunmaktadır.

Birlikte dışarıda bir yerde oturmaktadırlar. Kendilerine telefon gelip bu arada televizyonlardaki kalkışma haberlerini duyunca birliğe giderken karar verirler: Hiyerarşi içinde bir darbe dahi olsa emre uymayacak, böyle bir işin parçası olmayacaklardır.

Bunu, yani böylesi bir durum olursa ne yapacaklarını, İl Jandarma Komutanı Hüseyin Topuz ile defalarca konuşmuşlardır.

Hüseyin Albay'ın, *"Ülkede bir darbe olabilir. Böylesi bir duruma kesinlikle karşı çıkmamız gerekir."* diye defalarca kendilerini ikaz edici konuşmaları olmuştur.

Birliğe varırlar. İlk karşılaştıkları isim FETÖ'cü Kurmay Binbaşı Adnan Ergün'dür.

Harbiye'yi kendilerinden sonra bitirmiş bir subaydır. *"Hayırdır?"* derler. Adnan Ergün de *"TSK'nin yönetime el koyduğunu, emir komutanın kendisinde olduğunu"* söyler.

"Hüseyin Albay nerede?" diye sorarlar. O da *"Sanırım Diyarbakır'a gitti. Onun için emir komuta bende."* diye karşılık verir. İki binbaşı da *"Senin emrine girmiyoruz."* diyerek rest çekerler. Hemen birliklere ve personele, *"İl Jandarma Komutanlığının emir komutasının kendilerinde olduğunu, kimsenin talimatının dinlenmemesini"* isteyen talimat verirler.

FETÖ'cü kalkışmacı subaylar sert kayaya çarpmışlar, ortada kalmışlardır.

Çünkü karargâh subayı oldukları için kendilerine doğrudan bağlı herhangi bir askeri birlik bulunmamaktadır.

Zaman geçtikçe işlerin sarpa sardığını görüp araçlarına binerek apar topar kaçmaya yeltenirler. Ama fazla uzaklaşamazlar ve Diyarbakır'da yakalanırlar.

Bu arada kimsenin Hüseyin Topuz'un nerede olduğuyla ilgili bilgisi yoktur. O hala Alpaslan Tuna'nın evinde rehin tutulmaya devam etmektedir.

Evde televizyon açıktır. Yanındakilerle saat 03.00'e doğru kalkışmanın başarısız olmaya başladığını anlamaya başlarlar.

Topuz Albay, o andan itibaren iki FETÖ militanına psikolojik baskı uygulamaya başlar. En sonunda başarısız olduklarını da gören iki FETÖ'cü kalkışmacı silahlarını bırakırlar ve Hüseyin'in ellerini çözer ve ona teslim olurlar...

Saat 08.00 civarıdır.

Ya başarılı olsalardı? Hüseyin Topuz muhtemel infaz edilecekti, o çok kısa bir süre önce başarılı bulup ödöl bile verdiği Üsteğmen Alpaslan Tuna'nın evinde. Ortalık kanlanmasın, temizlemesi zor olur, infazı başka yerde yapalım da diyebilirlerdi elbette.

Şimdi soruyorum, en azından Batman'da, FETÖ mağduru iki yürekli binbaşı olmasa durum nice olurdu? Darbeciler bütün komando birliklerini emirlerine alıp, zırhlı araçları da kullanarak şehri kontrol etmeye kalksaydı?

Aynı saatlerde İzmir'de de kalkışmanın farklı boyutları yaşanmaktadır. Bir de oradaki olaydan bahsedelim.

Orada da bir er çıkacak karşımıza. Evet, askerlik hizmetini ifa etmek için gelen bir mükellef ama tam bir Mehmetçik.

Bakın neler yapmış! Omuzlarını dik tutamayacak ağırlıkta koca koca rütbeler taşıyıp, o gece evinde çekirdek çitleyerek bu kanlı kalkışmayı heyecan dolu bir film gibi seyredenler utansın diye paylaşayım dedim. Buyurun!

İzmir ve civarının savaşıma imkân kabiliyeti açısından en güçlü birliklerinden biri Bornova Jandarma Komando Tugayıdır. Böylesi bir kalkışmayı desteklediği takdirde ciddi sıkıntı yaratabilecek personel, silah, araç ve gerece sahip.

15 Temmuz itibarıyla tugay komutanı bir albay. Adı Semih Okyar. 1986 Harbiye mezunu. Yılları komando birliklerinde, dağda bayırda koşturarak geçmiş. Nereden baksanız 30 yıla yakın... Jandarma Teşkilatının terörle mücadelede en önemli birkaç isminden biri.

Semih Albay, 15 Temmuz'a kadar generalliğe terfi için beş kez Askeri Şûra'ya girmişti. Ama her şûra öncesi kendisine uydurma bir dava açılarak terfi etmesi bir şekilde engellenmişti.

Kimler engelliyordu diye sormuyorsunuzdur umarım. Ancak rüzgârın en azından Jandarmada, göreceli olarak dönmesiyle tuğgeneral olmadan kendisini Bornova'da yeni kurulan komando tugayına komutan olarak atadılar. Tugayın Kurmay Başkanlığına ise Jandarma Genel Komutanlığı Personel Başkanlığından Kurmay Yarbay Bülent Eryılmaz atanmıştı. FETÖ ile ilişkisi olduğu iddia ediliyordu.

Semih Albay, 15 Temmuz günü saat 18.00'de, iki günlüğüne ailesinin bulunduğu Bodrum'a gitmek üzere otobüsle İzmir'den yola çıktı.

Emir komutayı doğal olarak hafta sonu için yani iki günlüğüne, tugayda en kıdemli durumda bulunan Yarbay Bülent Eryılmaz'a bıraktı.

Semih Albay, Bodrum'a ulaştığı saatlerde medyadan ve sonrasında temas kurduğu şahıslardan kalkışma olduğunu öğrendi. Saat 22.00 civarıydı.

Çok zeki ve cesur bir habercisi vardır Semih Albay'ın: Er Emre Ev. 1994 yılında Bafra'da doğmuş. Bilgisayar bölümünü bitirmiş. Babası küçük esnafılık yapan, fakir bir ailenin dört çocuğundan biridir Emre. Semih Albay derhal onu arar ve tugayda kimlerin bulunduğunu, ne yaptıklarını bildirmesini ister.

O anda yatmak için koğuştaki bulunan Emre, komutanının emrini alır almaz süratle giyinir ve koşarak Tugay Karargâhına gider. Karargâha ulaştığında FETÖ'cü kalkışmacılar toplantı halindedirler. Hepsini isim isim Semih Albay'a bildirir.

Emre'nin bildirdiğine göre toplantıya, Bülent Eryılmaz'ın yanı sıra: 3'üncü Tabur Komutanı Yarbay Faik Baran, 4'üncü Tabur Komutanı Kurmay Binbaşı Fatih Sarıçay, Lojistik Şube Müdürü Yüzbaşı Kadir Silay, Teğmen Rıdvan Mecnür, Astsubaylar Taner Çakal ve Cihangir Özcan katılmıştır.

Bu sırada bulduğu bir araçla tekrar İzmir'e doğru yola çıkan Semih Albay yolda **"kriz masasını"** tek başına kurarak kalkışmacıların başarısız olması için yapılması gereken her şeyi olağanüstü bir gayretle yapmaktadır.

Haberci Er Emre Ev, toplantı yapan rütbelilerin, tugayın diğer personelini telefonla tugaya çağırdıklarını bildirir komutanına.

Bunun üzerine Semih Albay, önce en güvendiği personele tek tek telefon ederek *"Bülent Eryılmaz'ın bir hain olduğunu, emrine kesinlikle uyulmamasını, uyanların şiddetle cezalandırılacağını, kimsenin kendi emri olmadan hareket etmemesini"* ister.

Aynı anda Er Emre'ye de *"kalkışmacı hainlerin arkadaşlarını (erleri) kullanabileceklerini, onları toplamasını ve atış alanının gerisinde, kışlanın dışında bulunan ormanlık alana gitmelerini sağlaması"* emrini verir.

Ayrıca *"aralarında kobra gibi zırhlı araçların da olduğu bütün vasıtaların anahtarlarını toplamasını; sonra da cephanelik ve doldur boşalt istasyonundaki asteğmene bilgi vererek bölüklerin silah depolarının anahtarlarını alarak bulunamayacak bir yere*

saklamasını; müteakiben de silah ve teçhizatı ile telsizini alarak tugay girişini gören nizamiye bölgesinde kendisini beklemesini” ister.

“Bu faaliyetleri icra ederken, en güvendiği bir arkadaşını da cep telefonu yanında olduğu halde Karargâha göndermesini, o arkadaşının da kendisiyle devamlı irtibat halinde, hainlerin ne yaptığını an be an kendisine bildirmesini” de ekler istekleri arasına.

Bu kadar işi birkaç rütbeli askere verseniz, inanın altından kalkmakta zorlanır. Ama Semih Albay’ın herhangi bir rütbeliye veremeyeceği kadar zorlu ve başarılması en azından o an için pek çok nedenle güç olan emirleri, Er Emre tek tek yerine getirmeye başlar. Anlatayım...

Emre Ev, büyük bir cesaret ve atılganlıkla önce güvendiği cesur ve uyanık bir arkadaşını FETÖ’cü kalkışmacıların faaliyetlerini komutana bildirmesi için Karargâha gönderir.

Sonra bütün bölüklerin kıdemli çavuşlarını arayarak bölüklerin süratle toplanmasını sağlar. Yapılması gereken işleri inanılmaz bir sürat ve maharetle yerine getirmektedir.

Bölükler toplanırken o garaj çavuşunu bulur. Komutanın emri olduğunu söyleyerek araçların hepsinin anahtarlarını toplar ve kimse görmeden gömer. Sonra bölük silah depolarının anahtarlarını elde eder. Onları da süratle uygun bulunduğu bir yere saklar.

Bu arada bölüklerdeki erat toplanmış, başlarında bölük çavuşları olduğu halde, Semih Albay’ın, Er Emre Ev ile ilettiği emir gereği, kışlının hemen gerisinde bulunan ormanlık alana geçmişlerdir.

Böylece kışlada kalkışmacıların dışında hemen hemen kimse kalmamıştır.

Bu arada Bülent Eryılmaz isimli FETÖ’cünün, harekât merkezinden tek tek evlerini aratarak **“TSK yönetime el koydu. Birliğe gelin ve verilecek emirlere hazır olun.”** diyerek verdiği talimata personelden kimse olumlu tepki göstermemiş, bu emre uymamıştır.

Bunda Semih Albay’ın ön alarak rütbeli personeli öncesinde aramasının büyük etkisi olmuştur.

Kalkışmacılar toplantı sonrası tugayın içine çıktıklarında şok olurlar. Çünkü kışlada kendilerinin dışında hemen hemen kimse kalmamıştır.

En fazla bel bağladıkları, sokakları kontrol altına almak için kullanacakları Mehmetçiklerin hiçbiri kışlada bulunmamaktadır. Ne olmuştur böyle?

Er rütbesindeki bir asker olan Emre Ev dokunmuştur kışlaya. Anlatması kolay ama kışlaları bilenler için er rütbesindeki bir askerin, böylesi bir ortamda, söz konusu faaliyetleri hem de bu kadar kısa sürede başarıyla koordine etmesi mucize gibi bir şeydir.

Evet, aslında olağanüstü zamanlarda rütbeler değil, **yürekler iş yapar.** Er Emre, bunun çok özel bir örneğidir.

O gece İzmir’de kanlı bir gece yaşanmadıysa bunda Albay Semih Okyar’ın yanı sıra Er Emre Ev’in katkısı da çok büyüktür.

Kışlada bunlar olurken, süratle İzmir’e hareket halinde bulunan Semih Albay, telefonla kriz yönetimine devam etmektedir. Özellikle Tugayının Kurmay Başkanı Bülent Eryılmaz ile birkaç konuşması vardır ki...

İlkinde Semih Albay arar:

—Ne oluyor orada? Bir haltlar karıştırıyormuşsunuz diye duydum. Yanlış yaparsanız çok şiddetli cezalandırılırsınız!

—TSK yönetime el koydu. Emir gereği tugayın emir komutasını aldım.

—Bak oğlum, sordum soruşturdum böyle bir şey yok. Anayasal suç işliyorsun. Biliyorum sen paralelcisin! Siz çetesiniz. Başarılı olamayacaksınız. Vakit geçmeden vazgeçin!

—Beni paralelci falan diyerek suçlayamazsın. Tehdit etmeyi bırak. TSK’nin iradesine teslim ol!

—Oğlum ben senin nasıl alçak bir paralelci olduğunu bilmiyorum muyum sanıyorsun? Ulan senin elini sıktığımda gidip birkaç kez elimi yıkıyordum biliyor musun? Siz şerefini kaybetmiş hainlersiniz.

—Hakareti bırak gel ve teslim ol!

—Bekle geliyorum. Yalnız alnının ortasına işaret koy! Seni tam oradan vuracağım hain!

Görüyor musunuz gelinen durumu?

Semih Okyar'ın cevval tutumuyla oyunları bozulan kalkışmacılar sabaha karşı teslim olmaya karar verirler ve koşarak kaçarlar tugaydan. Çünkü Semih Okyar tugaya girmek üzeredir.

Semih Albay, kısa süre sonra tugaya gelir. Personelini toplar. Önce Çığlı Üssündeki kalkışmacı hainlerin derdest edilerek üssün kontrol edilmesini sağlar.

Sonra Cumhurbaşkanı'na saldırı amacıyla Marmaris'te kaldığı otele baskın düzenleyen timin kaçan elemanlarını ele geçirmek amacıyla onların peşine düşer.

Günlerce süren çaba sonucu, biri hariç bütün hainleri farklı zaman ve yerde ele geçirir.

İzmir de tüm Türkiye gibi, güneşin ışığını kesecek bir "tutulmaya" fırsat vermemiştir. Bunda o kadar çok isimsiz kahramanın payı vardır ki...

İzmir'de 15 Temmuz akşamı yaşananları, en özetinden bir kesit olarak anlattım...

Bu bölümde bir Jandarma kışlasında olanı biteni anlatmışken çok önemli bulduğum bilgilerin verildiği, çok özel bulduğum iki ifadeyi aktarayım.

Bir jandarma albay ile teğmenin ifadesi. Dahası itirafı.

Okuyun, ne kadar önemli olduğuna siz karar verin. Albay olanın ismini hukuki gerekçelerle veremeyeceğim.

Bakın neler diyorlar neler!

“İçki İçeceksin, Kadına Zaafın Var Gibi Yapacaksın.”

Bir Jandarma subayı. Rütbesi albay. 15 Temmuz kanlı kalkışmasına katıldığı için tutuklanmış. Verdiği ifadeden bazı önemli bölümleri paylaşacağım.

1985 yılında Maltepe Askeri Lisesine girmiş. Söylediğine göre ta ortaokuldan itibaren “ışık evleri”ne gitmeye başlamış. Askeri lise sınavını kazandıktan sonra yapılan mülakat ve sonrasındaki sağlık raporunu almak için İzmir’e bile, evdeki “abilerden” biriyle gidiyor.

Yani “abiler” ebeveyn rolüne soyunmuş. Birinci sınıfı okuduğu yıl (1986) İzmir’deki bir “ışık evine” gidişi sürmüştü.

Bir gün kendisini Bölük Komutanı çağırmış ve bakın ondan sonra neler olmuş bizzat ifadesinden aktaralım:

“1986 yılı Şubat-Mart gibi Bölük Komutanı beni odasına çağırdı. *‘Askeri liseye girmeden önce Cemaat evlerinde kurs görüp görmediğimi, okula başladıktan sonra onlarla buluşup buluşmadığımı’* sordu.

Ben de olan biten her şeyi anlattım. Gittiğimiz ‘ışık evini’ gösterdim. Sonrasında okuldan atılanlar, ayrılanlar, hatta firar edenler oldu.

Babamı çağırarak, beni itiraf etmem sebebiyle okuldan atmayacaklarını, ama bir daha bunlarla görüşürsem okuldan ilişkiğimin kesileceğini ifade etmişler. Askeri lise bitene kadar bu şahıslarla temasım olmadı.

1989 yılında askeri liseden mezun oldum ve Kara Harp Okulunda öğrenim hayatına başladım.

1. sınıfın ortalarına doğru askeri liseye girmeden önceki abilerden biri evimize geldi ve benimle tekrar görüşmek istediğini söyledi. Ben yaşadığım sıkıntılardan dolayı görüşmek istemediğimi ifade ettim.

Söz konusu kişi yakamı bırakmadı. 7-8 kez daha evimize geldi. En sonunda bıktım ve görüşme talebini kabul ettim. Düzensiz aralıklarla görüşmeye başladım.

KHO öğrenim hayatım boyunca 4-5 değişik abiyle görüştüm.

KHO'nun son sınıfında devrelerim olan şimdiki rütbeleriyle Kurmay Albay Selahattin Mersin, Kurmay Albay Özkan Çokay (Özkan Çokay, önce Van'da Selahattin Mersin ile birlikte haklarında casusluk suçlamasıyla soruşturma açılmış. Sonrasında askeri savcı değişmiş, Savcı Seyfi Bulduk tarafından KYOK kararı verilerek kurtarılmışlar, sonrasında Özkan Çokay MİT Tırları olayından tekrar tutuklanmıştır. 15 Temmuz sonrası hem Selahattin Mersin hem de Askeri Savcı Seyfi Bulduk FETÖ mensubu olmaktan cezaevinin yolunu tutmuşlardır. Bunlarla ilgili Casusluk Kumpası ve Ağacın Kurdu kitaplarımda geniş bilgi verilmektedir.)²⁵ ve Kurmay Albay Sami Özturhan ile gittiğim bir abinin evinde tanıştım.

Bu eve gidişlerimden birinde yine devre arkadaşım olan şimdiki rütbesiyle Kurmay Albay Ethem Metehan Yaşar'ı gördüm. O güne kadar onun Cemaatten olduğunu bilmiyordum.

1993 yılında KHO'yu bitirip teğmen olarak mezun oldum. Abilerle görüşmelerim teğmen çıktıktan sonra da düzensiz aralıklarla devam etti.

1998 yılında tayin olduğum Antalya İl Jandarma Komutanlığına bağlı bir karakolun komutanıyken, Burdurlu olduğunu bildiğim bir abiyle görüşüyorduk. Bu görüşmelerimize şimdi Kurmay Albay olan Murat Koçyiğit de katılıyordu. Önceden onun da Cemaatten olduğunu bilmiyordum.

2009 yılında Erzincan KOM Şube Müdürü olarak atandım. Burada da abi olarak öğretmen olduğunu bildiğim 27-28 yaşlarında biriyle görüşmeye başladım (Kendisi en az 37-38 yaşında. Abi diye kendinden 10 yaş küçük biriyle görüşüyor, ondan talimat alıyor.)

Göreve başladıktan kısa bir süre sonra Erzincan Emniyetinin, Jandarma İstihbaratına operasyonu başladı. Aramalar, gözaltılar ve tutuklamalar oldu. Abi olarak görüştüğüm şahıs, **'operasyonların abilerin bilgisi dâhilinde olduğunu, bir gelişme olursa bildirmemi'** istedi.

Bu arada İstihbarat Şube Müdürü tutuklanınca İstihbarat Şubeye de vekâleten bakmaya başladım. Bir gün adının Serkan Zirek olduğunu ve Emniyetin kendini gizli tanık yaptığını belirten bir şahıs geldi.

Erzurum Özel Yetkili Savcısı Osman Şanal ve İliç Eski Savcısı ile görüşmeleri olduğunu, bunlarla ilgili önemli ihbarda bulunacağını ifade etti.

²⁵ Mustafa Önsel, Casusluk Kumpası s. Ağacın Kurdu, s.221-223

Ben de Başsavcı İlhan Cihaner'i arayarak durumu anlattım. Kısa süre sonra Cihaner de komutanlığa geldi. Şahıs, şu anda hatırlayamadığım pek çok şey anlattı. Aklımda kalan İliç Savcısı'nın para vererek karşılığında kendisinin söylediği yerlere silah ve mermi bırakmasını istediğini ifade etti. Sonra olaylar herkesin bildiği biçimde gelişti.

Daha sonra Ankara'ya tayin oldum. Bir dönem İstihbarat Başkanlığında, bir dönem MİT'te görev yaptım.

O süreçte Bilgi Teknolojileri Kurumunda çalışan bir abi ile görüşüyordum. Jandarma Albay Ali Türk ile de onun evinde tanıştım. Öncesinde onun da Cemaatçi olduğunu bilmiyordum.

14 Temmuz günü (Kanlı kalkışma gecesinden bir gün önce) beni önceden tanıdığım Harekât Başkanlığında çalışan Kurmay Yarbay Mehmet Aydın arayarak '*Görüşmemiz lazım.*' dedi. Buluştuk. Arabasına bindik. Nereye gittiğimizi söylemedi. Tandoğan'a gelinceye kadar havadan, sudan konuştuk.

Tandoğan'a gelince bir ara sokakta arabasını park etti. Sonra bana, '*Şimdi sizi biriyle tanıştıracam.*' dedi. Burada bir binaya girdik. Beni büyükçe bir odaya aldılar. Burada 35 yaşlarında biri oturuyordu. Mehmet Aydın şahıs için '*Bu benim abim. Sizinle görüşmek istiyor.*' dedi (Düşünün en az kırk yaşında olan bir kurmay yarbayın, 'abim' dediği, yani emir aldığı şahıs 35 yaşlarında).

Mehmet Aydın'ın abisi olan şahıs ismini söylemeden lafa girdi ve bana 17/25 Aralık sonrası gelişmelerden bahsettikten sonra '*Ağustos Yüksek Askeri Şûrası'nda 3000 civarında askeri personelin (Tabi FETÖ yanlısı anlamında) ihraç edileceğini bildiklerini*' söyledi.

'Bu gidişata dur demek gerektiğini, kısa bir süre içerisinde darbe yapılacağını ve sıkıyönetim ilan edileceğini' ifade etti.

Ben, '*Darbe TSK olarak mı yoksa sadece Cemaat olarak mı yapılacak?*' diye sorduktan sonra, '*Genelkurmay için içinde olmazsa başarı şansının düşük olduğunu hepimizin hain damgası yiyebileceğimizi*' söyledim.

Şahıs, '*olayın çok kapsamlı olarak planlandığını, bütün kuvvetlerden yeterince personel olduğunu, uçakların, helikopterlerin, tankların, gemilerin ve bir orgeneralin için içinde olduğunu, Genelkurmay Başkanı ve Kuvvet Komutanlarının darbe başladıktan sonra ikna edileceğini*' söyleyerek bana '*Var mısın bu işe?*' diye sordu (Bakın, planın ayrıntısından bile haberi var asker olmayan bir 'abi'nin).

Kabul ettim...

Abi konumunda olan söz konusu şahıs ayrıca **bu darbeyi Fethullah Gülen'in bizzat istediğini, hükümetin Yüksek Askeri Şûra'yı toplamaması gerektiğini söylediğini** belirtti.

Sohbet sırasında *'TSK'deki kendilerine bağlı Cemaat mensubu subaylar atıldığı takdirde son kalemiz de elimizden gidecek.'* dedi.

Ayrıca Mehmet Aydın ile irtibatta olmamı, planlara son şekil verildiğinde görevimin belli olacağını belirtti. Sonrasında Mehmet Aydın, telefonuma iki program yükledi. Biri "LINE", diğeri proxy gizlemek için kullanılan bir program.

O gece konunun etkisinden dudağım uçukladı. Ertesi gün Mehmet Aydın, general lojmanlarının keşfini yapmamı istedi. Gerekli keşfi yaptım ve akşam Mehmet Aydın ile buluşmak üzere büroya gittim.

Orada daha önce Cemaatten olduğunu bilmediğim Kurmay Yarbay Erdoğan Çiçek de bulunuyordu. Beni generaller ile ilgili sektörün komutanı yapmışlardı.

İsmi önceden belirlenen generalleri derdest edip Akıncılar Üssüne götürecektik. Her generali bir tim alacaktı.

Timlerin başına yarbay-yüzbaşı rütbesinde personel verilmiş, timler teğmen ve astsubaylardan oluşturulmuştu.

Söz konusu generaller: Korgeneral Kemal Alataş; Tümgeneraller Arif Çetin ve Güray Alpar; Tuğgeneraller Tanju Yücel Selçuk, Mehmet Artar, Ahmet Hacıoğlu'ydu. Onları alacaktık.

Ertesi günkü buluşmamızda Mehmet Aydın, generalleri aldıktan sonra, Anıttepe lojmanlarında oturan Kurmay Albaylar Nurettin Alkan ile Aziz Yılmaz'ı alıp alamayacağımızı sordu.

Ben vaktin geç olacağını, onlara başka bir ekip görevlendirilmesinin uygun olacağını söyledim.

Bunların neden alınacağını sorduğumda, Mehmet Aydın bana, 'Aziz Yılmaz'ın Ergenekon'dan yargılandığını,²⁶ dışarıda darbeye karşı Nurettin Albay ile organizasyon yapabileceğini' söyledi.

Ayrıca yarın -yani cuma gününü cumartesiye bağlayan gece- saat 03.00'te darbenin başlayacağını, bunun LINE'da "**Yurtta Sulh'un**" baş harfleriyle "**YS başladı**" diye bildirileceğini ifade etti.

²⁶ Aziz Yılmaz, Kurmay Albay. Balyoz davasından kitabın yazarıyla uzun bir süre aynı koğuşı paylaştı. 3 yıldan fazla cezaevinde kaldı. O gece yaptıklarını önceki bölümlerde anlatmıştım.

Aynı gün Yener Ekinci²⁷ ile tanışmak için Keçiören’de bulunan eve yönlendirildim (Yener Ekinci için bak “**Ağacın Kurdu**” s.262). Orada Yener ile tanıştım. Yapacaklarımızı koordine ettik.

Yanlış hatırlamıyorsam Cuma günü saat 20.45 sıralarıydı. LINE’den “**YS başladı**” diye mesaj geldi. Sonrasında da herkesin görev yerlerine gitmesini isteyen mesajı yazdılar. Bana beklememi bildirdiler.

Saat 22.00’ye kadar bekledim. O saatte bana Beytepe’ye, Jandarma Okullar Komutanlığına gitmem istendi. Diğer 5 kişiyle buluşup oraya hareket ettik.

Orada Okul Komutanı Sadık Köroğlu ve onun Kurmay Başkanı olan Özkan Doğanay’ın yanına gittim. Televizyonun karşısında gelişmeleri takip ediyorlardı.

Kurmay Başkanı bana ‘Sana biraz teğmen verelim. Seni Jandarma Genel Komutanlığına gönderelim.’ dedi. Sadık Köroğlu da başıyla onayladı (Generalleri alma planıyla ilgili bir açıklık yok ifadede).

8-10 kişiden oluşan 3 tim teğmeni emrimize verdiler. Üç minibüsü de hazır etmişlerdi. Bir timi ben, diğer ikisini diğer arkadaşlar aldı. Bu arada Mehmet Aydın ile telefonla konuştum ve ‘Oraya geliyoruz.’ dedim.

O da ‘*Buraya gelmeyin burası polis tarafından çevrildi. Gidebilerseniz Türksat’a gidin.*’ dedi. Ancak orayla ilgili fazla bilgiye sahip değildim. Yeniden Okullar Komutanlığına döndük.

Bu arada televizyondan halkın sokağa döküldüğünü, darbeyi engellemeye çalıştığını, yer yer çatışmaların yaşandığını gördüm.

Bu arada Mehmet Aydın’ın da yaralandığını ve Beytepe’deki Asker Hastanesine getirileceğini öğrendim. Televizyonlardan kendi uçaklarımızın, tanklarımızın, halka ateş ettiğini şehit ve yaralıları olduğunu duydum.

Bunları görünce artık bu işin aleyhimize sonuçlandığını **hain damgası yiyeceğimizi** anladım.

²⁷ Adı geçen Yener Ekinci sözleşmeli yüzbaşı olup olayın ertesi günü yakalanarak tutuklanmıştır. “Ağacın Kurdu” isimli kitabımda adının geçmesi nedeniyle Mayıs ayında, yanında olay gecesi ölü ele geçen Sözleşmeli Yüzbaşı İlyas Pekdemir olduğu halde, beni bulmuşlar ve ikisi de yemin ederek FETÖ mensubu olmadıklarını ileri sürmüşlerdi.

Saat 04.30'dan sonra Beytepe'den ayrılarak çocuklarımın bulunduğu kaynanamın evine gittim. Saat 07.00 olmuştu. Sonrasında da gözaltına alındım.

Fethullah Gülen ile yüz yüze iki kez görüşme imkânı buldum. İlki 1985 yılında Anadolu Yakası'nda yurt olarak kullanılan 4-5 katlı binanın en üst katında olmuştu.

Orada askeri öğrenci olan başkaları da vardı. Bize orada vaaz verdi. Daha sonra askeri lise öğrencilerini özel odasına aldı. Hepimize tek tek kod ismi verdi. Benim kod ismim **'Baki'** oldu.

Daha sonra da 1991 yılında aynı yerde 40-45 kişilik bir grupla aynı tür vaazını dinledik. O, toplantı odasındaki kendisine ait tek kişilik koltuğa oturdu. Biz salondaki boş zemine oturduk. Vaazın konusunu tam olarak hatırlamıyorum. Onun dışında yüz yüze görüşmem olmadı.

Son olarak şunları ifade edeyim ki eşim Cemaatle irtibatımı hiçbir zaman tasvip etmedi. Bir iki kez tartıştığımız da oldu.

Ben eşime, **'kendisinin dünyam olduğunu, Cemaatin ise ahiretime yatırım yaptığım yer'** olduğunu söyledim. Şimdi çok pişmanım..."

Yukarıda, bir FETÖ üyesinin, olay gecesi yaşananlardan pişmanlık duyması sonucu o zamana kadar yaşadıklarını anlattığı, itiraflarda bulunduğu ifadesinin bir bölümünü aktardım.

Buna benzer bir ifadeyi de yine bir jandarma subayı vermiş. Bir teğmen. Aslında buna benzer pek çok ifade var.

Ama daha fazla sıkmamak adına bu kadar örneğin yeterli olduğunu düşünüyorum. Bu ifadeler bile söz konusu örgütün nasıl bir yapılanma içinde olduğunu göstermesi açısından önemlidir.

İşte o teğmenin anlattıkları...

Kanlı kalkışma sonrası tutuklanan ve örgütteki kod adı **"Ali"** olan Jandarma Teğmen Ahmet Çalışkan verdiği ifadede şunlara temas etmiş: "Üniversite sınavlarında hukuk fakültesine girecek kadar puan aldım ancak bana:

'TSK'de namaz kılanlar eziliyor. İnançlı kişilerin eşleri kışlalara ve ordu evlerine alınmıyor. Ülke adına güzel bir şey olduğunda darbe yaparak buna engel oluyorlar. Ancak orada hizmet ederek bunlar engellenir.' diyerek askeri okula müracaat etmemi sağladılar.

Örgütün talimatları doğrultusunda askeri okula müracaat ettim ve kazandım. Örgütün en önem verdiği askeri kurum, sınavlara giren öğrencilerin sağlık nedenleriyle kolaylıkla elendiği yer olan GATA ve diğer askeri hastanelerdir.

Örneğin ben askeri okulun sınavları kazandıktan sonra, sağlık raporu için Ankara'daki Mevki Hastanesine gittim. Aslında asker olmak istemiyordum. Örgütün baskısıyla bu yola zorunlu olarak girdiğimden sağlıktan elenmek için göz muayenesinde kasıtlı olarak harfleri yanlış okudum. Buna rağmen beni elemediler. Hâlbuki gözümün önünde o kadar çok kişiyi elemişlerdi ki.

Askeri okula girdikten sonra bana farklı bir profil çizmem için emir verildi, **'İçki içeceksin. Dinle ilgili görünmeyeceksin. Kadına zaafın var gibi yapacaksın.'** dediler.

Örgüte, lisede dershaneye giderken katıldım. TSK'ye girinceye kadar, Fatih ve Eyüp'te Sızıntı ve Zaman abonelik çalışmalarına katıldım. Beni askeri okulların mülakat sınavına **'Talha'** kod isimli bir abi hazırladı. Askeriyede kılacağım namazın korku namazı olduğunu, teyemmümle abdest alacağımı ve gözümle ima yoluyla namaz kılabileceğimi söyledi.

Zaman zaman Ankara'ya geliyordu. Bir gün elinde Jandarma Okullar Komutanlığında görevli üst rütbeli komutanlar ile öğrencilerin isimleri yazılı bir not vardı. Bana onların genel ahlak durumlarını sordu. Ben de bildiğim kadarı ile cevapladım.

Silahlı Kuvvetlerde yer alan örgüt mensupları ile ailelerinin **Bank Asya'ya hesap açmaları, Zaman gazetesini okumaları ya da örgütün okul ve dershanelerine gitmeleri yasaktır.**

Nasıl? Yıllarca bunların dershanesine açık isimle gidiyor diye insanları elediler TSK'ye girişte. Bunun yanlış olduğunu belirttik geçmişte ama birilerinin kolayına geliyordu böylesi. Birilerinin de işine...

İşine gelenler FETÖ'cüydüler. Kendilerinin yerine başkaları gidiyor, sistem FETÖ'cülerle mücadele ettiğini zannediyor ve rahatlıyor, FETÖ'cüler de bundan istifade her geçen gün durumlarını koruyorlar ve güçlendiriyordu. İşte böyle... Daha neler, neler... Örgüt, böyle anlatımlar ortaya çıktıkça daha iyi anlaşılacak mutlaka...

Yaşananlar bu kadar mı? Elbette değil. O gece daha neler yaşandı neler! Biz devam edelim...

“O Haini Vur ve Şehit Ol!”

Zekai Aksakallı. Karacı tümgeneral.²⁹ Harbiye’den devre arkadaşım. Erzurumlu. Halis muhlis bir dadaş. Harbiye’de onu hep ağzından düşürmediği birinci sigarasıyla hatırlarım. Sigara deyince yanlış anlaşılmasın çok iyi de bir sporcuydu aynı zamanda. Sporun ruhuna biraz ters ama Zekai bu. Hem de öyle böyle değil, milli krosçuydu. Harbiye’ye girdiğinde liseler arası dünya şampiyonasında derece yapmış birisiydi.

O tankçıydı ben ise jandarma. Okuldan mezun olduktan sonra savrulduk gittik ülkemizin dört bir yanına.

Yıllar sonra yolumuz akademide kesişti Zekai ile. O benden bir yıl önce girmişti okula. Ben birinci sınıftım, o ise ikinci sınıftı akademide. Mezuniyetten sonra yine farklı kulvarlarda devam ettik meslek hayatımıza.

Biz cezaevindeyken tümgeneralliğe terfi ederek Özel Kuvvetler Komutanı olmuştu.

Ve 15 Temmuz gecesi yolumuz birbirimizden habersiz bir kez daha kesişti. Evet, farklı mekânlarda ama aynı çetin dirençle FETÖ’cü kalkışmaya karşı koyduk, birbirimizden habersiz. Ve Zekai’yi o geceye kadar sadece ben, devre arkadaşları ve TSK’de görev yapanlar tanıyordu, şimdi bütün Türkiye tanıyor...

O gün Burhanettin Aktı isimli bir generalin çocuğunun düğünü vardı.

O günün sabahı Genelkurmaydan, Zekai Aksakallı Paşa’ya telefon geldi. Düğünde Genelkurmayın hediyesini, *“Sizden daha kıdemli kimse yok. Genelkurmay adına hediye çekini siz takdim eder misiniz?”* demek suretiyle kurum adına onun takması isteniyordu.

“Allah Allah Karargâhta benden daha kıdemli kimse yok mu ki beni takı takmaya gönderiyorlar?” dedi içinden Zekai Paşa. Çok tuhaf bir durumdu. Ama emir demiri keserdi.

²⁹ Zekai Aksakallı, 2016 yılı itibarıyla Korgeneral rütbesine terfi etti.

Düğün saati geldiğinde eşini de alarak kendi kullandığı özel otomobiliyle düğünün yapıldığı Gazi Orduvine gitti.

Orada bir süre kaldı. Genelkurmay adına gönderilen takıyı geline taktı ve oradan ayrıldı. Orduveinden çıkalı çok az süre olmuştu. Normal bir süratle gidiyordu.

Birden sol dikiz aynasından dörtlülerini yakmış ve çok süratle yaklaşan bir minibüs gördü.

“Serseriye bak! Ne yapıyor bu herif?” demeye kalmadı minibüs tam viraja girerken onu sollayarak önüne kırdı ve durdu. Zekai Aksakallı da durmak zorunda kaldı.

Ama çok sinirlenmişti, *“Ulan ben seni ne yapayım alçak herif! Ne yapmaya çalışıyorsun?”* diye söylenirken, arkadan bir otomobil de tam arkasına geldi ve içinden sivil iki kişi silahlarıyla birlikte inerek süratle Zekai Paşa’nın otomobiline yaklaştı. Zekai Paşa, anormal şeylerin döndüğünü o anda anladı.

Arkadaki araçtan inenlerinellerindeki silahlar gecenin karanlığında bile çok belirgindi. Hemen Zekai Paşa’nın aracının kapısına yöneldiler. Kapıyı açar açmaz önde olan, Zekai Paşa’dan şiddetli bir tekme yedi. Tekmenin şiddetiyle savruldu.

Bu arada arkadaki otomobil ileriye çıkmış Zekai Paşa’nın arkası boşalmıştı. Zekai Aksakallı, sadece iyi bir krosçu değil, iyi de bir otomobil kullanıcısıydı. Aracını hemen geri vitesle taktı.

Saniyelerin bile çok önemli olduğu ölüm kalım mücadelesinin en yoğun yaşandığı bir zaman diliminde, karşısındakilerin bir anlık şaşkınlığından yararlanarak önce geri çıktı, sonra süratle ileri hareket etti.

O kadar süratli kalkmıştı ki lastiklerden büyük bir cayırtı koptu. Önde yolunu kesen minibüsü ve diğer otomobili sollayarak olay yerinden uzaklaşmaya başladı. İlk şaşkınlığını atan FETÖ’cüler hemen peşine takıldılar.

Zekai Paşa, saldırganlardan birini tanımıştı. Söz konusu personel Özel Kuvvetler Komutanlığının yani Zekai Paşa’nın İstihbarat Şube Müdürü Kurmay Albay Fatih Yarımbaş’tı. 1994 Harbiye mezunuydu. Harbiyeden 1994 yılında mezun olan pek çok kurmay subay gibi o da FETÖ’cülerin “hizmetindeydi.”

Yeri gelmişken 1994 yılı mezunu olup kurmay olanlara birkaç örnek verelim isterseniz.

Önce ismi kamuoyuna Balyoz davası “askeri bilirkişisi” olarak yansıyan ve **“Balyoz darbe planıdır.”** diyerek yüzlerce insanın hayatını karartan son rütbesi ile Kurmay Albay Ahmet Erdoğan’ı analizim.

Sonra yukarıdan aşağı: Cumhurbaşkanı’nın Yaveri Kurmay Albay Ali Yazıcı, Cumhurbaşkanlığı Muhafız Alay Komutanı Kurmay Albay Kutsi Barış.

Genelkurmay Başkanı’nın Özel Kalem Müdürü Kurmay Albay Ramazan Gözel. Başdanışmanı Kurmay Albay Orhan Yıkılkan.

Genelkurmay Karargâhını basan Özel Kuvvet ekibinin başında bulunan Kurmay Albay Fırat Alakuş. Bu kadar yeter herhalde.

Özellikle 1994 yılı mezunu kurmay subaylarla ilgili kaç kez yazdık çizdik. Şimdi **“Haberimiz yoktu.”** diyenler, dikkat çektiğimiz konularla ilgileneceklerine bizi tehdit ettirenler, bize yasaklar getirenler, siz var ya siz... Suçlusunuz, hem hukukun evrensel kuralları nezdinde hem millet nazarında hem Allah indinde...

Biz yine Zekai Paşa’nın uğradığı saldırıya dönelim.

Belli ki saldırganlar -yani FETÖ’cüler- Özel Kuvvetler Komutanı’nı teslim almayı düşünüyorlardı. Uzunca bir süre kovalamaca sürdü.

Zekai Paşa’nın çok iyi bildiği mahallere gelmişlerdi. Sokak sokak bildiği yerlerde bir süre sonra takipçilerinden kurtulmayı başardı.

Hemen çok güvendiği mesai arkadaşlarından ulaşabildiklerini arayarak ne olup bittiğini anlamaya çalıştı.

Bir arkadaşından duyduğu ile şok oldu. 1. Özel Kuvvetler Tugay Komutanı Semih Terzi, Özel Kuvvetlere el koymak ve kalkışmada kullanmak için birliğin bulunduğu Gölbaşı’na gitmekteydi.

Hâlbuki normalde 1. Özel Kuvvetler Tugayı birlik olarak Silopi’dedir. Semih Terzi’nin de doğal olarak birliğin başında olması gerekmektedir.

Hemen Özel Kuvvetler Komutanlığı Karargâhını aradı Zekai Paşa. Telefona çıkan albay kendisine *“Siz görevden alınıyorsunuz. Yerinize Semih Paşa bakacak. Artık onun emirlerini dinliyoruz. Emirleriniz bizim için geçersizdir.”* deyince çıldırır Zekai Paşa.

“Ulan sizi vatan haini alçaklar! Demek siz de FETÖ’ye bağlısınız ha! Bunun hesabını vereceksiniz. Bekleyin siz!” yanıtını verir.

Olay ciddidir. FETÖ’cüler gemileri yakmış, kalkışmayı başlatmışlardır.

Zekai Paşa'dan çok önce Semih Terzi Özel Kuvvetler Komutanlığı Karargâhını arayarak *"Oraya geliyorum. Kışlanın emniyetini sağlayın, içeriye komutanlardan kimseyi almayın, girmeye kalkanı tereddüt etmeden vurun."* şeklinde ilk emrini vermiştir bile...

Zekai Paşa öyle kolayına pabuç bırakacak adam değildir. Hemen en güvendiği adamları arar. Durumu anlatır. Silahlarıyla Özel Kuvvetler Komutanlığı önünde olmalarını ister.

Bu arada bazıları, güya dost görünerek Zekai Paşa'ya, *"Nerede olduğunu, yardımcı olmak için aradıklarını"* söyleyerek bulunduğu yeri tespit etmek istemektedirler. Amaç yerini öğrenip onu etkisiz hale getirmektir.

Bunlardan ikisi, şu an tutuklu bulunan, o an için Genelkurmayda başkan olarak görev yapan ve korgeneral rütbesindeki FETÖ'cülerdir.

Zekai Paşa'dan izin almadığım için yazmıyorum bu iki FETÖ'cünün ismini. İhanet öylesine büyüktür anlayacağınız.

Bu arada Zekai Paşa'nın resmi arabası Harbiye'nin alt tarafında konuşlu bulunan Spor Okulunda bulunmaktadır.

FETÖ'cü kalkışmacılar aracın oradan hareket etmek üzere olduğunu tespit ederler. Hemen emirlerindeki bir taarruz helikopterine talimat verirler. Helikopter kısa sürede aracın bulunduğu yerdedir.

Düşmanın üzerine bırakması için zengin olmayan bu milletin vergileriyle alınan bombayı Zekai Paşa'nın makam aracının üzerine bırakır. Araç paramparça olurken aracın şoförü olan uzman erbaşın ayakları kopar.

Gözleri kararmış katiller iş başındadır. Ancak Zekai Paşa, FETÖ'cülerin tespit edemediği yerden, güvendiği arkadaşlarını organize etmiştir. Çok kısa bir süre sonra onlarla komutanlığını yaptığı Özel Kuvvetler Komutanlığı önünde buluşacak, önce orayı FETÖ'cülerden temizleyecek, sonra Polis Özel Harekâtın da katkı vereceği Genelkurmay Karargâhı ve Akıncılar Kışlasındaki kalkışmacıları etkisiz hale getirmeyi başaracaktır.

Uzun gecenin hikâyesinin en kısa özeti budur. Ancak iş buraya gelene kadar öyle önem arz eden bir ayrıntı vardır ki... Tarihe geçecek öyle bir kahramanlık söz konusudur ki...

"Askerlik nasıl bir şeydir?" dendiğinde sadece bu olay anlatılarak cevap verilecek öyle bir yaşanmışlık vardır ki...

Ee anlatmadan olmaz tabi. Bu, aynı zamanda Ömer Halisdemir'e saygı duruşumdur...

Ömer Halisdemir mi? Anlatacağım efendim...

Semih Terzi, FETÖ'cülerin hemen hemen tulum çıkararak terfi ettiği 2014 Askeri Şûra'sında Necdet Özel'in Genelkurmay Başkanı olduğu bir zamanda tuğgeneralliğe terfi ettirilen 1989 Harbiye mezunu bir subay.

Günler öncesinden kayınpederinin rahatsızlığını ileri sürerek Ankara'ya gelmek için izin ister Zekai Paşa'dan. Ama Zekai Paşa bölgedeki kritikliği göz önüne alarak izin isteğine olumlu yanıt vermez.

Bu sefer Semih Terzi'nin eşi devreye girer ve duygu sömürüsü yaparak Zekai Paşa'nın eşinden, kocası için aynı gerekçeyle izin ister. Zekai Paşa bu ısrarı garipser.

Bu arada Semih Terzi'nin kayınbabasının çok vahim bir rahatsızlığının olmadığını da öğrenir.

Sonuçta Semih Terzi'nin isteği karşılanmaz. Ama Semih Terzi FETÖ'nün çok önem verdiği bir adamdır. Onun Ankara'da olması örgüt için hayati öneme haizdir. Çünkü Özel Kuvvetler, Semih Terzi'nin kontrolünde kalkışmanın en önemli ayaklarından biri olarak planlanmıştır.

Özel Kuvvetler Komutanlığının ele geçirilip kullanılması pek çok nedenden dolayı büyük önem arz etmektedir. Çünkü tamamı rütbeli ve çok özel eğitilmiş bir birliktir söz konusu olan.

Düşünün, tamamı bir komuta altında şehre inse muhtemeldir ki polis olay gecesi yaptığı ve başarıyla sonuçlandırdığı operasyonların büyük çoğunluğunu yapamayacak. Dolayısıyla kalkışmacıların başarı şansı artacaktır.

Bunun için aşağıda anlatacağım, Oscar'lık bir filmin konusu olabilecek olaylar ile aslında belki de milletin makûs talihi değişmiştir. Bilemiyorum. Bıraktığımız yerden devam edelim.

Semih Terzi izin alamayınca kalkışmanın olacağı günün sabahı Silopi'den yanına güvendiği 20 kadar personelini alarak helikopterlerle Diyarbakır'a gelir.

Orada hazır bekleyen askeri kargo uçağıyla Ankara'ya, FETÖ'cü kalkışmacıların üssü haline gelecek olan Akıncılara iner. Orada bir seri koordine bulundur.

Zamanı geldiğinde de yeniden helikopterle Gölbaşı'ndaki Özel Kuvvetler Komutanlığı Karargâhında bulunan piste iner. Yanında 20 ÖKK personeli bulunmaktadır.

Özel Kuvvetler Komutanlığı Karargâhında onun geleceğini bilenler, dahası onu bekleyenler vardır. Hemen karşılarlar kendisini.

Kendilerinden çok eminlerdir. Önlerinde, kendilerine karşı koyabilecek hiçbir engel yoktur.

Başlarında bulunan Semih Terzi'de, 15 Mayıs 1915'te İzmir işgalini gerçekleştiren Yunan Komutan'ın, İzmir'e ayak basarkenki kendini beğenmişliği vardır binaya ilerlerken. Büyük bir özgüven içerisinde.

Özel Kuvvetler Komutanlığını tıpkı TSK'nin diğer birimleri gibi nakış nakış işlemişlerdi. Her şeyi bugün için dünden hazırlamışlar, sistemin altını oymuşlardı. Şimdi altını oydukları sistemi ele geçirmek üzeredirler.

Özel Kuvvetler Komutanlığı Karargâhının merdivenlerine çok yaklaşmışlardı. Birkaç adım sonra Semih Terzi, Zekai Paşa'nın koltuğuna oturacak ve emirlerini Özel Kuvvetler Komutanı olarak verecekti. Yani maç sona ermek üzereydi.

Ama ne olduysa o anda oldu. Kaybedilmek üzere olan maç yeniden başlatan, küçük gibi, münferit gibi görülebilecek bir dokunuş oldu. Aslında öylesine kocaman, öylesine büyük, öylesine stratejik, öylesine vurucu bir dokunuştur ki o.

Makûs talih yeniden, umulmadık şekilde döndü o dokunuşla. Bunu sağlayan Özel Kuvvetler Komutanlığında görev yapan yiğitler yiğidi bir astsubaydı.

Semih Terzi, etrafında tamamı Özel Kuvvetler Komutanlığındaki FETÖ'cülerden oluşan bir grupla ilerliyordu. Özel Kuvvetler Komutanlığı Karargâh binasının hemen sağında ağaçlık bir bölge vardı.

Birden orada bir gölge belirdi. Elinde sadece tabanca vardı. Ağaçlık bölgeden süratle çıktı. Özel Kuvvetler Komutanlığı Karargâhına girmekte olan gruba hücum etti.

Tek kişi değil de sanki bir orduydur. Hedefinde, grubun tam ortasında yürüyen Semih Terzi vardı.

Ve tabancasını üç kez ateşleyebildi. Tabancasından çıkan mermiler tam da istediği yere, Semih Terzi'nin göğsüne isabet etti.

Terzi hızarla biçilmiş ağaç gibi girmek üzere olduğu Özel Kuvvetler Komutanlığı Karargâhının merdivenlerinin önüne yığılarken, yanındaki FETÖ'cü katiller silahlarını ağaçlık bölgeden çıkan gölgeye doğrultarak ateş etmeye başlamışlardı.

Gölge de Terzi'nin az ötesine düştü. Onu düşüren mermi sayısı o an için 15'ti. Evet, 15 mermi isabet etmişti vücuduna ilk ateşte. Şimdi TSK'nin en seçkin birliklerinden birinin karargâhının önünde karanlıkta iki gölge yatıyordu.

İkisi de bu topraklarda yetişmişti. İkisi de aynı millettten, aynı dindendi. En azından öyle biliniyordu. İkisi de üniformalıydı. Biri TSK'de general olmuştu, diğeri astsubaydı.

General olan ihanetin, astsubay ise vatanseverliğin zirvesi olmuştu. **Vatanseverlik rütbelerde, makamlarda değil yüreklerdeydi.**

O astsubay, o her türlü övgünün üzerindeki adam, her rütbenin üzerindeki asker, o yürekli mi yürekli insan **Ömer Halisdemir**'di.

Kısa bir süre önce çok güvendiği 20 yıldır birlikte görev yaptığı Özel Kuvvetler Komutanı Zekai Paşa'dan emir almıştı.

Zekai Paşa heyecan içinde şöyle demişti Ömer Başçavuş'a: *"Ömer, sana vatanımız için tarihi bir görev veriyorum. Tuğgeneral Semih Terzi vatan haini bir isyancıdır. Onu Karargâha girmeden vur! Orası senin namusundur. Orayı koru. Bunun sonunda şehit olmak da var. Hakkını helal et aslanım!"*

Ömer Başçavuş vakur ve kararlı bir sesle cevap verdi Komutanı'na, **"Emredersiniz Komutanım! Merak etmeyin. Hakkım helal olsun. Asıl siz hakkınızı helal edin! Kanım vatana helal olsun!"**

O kadar! İşte askerlik budur. Böylesine mutlak itaate dayanır. Bu da ancak ast üst sevgisiyle, birbirine alabildiğine güvenle, büyük bir ruh yüceliğiyle ortaya çıkar.

Ömer Halisdemir'in bu askerce davranışı TSK'nin bütün birimlerinde bundan sonra örnek olay olarak anlatılmalı, görev yapacak herkes Ömer Halisdemir'in yüksek görev anlayışını içselleştirmelidir. Özellikle askerliği profesyonelce yapacaklar o yüce ruh haline ulaşmak için eğitilmelidir, subayından astsubayına, uzman çavuşundan uzman erbaşına kadar...

Güçlü ordu, yılın belli günlerinde ilan panolarına öyle afişler asarak olmaz, böyle olur.

Biz yerde yatan iki gölgeden devam edelim...

Gölgelerden, ihanetin zirvesi gökyüzündeki yıldızları gasp edip omzuna takan General Terzi de vatanseverliğin zirvesi Astsubay Halisdemir de zor nefes alıp veriyorlardı.

Yandaşları General Terzi'yi hemen aldılar. Helikopterle acilen GATA'ya götürdüler. Sonrası malum. Kurtulamadı. İhanetin bedeli vardı. O da ödemişti.

Ya Halisdemir Başçavuş, o yürekli adam. 15 hain mermi isabet etmişti vücuduna ve dev bir ağaç gibi devrilmişti vurduğu hainin biraz ötesine.

Ama aziz ruhu hala terk etmemişti o iri cüsseyi. Zorlukla nefes alıp veriyordu. Ama mutluydu. Komutanının emrini yerine getirmenin büyük huzurunu yaşıyordu Ömer Halisdemir Başçavuş. İyi bir insan, Halis bir adam, kahraman bir asker olduğunu göstermiş, hainlerin başarısını engellemişti.

FETÖ'cü hainler çok öfkeliydiler. Planları bozulmuştu. Bu arada bir cankurtaran yaklaşmıştı. Cankurtarandan inen sağlık ekibi öldü zannederek Ömer Halisdemir'in üzerine örtü örtmek için yaklaştılar. O da ne? "Dev gölge" zorlukla da olsa nefes alıyordu. "Yaşıyor!" diye seslendiler. Bunu duyan FETÖ'cü kalkışmacılardan biri, Halisdemir'in yanına yaklaştı. Sağlık ekibine "Siz uzaklaşın bakayım." dedi.

Elinde tuttuğu tabancasını haince, o yiğit askerin başına doğrulttu. Gecenin karanlığında o görmüyordu ama Halisdemir'in gözleri açıktı. Hafifçe gülümsedi üniformalı haine. Huzurluydu. Doğru yerde duruyordu. Önemli olan da buydu.

Hep öyle olur nedense böyle durumlarda ya... Bir sessizlik çöker ortama. Hele de gece olunca. Şimdi daha koyu, daha ağır bir sessizlik köktü ortama zifiri karanlıkla yarışarcasına...

Ve iki el silah sesi... Önce gecenin sessizliğini dağıttı. Sonra da Halisdemir'in eğilmez başını. Son iki mermiyle tam 17 mermi olmuştu o koca gövdeye saplanan.

Ve 17 karanfil açmıştı sanki Özel Kuvvetler Komutanlığı Karargâhının önünde. Hainler bilmezlerdi ama karanfiller ölmezdi. Şehitler gibi... **Çünkü karanfiller şehitlerin çiçek açmış haliydi...**

Ateş eden hain elin sahibi Özel Kuvvetlerde görev yapan bir denizci üsteğmendi. Adı Mihrali Atmaca'ydı. O isme de yazık oldu. Biliyorum ki analar babalar çocuklarına artık kolay kolay Mihrali ismini koymak istemeyeceklerdir.

Mihrali isimli FETÖ militanı, 2012 yılında bitirmişti Deniz Harp Okulunu. Yani yaşı, sevgili Halisdemir'in ülkeye üniformayla hizmet ettiği süre kadar ancak vardı. Gümüşhaneli bir ailenin çocuğu idi.

Babası polisti. Ağabeyi ise Deniz Harp Okulunu kendisinden bir yıl önce derece ile bitirmişti. Mihrali, bizim mankurtlaşmasına engel olamadıklarımızdandı ne yazık ki!

Acı olan **"bizim çocuklarımızı"** bize karşı kullanıyorlardı. **"Bizim çocuklarımızı"** bize düşman ediyorlardı. Bu nasıl bir oyundu? Ve biz bu oyunu ne zaman bozacaktık? Birliğimizi, dirliğimizi hiç olmazsa bundan sonra sağlayabilecek miydik? Bunun için 15 Temmuz bir fırsat olabilir miydi? Soruların cevabı zaman içerisinde alınacak...

Bakin, FETÖ'nün hain generali Terzi ile Silopi'den gelen ve Ömer Halisdemir'i, Terzi'ye ateş etmesi üzerine elindeki otomatik tüfekle kurşun yağmuruna tutan Binbaşı Fatih Şahin ifadesinde olay günü için neler söylemiş?

"Ben Özel Kuvvetler Komutanlığında Tabur Komutanı olarak görev yapıyorum. 15 Temmuz günü operasyon planlama faaliyeti yaptık.

Akşam 1. Özel Kuvvetler Tugay Komutanı Semih Terzi beni askeri hattan aradı. Aynı zamanda 16. Tabur için de aynı görevi verdi: *'Alarm verin! Operasyon için hazırlıklarınızı tamamlayın. Yarım saat içinde Diyarbakır Havaalanına hareket etmek için hazır olun.'* dedi.

Bunu aynı zamanda Altan Bora Albay'a söylemiş. Biz de hazırlıklara başladık. Daha sonra Diyarbakır'dan havalandık. Terzi yolda bize **'TSK yönetime el koydu. Ankara'ya gidiyoruz.'** dedi ve her şeye hazırlıklı olmamız gerektiğini ifade etti.

Önce Akıncılara indik. Orada koordine yaptıktan sonra bizi bekleyen helikopterle Özel Kuvvetlere gittik. Orada bizi Ümit Pak Albay karşıladı.

Karargâha doğru ilerliyorduk. Karargâha 10 metre kala ağaçlıktan üzerimize ateş açıldı. Ben de karşılık verdim. **'Ah!'** diye ses duydum. Kim olduğunu görmedim. Sadece bir silüetin düştüğünü gördüm.

Geriye döndüğümde Semih Terzi'nin yaralandığını fark ettim. Onu içeri çektik. 20-25 dakika sonra helikopterle onu GATA'ya götürdük. Ama vefat etti.

(...) Olan olaylardan dolayı pişmanım ve üzgünüm...”
Pişmanım ve üzgünüm ha!

Biz Ömer Halisdemir’den biraz daha bahsedelim. Ömer, Niğde’nin Çukurkuyulu beldesinden. Çiftçilik ve küçük çapta hayvancılık yapan bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelmiş.

Küçük yaştan itibaren doğayı ve hayvanları çok sevmiş. En büyük özelliklerinden birisi emsallerinden çok daha güçlü olmasıymış.

Çocukluk ve öğrencilik yılları çok zorlu geçmiş. Okula gitmek için sabah 5’te kalkmak zorundaymış. Okulda da başarılı bir öğrenciymiş.

Okuldan gelir gelmez babasının her işine yardımcı olurmuş. Hayvanları otlatmaya götürürmüş. Özellikle hafta sonu ve yaz tatillerini çalışarak geçirmek zorundaymış.

Hemen meslek sahibi olmak istiyormuş. Bunun sebebini çocukluk arkadaşı ve Belde Belediye Başkanı şöyle açıklıyor: *“Bir an önce ailesine kardeşlerine destek olmak istiyordu. Dün kendini ailesi için feda eden kahramanımız, bugün de ülkesi için feda etti kendini.”*

Babası da *“Meslek sahibi olduktan sonra da en büyük destekçimiz oldu. Kardeşlerine sahip çıktı. Beni ayakta tutan oydu.”* diyerek olay günüyle ilgili şunları söylüyor: *“Bir gün önce rüyamda gördüm Ömer’i. Rüyamda bir yere gidiyordu. ‘Nereye gidiyorsun oğlum?’ dediğimde ‘Nöbetim var baba, nöbete gidiyorum, mecburum, gitmem lazım.’ diye karşılık vermişti.*

Oğlumla hemen her gün telefonla konuşuyorduk. Olay günü akşam saat 8 civarında da konuştuk. Bana içinde çok ağır bir his, bir büyük sıkıntı olduğunu, kötü şeyler olacak gibi hissettiğini söylemişti. Ben de içini ferah tut oğlum diye teselli etmişim. Şehit olduğunu öğrenince ilk aklıma gelen bu sözleri oldu.”

Ömer Halisdemir, babasıyla görüştükten birkaç saat sonra şehit olmuştu.

Cenazesini on binlerce insan uğurladı. O hiç unutulmayacak. Şu ana kadar Çukurkuyu beldesinde bulunan mezarını yarım milyondan fazla insan ziyaret etmiş.

Ya Özel Kuvvetler Komutanlığını basıp ele geçirmeye çalışan Semih Terzi’nin mezarı nerede? Ziyaretçisi var mı mezarının?

O geceyi “küçük dokunuşlarıyla” etkileyen başka askerler de vardı. Bu bölümün sonunda kısa bir şekilde de olsa onların birkaçından bahsedelim.

Bu “küçük dokunuşlardan” belki de en önemli olanlardan birisi, aşağıdaki bir ifade üzerinden en özetile anlatacağımız olaydır. Çünkü bu dokunuş, Cumhurbaşkanı’na kaldığı otelden ayrılacak zamanı kazandırmıştır.

FETÖ’cü kalkışma girişimi esnasında, Cumhurbaşkanı’nın Marmaris’te ailesiyle kaldığı otele yönelik saldırıyı geciktirerek başarılı olmasını engelleyen, Cumhurbaşkanı’nın saldırganlar gelmeden çok kısa bir süre önce otelden ayrılmasını sağlayan Yarbay Bahattin Akgün, ifadesinde olayı anlatırken şunları söylüyor;

“Alay Komutanı Murat Dağlı uçuş ekibinin saat 22.00’de helikopter başında olmasını istedi, ancak görevin ne olduğuyla ilgili bilgi vermedi. Bildiğimiz VIP uçuşumuz yoktu. Ne olduğunu öğrenmeye çalıştık.

Helikopter başına 21.45’te geldik. Komutan, radar takibini sağlayan cihazın kapatılmasını istedi. Bu bana garip geldi ama bir şey demedim. Çiğli’ye indik.

Orada konuşmalar sırasında ‘paket’ kelimesi duydum. ‘Ne paketi?’ soruma cevap vermediler.

Saat 23.00 sıralarında Boğaz Köprüsü’nün kapatıldığını, darbe girişimi olduğunu öğrendim.

Sonra İkinci Pilotuma ‘Burada acayip şeyle oluyor. Bu işe gitmeyeceğiz.’ diye söyleyince İkinci Pilotum ‘Sonuna kadar sizinleyim Komutanım.’ dedi. Motora arıza verdirdim. İster istemez benim yerime başkasını bulmak için uğraşıp vakit kaybettiler.

Dağlı Albay bana, ‘Motora kasıtlı olarak arıza verdirdin.’ dedi. Ama umursamadım. Gidecek timi yeterince oyalamıştım.

Darbe girişiminden emin olduktan sonra da gerekli birimlere timdeki kişi ve sayısı hakkında bilgi verdim. Timin Marmaris’e gidiş sebebinin Cumhurbaşkanı olabileceğini ifade ettim.

Bir süre sonra Bodrum Askeri Havaalanından devrem Fethi Şahbaz aradı. İki helikopterin geldiğini yakıt ikmali istediklerini söyleyerek ‘Ne yapayım?’ diye sordu.

‘Kesinlikle verme, kablolarını kes. Tanker içerisine gerekirse kum dök. O helikopterde silahlı adamlar var. Sizin gücünüz

yetmeyebilir. Jandarmadan yardım iste. Kalkmalarına kesinlikle izin vermeyin. Onları ikna etmeye çalışın.' dedim.

Onlar da dediklerimi yapmışlar. O helikopterlerle de uçamamışlar..."

Pek çok yerde daha birçok **"küçük dokunuş"** var elbette. Kitabın hacmi açısından hepsini anlatmak mümkün değil. Ama birkaç olaydan daha ayrıntıya girmeden de olsa bahsetmemek sanırım yaşayanlarına büyük haksızlık olur.

Örneğin Ankara'daki bu tür darbe veya kalkışmalarda belki de en önemli birlik olan Zırhlı Birlikler Komutanlığında yaşananlar da önemli dokunuşlardandır.

Bir binbaşı. Adı Barış Dedebaşı. Kalkışma olduğunu anladığı andan itibaren silahını alıp evinden süratle görev yaptığı Zırhlı Birlikler Komutanlığına gidiyor.

Giderken güvendiği arkadaşlarına haber vermeyi ihmal etmiyor. Bir grup arkadaşlarıyla FETÖ'cülerle mücadele ediyor.

En az 45 tankın dışarı çıkmasını engelliyor. Aralarında generalin de olduğu birçok FETÖ'cüyü derdest ediyor.

Jandarma Muhabere Albay Özcan Şahin, kalkışma olayını duyduğu ilk andan itibaren, daha ortada kimse yokken silahını kaparak FETÖ unsurlarına müdahale için Genelkurmayın önüne gidiyor.

İstanbul'da, yıllardır FETÖ'cülerin kumpaslarına uğrayan, kanlı gecede Bölge Komutanı'nın izinde olması nedeniyle komutanlığa vekâlet eden Kurmay Albay Hüseyin Kurtoglu, kalkışmayı sezdiği andan itibaren bağlı bütün il jandarma komutanlarını teyakkuza geçiriyor. Kesinlikle kendi dışında kimseden emir alınmayacağını, gerekirse çatışılacağı emrini vererek kararlılığını gösteriyor.

Yine GATA'da, kalkışma olduğunu anlar anlamaz görevi olmamasına rağmen hastaneye koşan ve FETÖ'cü kalkışmacıların yaralı olarak gelip tedavi oldukları Acil Servis'e giderek kontrolü ele alıp orada farklı durumların yaşanmasının önüne geçen; GATA'da bol miktarda bulunan FETÖ militanlarının etkili hareket etmesine engel olan tabipler de o gecenin bilinmeyen kahramanlarındandır.

Hele *"Ben halkımın üzerine ateş açmam."* diyerek FETÖ'cü katillerin emirlerini dinlemeyen, bunun için de Akıncılar Üssünde sırtından vurularak şehit edilen Yüzbaşı Özkan Hekim.

Daha kimler var kimler...

İsmi anamadığımız cesur yürekli birçok asker, hepsine müteşekkirimiz...

Burada yine küçük ama bir o kadar stratejik vuruş yaparak ülkemizin zifiri karanlığa teslim olmasını engelleyen fakat asker olmayan birinden bahsetmezsek herhalde bu kitap eksik kalır.

Adı Ahmet Özsoy. Gölbaşı'nda bulunan Türksat'ın bulunduğu yerleşkede görevli bir personel. Bütün televizyon kanallarının yayını buradan sağlıyor. Ele geçirildiğinde bütün yayınlar kesilme durumunda kalacaktı.

Ahmet Özsoy, TRT'nin basıldığını duyunca, bir kalkışma yapıldığını ve kalkışmacıların Türksat'a gelebileceğini düşünerek bir kısım arkadaşıyla, 2 kepçe ve 1 itfaiye aracı ile yolu kapattı. Ama FETÖ'cü kalkışmacılar helikopterle geldiler ve TRT hariç bütün yayınların kapatılmasını istediler.

Ahmet Özsoy ve arkadaşları bu işlemi bir saat geciktirmeyi başardılar. Kalkışmacılar oyalandıklarını hissedince önce tehdit ettiler, yaptıramayınca acımaksızın üzerlerine mermi yağdırdılar. Ahmet Özsoy ve arkadaşı Ali Karalı hayatını kaybetti.

Kalkışmacı katiller, büyükçe bir antene zarar verdiler ancak televizyon yayınlarına, dolayısıyla kamuoyuna verilen mesajlara mani olamadılar.

Şehit olanlara rahmet, yaralılara şifa diliyorum.

Bir sonraki bölümde bizzat darbeye katılanlardan birkaçının kan donduran ifadelerinden özetler vereceğim.

Böylece Ergenekon, Balyoz, Poyrazköy, Askeri Casusluk davalarıyla milletin gerçek askerlerinin yerine yıllara sari olarak kimler geçirilmiş, kimlerin önü açılmış bir kez daha görülsün!

Hıdırellez Duası ve “Tayyip İle Ergenekoncuların Ölüşü”

Darbe girişimi gecesı Kara Harp Okulundan Genelkurmay Karargâhına personel taşıyan Pilot Binbaşı Deniz Aldemir, yürütölen soruşturma kapsamında itirafçı oldu.

Aldemir basına yansıyan ifadesinde, Mayıs ayı içerisinde üç yarbayın aralarında darbe girişimine dair konuşmalarını aktardı:

“2016 Mayıs ayı içerisinde Mehmet Şahin, Halil Gül, Özcan Karacan Yarbayların Güvercinlik Üssüne ve Genelkurmayaya saldırı olacağını, bizim de helikopterleri güvenli şekilde Akıncı Üssüne götüreceğimizi konuşuyorlardı.

Olay günü Kara Kuvvetleri Komutanı ve Kurmay Başkanı Havacılık Komutanlığına geldiler. Yaklaşık 2 saat yük helikopterleriyle ilgili brifing verildi.

Daha sonra kameriyede çay içmeye geçtiler. Yukarıda ismini verdiğim Karacan Yarbay o günün nöbetçi amiriydi. Kara Kuvvetleri Komutanı’nın kışladan ayrılmasına kadar beklememi emretti. Komutan ayrıldıktan sonra saldırı helikopterlerini Akıncı Üssüne götördük.

Daha sonra Çankırı’da bir tepede iki panelli bir birliğe iniş yaptık. Orada bir astsubay ve 6 er, 1 ton 7.62 mm’lik mermiyi yüklediler. Onu da Akıncı Üssüne götördük.

Darbe girişimi sırasında saldırı helikopterlerini kullanan Yarbay Erdal Başlar’ın ve Binbaşı Sadullah Abra’nın İl Emniyet Müdürlüğüne; Yarbay Murat Karakaş’ın ve Binbaşı Taha Fatih Çelik’in ise MİT’e ateş ettikleri konuşuluyordu.” dedi.

Cumhurbaşkanı’nın otele saldırıan timin başındaki Özel Kuvvetçi Binbaşı Şükrü Seymen Emniyetteki ilk ifadesinde, baskını yönettiği öne sürölen ve: ‘*Darbeciyim, isterlerse idam etsinler ama FETÖ’cü değilim.*’ (Bu adama necisin sen diye sormuşlar mı bilmiyorum. Bir insan, bu kadar da açık inkâr içinde olur mu? Böylesine yalan söyler mi?) dediği ileri sürölen Hava Tümgeneral Gökhan Şahin Sönmezateş’i kastederek;

“Gökhan Paşa’nın emirlerini yerine getirdim, Cemaatle bir bağlantım yok.” dedikten sonra sözlerine şöyle devam etti:

“Gökhan Paşa bize, Marmaris’ten terör örgütü liderinin alınıp getirileceğini söyledi.

Görevin gizli olduğunu ve güvendiğim arkadaşlardan tim oluşturmamı istedi. Otele gittiğimizde bizi tuzağa düşürdüklerini anladım.”

Güler misiniz, ağlar mısınız bilmiyorum ama gerçeğe bu kadar aykırı ifadeye ben sadece öfkeleniyorum.

Şükrü Seymen başarısız eylemden sonra neler yaptıklarını da şöyle anlattı:

“Tek kurtuluşumuz Yunan Adaları’na kaçmaktı. Sahildeki tekneleri inceledik. Çalıştırmak mümkün olmadı. Tekrar ormanlık alana döndük. Sonra teslim olduk.

Emniyette, şehit polislerin cenaze töreninin görüntüleri izlettirince dünyalar başıma yıkıldı. İnsanlığımdan utandım. Hayatımızı karartanların Allah belasını versin!” (Bak sen!)

Cumhurbaşkanı’nın toplam beş yaveri bulunmaktadır. Karacı, Denizci, Havacı ve Jandarma yaverlerinin yanı sıra bir de başyaveri vardır. Başyaver teamüller gereği kurmay albaydır.

Olay gecesı Cumhurbaşkanı ile hiçbir yaver bulunmamaktadır. Havacı Yaver Yarbay Erkan Kıvrak, 16 Temmuz’da Cumhurbaşkanı’nın gerçekleştireceğı program nedeniyle Antalya’ya gelmiştir. Erdoğan ise o an için Marmaris’tedir. Yanında yaverlerinden hiçbiri bulunmamaktadır.

Olay sırasında Cumhurbaşkanı’na yöneltilen saldırı planlanmasının yapıldığı ve yönetildiğı yer olan Çiğli Hava Üssüne gittiğı tespit edilen Başyaver Ali Yazıcı ise izindedir. Planlamaya göre Antalya’daki programa katılacaktır.

15 Temmuz günü saat 15.00 sularında Ali Yazıcı, Erkan Kıvrak’ı arayarak “Cumhurbaşkanı Marmaris’te hangi otelde kalıyormuş öğrenir misin?” der.

Erkan Kıvrak da Erdoğan’ın helikopter pilotunu arayarak hangi otelde kaldıklarını öğrenir ve bildirir.

Olayları basından takip ederek öğrendiğini söyleyen ve “Ben FETÖ’cü değilim. FETÖ’cü olarak bildiğim subay da yoktur.” diyen Erkan Kıvrak, “Olayları öğrendikten sonra neden Cumhurbaşkanı’nı veya yanındakilerden birini aramadın?” sorusunu “Aklıma gelmedi, düşünemedim.” şeklinde cevaplamıştır.

Çok zekice bir cevap olmuş bence, bravo!

Sonradan öğrenilecektir ki Ali Yazıcı Ankara’da kalan Karacı Yaver’den de 15 Temmuz’da Başbakan Binali Yıldırım’ın o gece kalacağı evi öğrenmesini istemiş.

Bu arada Ali Yazıcı da ifadesinde haliyle kendisinin **“Fethullah Gülen ile bağının olmadığını, onun terör örgütü lideri olduğunu”** ifade etmiştir.

Ayrıca darbe girişimini öğrendikten sonra Çiğli Hava Üssüne gidişini de “Bunun büyük bir hata olduğunu kabul ediyorum.” diye açıklamıştır.

Nasıl yetiştirilmişler bu adamları değil mi? Son anda bile bin bir yüzlülük, takiye, yalan, riya... Hem de vıcık vıcık...

Bu tür vıcık vıcık bir ifadeye, bu satırların sahibinin de yakından tanıdığı, tabur komutanlığı sırasında yanında bölük komutanı olarak görev yapan; geçmişte kaldığı lojmanda komşusu olan; daha sonra bu satırların sahibinin 4 yıl içeride kalmasına sebep olan “Balyoz davası”na konu seminerde koordinatör subay olmasına rağmen bırakın sanık yapılmayı, ifadesi bile alınmayan; yakın zamanlarda, şimdi yurt dışına kaçan ve 2010 yılına kadar TSK imamlığı yaptığı söylenen, malum seminer kasetleri ve harekât planlarını Mehmet Baransu’ya veren isim olduğu iddia edilen Tuncay Opçin ile telefon görüşmesi saptanan; Kurmay Albay Muhammed Tanju Poshor’da da rastlıyoruz.

Cumhurbaşkanlığının bir önceki Muhafız Alay Komutanı olan ve o an itibarıyla Kosova’da görevli bulunan Muhammed Tanju Poshor, 22 Haziran günü, 14-17 Temmuz günleri arasında Türkiye’ye gitmek için izin istiyor. Ne tesadüf değil mi?

Belli ki Poshor, kalkışmanın ne zaman yapılacağını asgari 22 Haziran’da biliyordu.

İfadesinde bakın neler söylemiş bir zamanlar mesai arkadaşımız olan ve 14 Temmuz günü uçaktan iner inmez eski görev yaptığı Muhafız Alay Komutanlığına koşan Poshor:

“Bir kişinin yurt dışında görevdeyken Ankara’da bir başka göreve, hem de kendinden kıdemsiz birisi tarafından çağrılması normal midir?” sorusuna karşılık olarak:

“Bunu görev olarak değerlendirmemek lazım. Mevcut alay komutanı, önceki alay komutanlarını kendi komutanı olarak telakki eder. Eski alay komutanları da mevcut alay komutanlarının isteğini kırmazlar genelde. Bu durum TSK’nin kurallarına uygundur.”

İnanılmaz... Kendinden dört yıl kıdemsiz bir albay seni yurt dışından çağırıyor, sonra da **“GİT TRT’yi bas!”** diyor. Sen de **“onu kırmamak için”** orayı basıyorsun, bunu da **“Kutsi Albay’ın dediğine göre IŞİD saldırısı olacaktı onun için gittim.”** diye açıklıyorsun.

İnsan zekâsına hakaret bir ifade. Geçmişte benim tanıdığım ve en büyük yanılgım Muhammed Tanju Poshor, en azından daha zeki ve mert bir ifade verirdi.

Gerçekten ne oldu bu çocuklara diye sormadan edemiyorum kendi kendime... FETÖ, düşünme melekelerini veya karakterlerini bu kadar mı dumura uğrattı?

Poshor’un hele de kendinin FETÖ’cü olmadığını söyleyerek **“Onları asla tasvip etmem. Ben sosyal demokrat bir dünya görüşüne sahibim.”** demesi yok mu, ah ki ah diyeyim de o okuyunca ne demek istediğini anlar.

Tanju Poshor ile ilgili son bir bilgi de geçenlerde basına yansıdı. Kosova’da görev yaptığı birlikteki odasında yapılan aramada not aldığı bir kâğıt ele geçmişti. (EK-2)

Kâğıdın üzerinde Poshor’un el yazısıyla aldığı notlar ve şekiller var. Söylenene göre kâğıtta **“Hıdırellez Duası”** varmış. Böyle bir şeyi ilk defa duyuyorum. Ama biz Hıdırellez üzerinden fikir yürütelim.

Hıdırellez, Mayıs’ta olduğuna göre bu **“dua”** büyük olasılıkla Mayıs ayında yapılmış olmalı.

Dua kâğıdında kanlı kalkışmaya katılan bazı subayların isimleri yazılmış, isimlerin üzerine muhtemel önemli anlamında yıldızlar konulmuş.

Bunlardan bazıları Tümgeneral Mehmet Dişli, Tuğgeneral Mehmet Partigöç, Tuğgeneral Uğur Şahin, Kurmay Albay Harun Karabulut, Yarbay Hasan Hüsnü Balıkcı, İhsan, Ömer (Muhtemelen yakın arkadaşı Ömer Turgut) gibi isimlerin yer aldığı görülüyor.

“Hıdırellez Duası”’nda Poshor’un, **“Tayyip ve Ergenekoncuların ölüşü”** diye yazdığı, yazının altına bir yüzey çizgisi çektiği, çizginin altına bir mezarlık görünümlü bir çukur şekli yaptığı ve yukarıdaki yazının okla çukuru işaret ettiği görülmektedir. Yani çukura (mezara) girecekler demek istediği açık. Hıdırellez Duası değil, beddua. Ee beddua daha çok yapanı vurur derler Anadolu’da...

Ergenekoncular olarak bizleri kastettiği belli.

Kalkışmaları başarılı olsaydı hepimizi öldürmeyi düşünüyorlarmış demek ki. Ama biz savaşa hazırız demiştik.

Bunun kolay olmayacağını söylemeliyim onlar açısından. Ciddi bir savaş yaşanacaktı aramızda. Ne diyelim? Allah kime verdiyse derler ya...

Nerede bizim 1997’de tanıdığımız Tanju Poshor, nerede bu Muhammed Tanju Poshor!.. Bu nasıl bir savrulmaymış be!

Aslında o zaten zamanında savrulmuş da biz anlamamışız. Tek kelimeyle yazıklar olsun!

Bırak beni, TSK’yi, ülkeyi, bir insan kendi kişiliğine bu kadar ihanet eder mi? Derin üzüntümle beraber Allah ıslah etsin diyorum, başka ne diyeyim...

Ve sana da yazıklar olsun Erhan Çaha³⁰ Senin için fazla ayrıntıya girmeyeceğim. Bir zamanlar aynı odayı paylaştığım, spor badim. Sen ha, aklınca bana da numara çektin ha!

Hatırlar mısın Ramazan’da bayramlık numara, pardon mesaj çekmiştin bana.

Yıllardır arayıp sormamıştın hâlbuki. Cezaevinden çıktıktan sonra bir kez spor yaparken tesadüfen karşılaşmıştık.

Arayıp sormamayı **“Korktum.”** diyerek açıklamıştın ayaküstü ve mahcup.

Yanlış hatırlamıyorsam o günden sonra başka bir iletişimimiz olmamıştı. Aylar sonra gönderdiğin bayram mesajına da **“Hangi dağda kurt öldü ki?”** diye bakmıştım.

Sonra bir kez daha mesajlaşmıştık.

Mesajında **“Kitabınız ‘Ağacın Kurdu’nu okuyorum, pek çok isimden bahsetmişsiniz.”** derken, meğer bizi katletme, milleti yok etme planı yapıyormuşsunuz!

Diğerlerinin FETÖ ilişkisini üç aşağı beş yukarı tespit etmiştim. Yalan yok, seni bilmiyordum.

Ta ki sanırım 2016’nın ilk aylarında spor salonunda karşılaştığımızda general olduğun zamanı öğreninceye kadar... (O zamanki iddialara göre 2014 yılı şûrasında tuğgeneralliğe hemen tamamı

³⁰ 1990 yılı Harbiye mezunu. 2000-2002 arası Kara Harp Akademisini birlikte okuduk. Ben onun aynı zamanda kısım kıdemliliğini yaptım. O zaman çok vicdanlı bir insan olarak görüyordum onu. İyi bir sporcuydu aynı zamanda. Birlikte spor yapıyorduk. Dört ay aynı odayı paylaştık. O zamanlar tek bir kötü yönünü görmedim.

2014 yılında terfi ederek tuğgeneral ve Kara Kuvvetleri Komutanlığında Daire Başkanı oldu.

FETÖ'cü olanlar terfi ettirilmişti. Bir iki istisna hariç. Ki 15 Temmuz sonrası bu iddianın ne kadar doğru olduğu ortaya çıktı.)

O zaman senden de ciddi biçimde şüphelenmeye başlamıştım. Ama yine de bunlardan olmanı sana yakıştıramıyordum.

Hele o Harbiye'den atılan öğrencinin ismini öğrenmek isteyişin sırasında kalbime düşen tını. Eskiler vesvese derler ya, ondan... Ve ismini vermemiştim o atılan öğrencinin. İyi ki de vermemişim...

Hatırlıyorsun mesajın sonunu değil mi? Sen, **"Hak ve adaletin tecelli edeceğine inanıyorum/umut ediyorum Komutanım."** demiştin.

Bunun üzerine cevap olarak ben de FETÖ'cülerini, *-yani sizleri-* kast ederek şunları yazmıştım:

"Birileri unuttu evrenin yaratıcısını. Ben de onun yüce adaletine inanıyorum. Unutanlar görecek!" (EK-3)

16 Temmuz sabahı gördünüz mü yüce Yaradan'ın adaletini?

Mesajın tarihi de 7 Temmuz'du. Yani kanlı bir iktidar hayal ettiğiniz 15 Temmuz'dan sadece sekiz gün önce. Mesajımı okuyunca kim bilir ne kadar gülmüşsündür içinden saflığımıza ha!

Evet, yazıkların en büyüğü sana Çaha. Bizlerin size temiz duygularla yaklaşmamızı, kardeşçesine davranmamızı nasıl kullanmışsınız... Nasıl da rol yapıyormuşsunuz... Keşke asker değil de tiyatrocu olsaymışsınız... O zaman ülkeye faydanız olur muydu bilmem ama en azından böylesine zarar veremezsiniz.

Kullar affetmeyebilirler yaptıklarınızı ama yüce Yaradan affedicidir. Tövbe et!

Yukarıdaki satırlara sizi de ortak ettiğim için özür diliyorum. Üzüntümün ve öfkemin dışı vurumudur yazdıklarım.

İstedim ki çok şeyi araştırarak bulan, bu anlamda söz konusu örgütle ilgili çok daha fazla bilgi sahibi olan bizlerin dahi bazı şahıslarda yanlışlarımızı sizler de bilin. Anlayın örgütün takiye becerisini, kendini gizleme yeteneğini, kısaca gücünü...

Hele de Erhan Çaha gibi sempatiyle yaklaştığımız, aylarca aynı odada kaldığımız, birlikte spor yaptığımız, son ana kadar yüzümüze gülüp, kalkışma gecesi en etkin rol alanları görünce... Pes artık pes!

Düşünün içlerinde bizi bile yanıltanlar çıktı ya. Ne diyeyim...

Ama biz en azından onların sistemlerini çözmüş, büyük bir bölümünü ortaya çıkarmıştık.

Bunda özellikle genç rütbede olan subayların katkısı çok büyüktür. Yoksa bunları tanımak bizim için de olanak dışıydı. Onlar ikaz ettiler. Biz ise kafa yorduk, anlatılanlar çerçevesinde bu alçakların sistemini ortaya koyduk.

Sonra komuta kademesini ve yöneticileri yazdıklarımızla, söylediklerimizle ikaz etmeye çalıştık. Ama yine de 15 Temmuz gecesinin yaşanmasının önüne geçemedik. Çünkü bizim ikazlarımız sivrisinek vızıltısı gibi geldi bazılarına...

Şimdi de bunca olanı biteni süzemeyen, ikazlara aldırmayan, sonra çoğu en yakınındaki adamlarca derdest edilen, omuzlarında galaksideki yıldızlar kadar küme küme yıldız taşıyan sevgili komutanların, (Kuvvet Komutanları ve 2. Başkan) o gece ile ilgili yaşadıklarını kendi söylem ve savcılık ifadelerinden alıntılarla paylaşacağım. Fazla yorum yapmadan...

Söylediklerini okuduktan sonra yorum sizin... İfadelerde verilen saatlere dikkat!

“Bozulmuş Ayarları Düzeltmeye Çalışıyoruz”

Salih Zeki Çolak. Orgeneral. Kara Kuvvetleri Komutanı. İşte onun savcılık ifadesinden önem arz eden bölümler:

“15 Temmuz saat 16.00 sıralarında Genelkurmay Başkanımız bana, üç helikopterin saat 19.00’dan itibaren izinsiz uçuş yapacağını söyleyip araştırmamı istedi.

Saat 18.50 sıralarında Kara Havacılık Komutanlığına ulaştım. Tümgeneral Hakan Atınç ile odasında görüştük.

Akşam için uçuş planı olup olmadığını, varsa uçuş planını getirmesini istedim. Akşam için plan olmadığını söyledi. Hangarlarda yanımda Kurmay Başkanı Orgeneral İhsan Uyar olduğu halde denetleme yaptık.

Saat 21.30 sıralarında Genelkurmay Başkanı’nın Emir Subayı Yarbay Levent Türkkan arayarak ‘Komutanımız sizi acilen Karargâha bekliyor.’ dedi.

Karargâha gidince de darbeciler tarafından derdest edildik. O anda Koruma Müdürüm Yüzbaşı Burak Akın olaya müdahale etmek istedi. Sonradan adının Halit Kazancı olduğunu öğrendiğimiz bir yarbay, Burak Yüzbaşı’ya ateş ederek onu yaraladı.³¹

Ayrıca aracımın hareket etmesini engellemek için iki ön lastiğe ateş ederek söndürdüler. Radyatöre de ateş ettiler. Arkadaki İhsan Uyar’ın aracına da aynı şeyler yapıldı.

Tam Karargâhın girişinde yoğun ateş sesleri altında arabadan indik. Ben Karargâhın dışarıdan bir saldırıya uğradığını zannettim.

Genelkurmay Başkanımızın Özel Kalem Müdürü Ramazan Gözel Karargâh kapısının içinden heyecanlı bir şekilde, ‘Komutanım süratle içeri girin.’ dedi. Biz süratle içeri girdik.

İçeri girer girmez Özel Kuvvetler mensubu olduğunu tahmin ettiğim şahıslar üzerimize saldırıp silah dayayarak bizi yere yatırdılar ve bağırarak, ‘Hareket etmeyin. Bunu emniyetiniz için yapıyoruz.’ dediler.

³¹ Yüzbaşı Burak Akın’ın önce ayağına ateş açılır. Vurulunca yere düşen Burak’ın bu sefer de yerde kafasına doğru ateş ederler. O anda ne oluyorsa o karışıklıkta mermi kafasını sıyrarak diğer ayağına girer.

Çok kaba hareketlerle bizi derdest ettiler. Kelepçeledikten sonra 2. Başkan'ın odasına alındık.

Orada içerideki tüm olayı organize edenin 2. Başkanı'nın Özel Kalem Müdürü Bünyamin Tuner olduğunu gördüm.

Koruma Müdürüm Piyade Binbaşı Burak Akın'ın olaya müdahale sırasında yaralanmasının yanı sıra, koruma astsubayım Başçavuş Bülent Aydın'ı da vurdular.

O maalesef kurtarılmayarak şehit olmuş.

Derdest edildikten sonra başımıza başlık geçirdiler. Ellerimize ve ayaklarımıza kelepçe taktılar. Devamlı kafamızı aşağı bastırdılar. Bir süre sonra İhsan Uyar ellerinin uyuştüğünü ifade etti. Darbecilerden biri kızarak:

'Bunu daha önce düşünecektin. Harp Okulundan aldığımız değerlere aykırı hareket ettin. Sizin gibi Cumhurbaşkanı, İçişleri Bakanı ve MİT Müsteşarı da tutuklanacak. Birazdan onlar da buraya getirilecek.

İhsan Uyar'ın elbisesindeki rütbelerini sökün alın. Atatürk rozetini de sökün.' diyerek ona yönelik aşağılayıcı hareketlerde bulundu. Uyar'a ***'Hiç mi helal sût emmedin?'*** dedi.

(...) Su ihtiyacımızı kendileri ağzımıza tutarak verdiler. **Tuvalet ihtiyacımız için yan tarafa bizi ittirerek götürdüler.**

Daha sonra bombalar atıldığını duyduk. Ertesi sabah saat 10.00'da 'teslim olun' anonslarını duyduk.

Sonrasında kapıdaki görevlilerin olmadığını hissettik. Kelepçe ve maskeleri ileri geri ittirerek çıkarttık.

Ama bunun için saatlerce uğraştık. 15.15'e kadar (16 Temmuz) bu şekilde uğraşıp kurtulduktan sonra dışarı çıktık. Bölgenin güvenlik altına alındığını gördük. (...)”

Kalkışma gecesi İstanbul'da Moda Deniz Kulübündeki düğüne katılan Orgeneral Abidin Ünal, saat 21.30 sıralarında eşinin kendisini aradığını ve Genelkurmay Karargâhında görevli Fikret Erbilgin'in gözetimine alındığını, durumun ne olduğunu merak ettiğini söyledi.

Bunun üzerine Abidin Paşa, Ankara'da vekil olarak bıraktığı Tümgeneral Cevat Yazgılı'yı aradı. Yazgılı, *'Ben de bilmiyorum. Ancak şu anda Ankara'nın üzerinde jetler geziyor.'* dedi. Abidin Ünal, duruma hemen el koymasını istedi Yazgılı'dan.

Daha sonra Akıncı Üs Komutanı Tuğgeneral Hakan Evrim'i aradı. Fakat o kendinden çok emin bir şekilde, **"Ankara üzerindeki alçak uçuş görevi emrini ben verdim. Mecburdum. Herkesin canı tehlikede."** diye konuştu ve telefonu kapattı. Sonra hiçbir aramaya cevap vermedi.

Mehmet Şanver Korgeneral Akin Öztürk'le bağlantı kurdu ve telefonu Abidin Ünal'a verdi. Abidin Paşa ona da durumu sorarak **'Ankara'da uçak uçuruyorlarmış. Ne oluyor oralarda?'** sorusuna, Akin Öztürk **'Gece uçuşudur. Araştırayım.'** dedi ama bir daha Abidin Paşa'ya dönmedi.

Abidin Paşa, bunun üzerine düğünde bulunan üs komutanlarını toplayıp, **'Herkes kendi üssünü arasın, hiçbir uçuşun olmamasını teyit edin.'** diye emir verdi.

Ancak bugüne kadar halının altına süpürüle süpürüle artık halını altına sığmayan **'pislikler'** gün yüzüne çıkmıştır. Şimdi **'emir, demiri kesmemektedir.'**

Hava Kuvvetleri Karargâhında ise iddiaya göre, Cevat Yazgılı duruma el koymak için Harekât Merkezine yönelir ancak Tuğgeneral Aydemir Taşçı, Yazgılı'yı tabanca ile tehdit ederek cep telefonuna el koyar, böylece Yazgılı'nın dışarıyla irtibatını engellemiştir.

Zaten Harekât Merkezini ele geçiren FETÖ'cü Tuğgeneraller Sami Özatak ve Kemal Mutlum ile Kurmay Albay Devrim Orhan, kapıyı içeriden kilitlemişler, oradan birliklere Hava Kuvvetleri adına emirler yağdırmaktadırlar.

Harekât Merkezinin önüne koydukları uzman çavuş da yaklaşan olduğunda havaya ateş ederek bu tür gayretleri engellemektedir.

Abidin Paşa'nın genel ve özel sekreteri de çoğu komutanın olduğu gibi, FETÖ'cüdür. Genel Sekreter Kurmay Albay Veysel Kavak'ın, yanına aldığı bir kişiyle beraber Cevat Yazgılı'nın üzerine çullanıp onu derdest ettiği ve eline kelepçe taktığı duyulur.

Bu arada Abidin Paşa **'Harekât Merkezi yasa dışı kişilerin elindedir. Bütün emirler Eskişehir Hava Harekât Merkezinden yayınlanacak, tersi emir olmadıkça hiçbir uçak uçmayacaktır.'** şeklinde bütün birliklere Eskişehir'den mesaj çektirir.

Yaklaşık 23.30 sularında otele bulundukları odanın kapısı, eli silahlı ve kamuflaj elbiseli olan, içlerinde Abidin Paşa'nın Ankara'da bıraktığı korumalarının da bulunduğu şahıslar tarafından tutulur.

Dışarı çıkmaya yeltenen bir tümgenerali durdurmak üzere duvara ve cama ateş ederler.

Saat 24.00 sularında 10 kişi civarında tam teçhizatlı bir grup daha belirir, bağırarak ve tavana ateş ederek girişi tutarlar. Elllerinde plastik kelepçe vardır.

Abidin Paşa'ya çok sert davranmadan ilk gruba teslim ederler. Diğer generalleri ise yere yatırarak ellerine kelepçe vururlar.

Abidin Ünal'ı oradan CASA uçağıyla Akıncılar Üssüne götürürler. Üs bölgesinde yaklaşık 16 uçağın yandan bomba yüklü olarak beklediği görülmektedir. Ortalıkta çoğu teğmen, üsteğmen rütbesinde pilotlar bulunmaktadır.

Abidin Paşa'yı Kurmay Albay Ahmet Özçetin karşılar. Aralarında şöyle kısa bir konuşma geçer:

—*Hoş geldiniz Komutanım.*

—*Hoş bulmadım.*

—*Bozulmuş ayarları düzeltmeye çalışıyoruz.*

—*Senin ayarın bozulmuş!*

Abidin Paşa'nın son söylediğine cevap dahi vermez Ahmet Özçetin.

Sonrasında bir tane sandalyenin olduğu odaya alırlar onu. Kapıyı üstüne kilitleyip kapıya da iki nöbetçi dikerler.

Abidin Paşa'nın ifadesine göre, kalkışmacılar **başarısız** olunca ertesi gün saat 15.30 sıralarında Akın Öztürk gelerek onu kurtarır. Daha sonra diğer arkadaşlarına ulaşırlar, onların da mevcut durumdan kurtulmalarını sağlarlar.

Akın Öztürk, hiçbir şey olmamış gibi onlarla birlikte Hava Kuvvetleri Karargâhına gelir... Sonrası malum...

Deniz Kuvvetleri Komutanı Oramiral Bülent Bostanoğlu da 15 Temmuz'da İstanbul'dadır.

15'i sabahı Deniz Lisesi Mezuniyet Törenine katılmak üzere gitmiştir İstanbul'a.

Bülent Bostanoğlu, mezuniyet töreni sonrası saat 19.30'da, Abidin Ünal'ın da katıldığı düğündedir. Kalkışmayla ilgili gelişmeleri şöyle anlatır:

“Saat 22.23'te TSK'nin bazı birliklerinde olağan dışı bir hareketlilik olduğundan haberdar oldum.

Bunu bana Deniz Kuvvetleri Personel Başkanı Tümamiral Macit Aslan bildirdi. Ve *‘Karargâhta olağan dışı gelişmeler var, gelişmeleri ayrıntılarıyla öğrenip size ileteceğim.’* dedi.

Bu konuşmadan yaklaşık 10 dakika sonra düğün törenini terk ettim. Bu arada haber verdiğim emir subayım da gelmişti.

Önce Ataköy Marina’ya gidip oradan Sahil Güvenlik Botu ile Fenerbahçe Orduevine intikali düşündüm. Ama emir subayım TCSG-19 Bot Komutanı’yla yaptığı görüşmede Bot Komutanı’nın *‘Bir misafirin emrine girdim.’* demesi, ayrıca Özel Sekreter Kurmay Albay Mahmut Arduç’un *‘Komutanının emniyetini sağlamak için TCSG-19 botu ile geliyorum.’* şeklinde konuşması (Deniz Kuvvetleri Komutanı’nın Özel Sekreteri de FETÖ’cü imiş), şüphe uyandıran durumlardı. Bunun üzerine denizden intikal etmekten vazgeçtim.

Bu arada Ankara’da Karargâhta Tuğamiraller İrfan Arabacı, Muhittin Elgin, İhsan Bakar, Hasan Kulaç³² ve Murat Şirzai’nin Karargâhı ve Hareket Merkezini kalkışmacılar adına kontrol altına aldıklarını öğrendim.

Foça’da kampta bulunan emekli Koramiral Atilla Kezek arayarak kampta bulunan Tümamiraller Aydın Şirin ve Hasan Nihat Doğan’ın, Amfibi Deniz Piyade Tugay Komutanı Halil İbrahim Yıldız ve personeline derdest edilerek Foça dışına götürüldüğünü söyledi.

Bunun üzerine İstanbul’daki bir deniz birliğine ulaşip illegal girişimleri kontrol altına almak için çaba gösterdim.

Bu arada başta Donanma Komutanı Oramiral Veysel Kösele olmak üzere bir seri telefon görüşmesi yaptım. Olan biteni tam anlamak ve gerekli telefon görüşmeleri yapmak için Atatürk Havalimanı yakındaki İSPARK otoparkında yaklaşık bir saat bekledik.

Saat 01.00’da Poyrazköy’de konuşlu SAT Komutanı Albay Turhan Ecevit ile görüştüm. Onun *‘Burası emniyetli, bot ile sizin intikalinizi sağlarım.’* demesinden kısa bir süre sonra, kendi personeline de sıkıntı olduğunu, bazı mühimmat ve silahın birlik dışına çıkarıldığını, bu anlamda Poyrazköy bölgesinin de güvenli olmadığını söylemesi üzerine oraya gitmekten de vazgeçtim.

Ancak Turhan Albay, iki güvenilir personelle emniyetli sivil bir bölgeye intikalimi sağlayabileceklerini ifade etti.

³² Bakınız: Mustafa Önsel, Ağacın Kurdu, s.242

Daha sonra bu iki personel atak botu ile Yeşilköy'deki iskeleye geldi ama güvenli görmediğim için gece boyunca intikal etmedim.

Bu süreçte Yeşilköy civarında devamlı yer değiştirerek yerimin konumunun belirlenmesini engellemeye çalıştım.

Saat 01.17'de Milli Savunma Bakanı Fikri Işık ile irtibat kurdum. Komuta kademesi olarak bu kalkışmaya karşı olduğumuzu ifade ettim.

Bu girişimin FETÖ cuntası tarafından yapıldığını değerlendirdiğimi ifade ettim.

01.24'te CNNTürk'ten Muhabir Kenan Şener ile irtibat kurdum ve **'Komuta kademesi olarak bu girişimi kabul etmiyoruz.'** ifadesini kullandım. Bunun diğer medya organlarında yayınlanmasının kamuoyu ve darbeye karşı olan TSK personeli için büyük referans olduğu açıktır.

Saat 02.30 sıralarında Genelkurmay İstihbarat Başkanı **Korgeneral Mustafa Özsoy** emir subayımı arayarak yerimizi öğrenmeye çalışmıştır (Aynı adam, Özel Kuvvetler Komutanı Zekai Aksakalı'nın da yerini öğrenmeye çalışan korgenerallerden biridir)."

Deniz Kuvvetleri Komutanı'nın kendi ağzından o gece yaşadıkları özetle yukarıda anlatılanlardır.

İkinci Başkan Orgeneral Yaşar Güler. FETÖ'cülere açıktan küfür ettiği söylenen, ne yazık ki özellikle İzmir Casusluk davasında FETÖ'cülerin kumpasını bir türlü göremeyen komutan.

Hatta o davayla ilgili kamuoyunda ters algı yaratacak şeyler söylediği iddia edilen orgeneral.

O da rehin alınma anını şöyle anlatıyor: "Yere yat diye bağırarak içeri girdiler. Beni derdest ettiler.

Ellerime ve dizimin altına plastik kelepçe taktılar. Bunu yaparken **'Merak etmeyin bu bir tatbikat.'** diye benimle alay ettiler. Bunu yapan benim Emir Subayım Mehmet Akkurt'tu (Başka anlatılara göre emir astsubayı Güler Paşa'nın yerdeyken kafasına basıp gülerek 'Bu bir tatbikat.' diye dalga geçmiş. Sözü edilen emir subayını Güler Paşa'nın yanına bizzat Akar Paşa vermiş, 'Emir subayın bu olacak.' demiş. Doğru mu bilmiyorum ama doğruysa ancak bu kadar olur diyorum).

Koridorda sağa sola çevirerek üç kat aşağı sürüklediler. Sonra bir araca bindirdiler. Bindığımız araca yoğun mermi isabet ediyordu. Akıncılara götürdüler. Bir odaya koydular. Bir süre sessizlik oldu.

Bir süre sonra kapı açıldı. Akın Öztürk'ün sesini duydum, 'Yav Yaşar sen burada ne geziyorsun? Senin burada olduğunda haberim yoktu.' dedi. Ellerimi ve gözlerimi çözdü.

Sonra yanıma oturdu. Sivil giyimli biri bize çay ve çerez getirdi.

Daha sonra Akın Öztürk, 'Bu adamlar manyak.' dedi. Sonra kapıda silahlı nöbetçi olduğunu söyleyerek ayrıldı.

Ertesi gün akşamüstü Akın Öztürk yeniden yanıma geldi ve buradaki adamların teslim olmaya karar verdiklerini söyledi.

Sonra Özel Kuvvetlerden bir ekip geldi. Onlarla aralarında Abidin Ünal'ın da bulunduğu 7-8 kişiyi daha ellerini ayaklarını çözerek kurtardı ve Karargâha döndük."

En üst düzey sevgili komutanların o gece ile ilgili yaşadıklarını kendi ifadelerinden yararlanarak yansıttık. İleride muhakkak ki o gecenin yaşanmışlıklarının farklı yönleri de ortaya çıkacaktır. Onları da hep beraber göreceğiz.

Üst düzey komutan deyince Genelkurmay Başkanı neler yaşamış o gece diye merak edenimiz çoktur. Gerçi bir kısım kamera görüntüleri çıktı ortaya ama. O gece onun yaşadıklarıyla ilgili kamuoyunda pek çok spekülasyon yapılsa da biz şu an için kendimizi sadece ifadelerle sınırlı tutacağız.

Burada Hulusi Akar'ın kendi ifadesinin yanı sıra, tam 16 yıl birlikte çalıştığı adeta çanta gibi yanında taşıdığı Tümgeneral Mehmet Dişli'nin söyledikleri de önemlidir.

İkisinin "o gece" ile ilgili söylediklerini aynı bölüme koydum.

“Sizi Kanaat Önderimiz Fethullah Gülen ile Görüştürelim”

Mehmet Dişli. 1985 Harbiye mezunu. Tamamı sivil lise kaynaklı olan, Harbiye tarihinde görülmemiş bir kısımda okuduğunu daha önceki bölümlerde yazmış, o kısımdan 11 general çıkarak yine TSK tarihinde **“görülmemiş bir başarıya”** imza atıldığını ifade etmiştim.

Yine bu 11 generalin tamamının, kalkışmaya iştirak ederek tarihte bir başka ilke daha imza attıklarını da ifade etmiştim. Bu kısım, pek çok kırılmayacak rekora imza atmış anlayacağınız.

İşte bu kısmın en acar elemanlarından iktidar partisinden üç dönem milletvekili olan Şaban Dişli’nin kardeşi Mehmet Dişli’nin ifadesinden, birkaç önemli hususu aktaralım. Ancak okuyunca gülmece yok. Buyurun:

“(…)Kalkışma gecesi saat 20.00 sıralarında Genelkurmay gittim.

Kapıda Özel Harekât kıyafetli kişiler bana yönetimi devraldıklarını, Genelkurmay Başkanı’nı ikna etmem için beni çağırdıklarını, ikna olmazsa derdest edip tutuklayacaklarını, sonunun 1960’taki Rüştü Erdelhun gibi olacağını söylediler. Bildiriye mutlaka imza atmasını istediler.

Ben 16 yıldır Akar’la çalışıyorum. **‘Edersen sen ikna edersin.’** dediler. Genelkurmay Başkanı’nın odasına girmeye ikna edildim.

Genelkurmay Başkanı rutin işlerle uğraşıyordu. Bir şeyden haberi yoktu. Kendisine darbe olduğunu, yönetime el konulduğunu söyledim. Bunun üzerine **‘Şaka mı yapıyorsun?’** dedi. Ciddi olduğumu, bu bildiriye imzalamasını istediklerini ifade ettim.

Bir süre sonra dışarıdan silah sesleri geldi. Dışarı çıktım baktım. Yaşar Güler Paşa’yı götürürlerken biri vuruldu. Daha sonra Özel Harekâtçı giyimli şahıslar içeri girdiler. Kendisini yere yatırarak derdest ettiler.

Akar Paşa, çok ağır sözler söyledi. **‘Ne yapıyorsunuz siz? Hangi devirde yaşıyorsunuz?’** diye bağırıyordu.

Kelepçe takmak istediler. Ben müdahale ettim. Kelepçe taktırmadım. Götürmek istemelerine de karşı çıktım.

‘Genelkurmay Başkanımızdır.’ dedim. Ama dinletemedim (Görüntülerde Hulusi Akar’ın bir grup Özel Harekâtçının arasında elleri serbest bir şekilde ilerlediği görülmektedir).

Sonra Akıncılar Üssüne götürüldük. Bir odaya koyulduk. Odada televizyon vardı. Gelişmeleri oradan takip edebiliyorduk. Çay ve kahve içtik. Bir süre sonra odaya havacı Tuğgeneral Kubilay Selçuk geldi. Komutan’a ‘*Silahlı Kuvvetler bütünüyle bu işe el koydu. Tüm kuvvetlerin dâhil olduğu bir şey oldu.*’ dedi.

Komutan Hava Kuvvetlerinde durumun ne olduğunu sordu (Neden soruyor acaba?). O da ‘*Akın Paşa sizin ağzınıza bakıyor. Siz ‘evet’ derseniz o da bu işe dâhil olacak.*’ diye konuştu.

Daha sonra Öztürk, sivil kıyafetle geldi. Ben de Kubilay Selçuk ile dışarı çıktım. Bir amiral bir de karacı general vardı. Jandarmadan da bir albay bulunuyordu. Birlikte tekrar Akar’ın yanına geçtik. ‘*Kabul ederseniz siz de Yurtta Sulh Konseyinin parçası olun.*’ dediler.

Bu kişilerin elinde yazılı bir bildiri vardı. Onu okudular. Akar’a ‘*Bize katılın. Halk sizi duyarsa yatıştır.*’ dediler. Komutan kabul etmedi. Sonra gittiler.

Komutan, yanımda olan şahsi telefonumdan Başbakan’ı, MİT Müsteşarı’nı aradı. Cumhurbaşkanı’na ulaşamadı (Derdest edilmişler ama Dişli’nin cep telefonuna el koymamışlar).

16 Temmuz sabahı Akıncı Üssünün bombalanmasıyla karşı tarafın direnci kırıldı. Akar’ın teklifini kabul ederek bize iki helikopter verdiler. Çankaya Köşkü’ne gittik.

Benim FETÖ ile bir bağlantım yoktur. Ben beş dönem AKP milletvekili olan Şaban Dişli’nin kardeşiyim.

FETÖ ile sorulan soruyu hakaret kabul ederim (Sizi bilmem ama burada gülmek ihtiyacı hissettim). Ben olayın mağduruyum. Alıkonuldum. Komutanı ailemin bir parçası olarak gördüğüm için onun yanında oldum. Onun can güvenliğini sağlarım düşüncesiyle karşı tarafla görüşmeler yaptım.

Darbe girişiminin ardından hazırlanan listeden haberim yok. Bu darbenin FETÖ ile bağlantısının olup olmadığı hususunda da bilgim yok.

Harp Okuluna sivil liseden girdim. Belirtilen cemaatin ordu içerisindeki yapılanmasıyla ilgili duyumlarımız oldu (Hımm bravo! En azından duymuş!).

Ama benim bu konuyla ilgili görevim olmadığı için herhangi bir çalışma yapmadım.

Yazışmalarda ismim, benim rızam olmadan yer almıştır. Suçlamaları kabul etmiyorum.”

Ya işte böyle Mehmet Dişli'nin özet ifadesi. Bilmeyen inanır. Adamı tanımayan ise üzülür. İyi ki “Atatürkçüyüm” filan dememiş. İnanırdı bazıları...

Bazıları da “Gördünüz mü darbeyi Atatürkçüler yapmış, ben söylemiştim.” der bu sözün üzerine.

O zor durumda bile ne süslü yalanlar değil mi? Ee kolay değil bunun özel eğitimini almış adam...

Genelkurmay Başkanı Orgeneral Hulusi Akar da konuyla ilgili Cumhuriyet Savcılığına ifade verdi. İfadesini basına yansıdığı biçimiyle kendi ağzından aynısıyla verelim:

“18.00 sıralarında odasında çalışırken Genelkurmay 2. Başkanı Orgeneral Yaşar Güler yanıma gelerek Kara Havacılık Okulundan üç helikopterin görevlendirilmesiyle bir faaliyet icra edileceğiyle ilgili MİT'ten istihbarat aldıklarını söyledi (MİT Müsteşarı kiminle görüştü? Herkes farklı bir şey söylüyor görüyor musunuz? Ayrıca verdiği saate dikkat!).

Bilginin geldiği makam itibarıyla ciddiye aldık. Derhal Yaşar Paşa ve Kara Kuvvetleri Komutanı ile acilen alınacak tedbirleri tartıştık.

Öncelikle bütün Türkiye hava sahasında bulunan helikopter ve uçakların, eğer havadaysa üssüne dönmesinin ve hiçbir hava aracının kalkışına müsaade edilmemesinin emrini verdim (Peki bu saatte Hava Kuvvetleri Komutanı'na haber verildi mi? Onun ifadelerinden verilmemiş gözüküyor.).

Bunun büyük bir planın parçası olabileceğini düşünerek Ankara Garnizon Komutanı Korgeneral Metin Gürak'ı telefonda arayıp Etimesgut Zırhlı Birlikler Komutanlığına gitmesini ve hiçbir zırhlı aracı dışarı çıkarmaması için tedbir almasını istedim.

Saat 21.00 sıralarıydı sanırım. Kapı çaldı. Gelen Tümgeneral Mehmet Dişli idi. Heyecan içerisinde ‘*Komutanım operasyon başlıyor, herkesi alacağız*’ (Burada Mehmet Dişli'nin ifadesini hatırlayın). *Tugaylar yola çıktı. Biraz sonra göreceksiniz.*’ dedi.

Ben ilk önce anlamlandırmadım. Sonra ‘*Ne diyorsun ulan sen? Ne operasyonu? Sen manyak mısın? Sakın ha!*’ şeklinde bağırdım. Kendisi ‘*Heyecanlanmayın, rahat olun.*’ şeklinde karşılık verdi.

Ben de *‘Benim seninle, bir başkasıyla böyle işlerin içerisinde olanlarla hiçbir işim olamaz. Sen benimle nasıl konuşuyorsun? Kim bunlar? Siz kim adına hareket ediyorsunuz?’* gibi soruları sürekli ve hiddetli biçimde sıralıyordum. *‘Büyük bir bataklığa battınız. Cezanızı çekeceksiniz. Bari erkeklik gösterin. Ölüm kalım olmadan bu işi sonlandırın.’* dedim.

O ise bana, *‘Komutanım bu iş bitti. Herkes yola çıktı.’* anlamında şeyler söylüyordu.

Daha sonra Mehmet Dişli dışarı doğru hareketlendi. Yüzümü kapıya doğru dönünce emir subayım Yarbay Levent Türkkkan, Yardımcısı Binbaşı Serdar ve Emir Astsubayım Abdullah’ı gördüm. Onların hemen gerisinde Özel Kuvvetler Komutanlığından olduğunu değerlendirdiğim tam teçhizatlı, silahlı bir grup personel bulunuyordu.

Hızla odanın içine girdiler, ben de ayağa fırladım. Bu arada Levent Türkkkan, *‘Komutanım oturun, sakin olun! Zorluk çıkartmayın.’* diye bağıırıyordu. Biri beni iterek sandalyeye oturmamı sağladı.

O esnada arkadan bir başkası elinde el havlusu şeklinde bir şeyle ağzımı burnumu kapatarak nefes almamı engelledi. Bu arada da kolunu boğazıma doladı. Bir başkası plastik kelepçeyi elime taktı.

Bu şekilde debelenirken emir subayım Levent Türkkkan elindeki tabancayı bana doğrultarak *‘Sakin olun Komutanım, sıkarım, vururum!’* gibi şeyler söylüyordu.

Bunun üzerine ben de *‘Sık ulan!’* diye bağırdım. Gözlerinde sıkıp sıkmamak arasındaki robotik tereddüdü gördüm.

Bu arada ellerimi sıkın kelepçeleri açmalarını istedim. Mehmet Dişli’nin onayıyla bir komando bıçağı marifetiyle kelepçeyi kestiler.

Dışarıda silah ve uçak sesleri geliyordu. Televizyon açıktı. Bu arada Boğaz Köprüsü’nün askerlerce kesildiği görüntüleri geçiyordu. Hepsi gayet soğukkanlıydılar.

Bir müddet sonra beni aldılar ve helikopterle Akıncı Üssüne götürdüler. Burada birçok sivil ve asker üniformalı adam bekliyordu.

Önce Üs Komutanı’nın odasına götürüldüm. Burada Havacı Tümgeneral Kubilay Selçuk’u gördüm. Bir süre sonra sivil kıyafetli olarak Akın Öztürk geldi.

Burada ne yaptığını sordum. Lojmanlarda kızı oturduğu için geldiğini söyledi. Abidin Ünal'ın olayla ilgili kendisini aradığını onun için lojmanlardan çıkarak olaya göz kulak olmak için buraya geldiğini ama başarılı olamadığını ifade etti.

Tuğamiral Ömer Harmancık ile Tuğgeneral Hakan Evrim de oradaydı. Daha önce söylediklerimi onlara da tekrar ettim. Hiç umurlarında olmadı.

Bu arada Tuğamiral Ömer Harmancık bana darbe metnini okudu ve imzalamamı isteyerek *'Komutanım siz şunu imzalayın ve televizyonda okuyun. O zaman her şey çok güzel olacak. Herkesi alıyoruz.'* dedi.

Ben de *'Siz kimsiniz? Kendiniz ne sanıyorsunuz? Sizin başınız kim, kışınız kim?'* diye bağırınca Hakan Evrim, *'Dilerseniz sizi kanaat önderimiz Fethullah Gülen ile görüştürürüz.'* dedi. Reddettim.

Akın Öztürk dışındakiler odayı terk ettiler. Akın Öztürk'e de aynı şeyleri söylüyordum. O da bana *'Beni dinlemiyorlar.'* gibi şeyler söyledi.

Daha sonra en azından eşimi arayıp bilgi vereyim, **yaptığınız çok ayıp** dedim. Bunun üzerine isteğimi yerine getirdiler.

Eşimi aradım. Akıncılar Kışlasında olduğumu, kendilerine iyi bakmalarını söyledim. Olayların sonunda anladım ki eşim bu bilgiyi ilgililerle paylaşmış.

Odadaki televizyon 2-3 saat sonra açıldığında TBMM'nin, Emniyet binaları ve MİT'in binalarının bombalandığı alt yazısı geçiyordu.

Çok hiddetlendim. Bağırıp çağırmaya başladım. Bunun üzerine yanıma geldiklerinde Ömer Harmancık ölümü göze aldıklarını ifade etti. Hepsi robot gibiydi.

Çoğunlukla da Ömer Harmancık konuşuyordu.

Televizyon görüntülerinde Sayın Cumhurbaşkanımız ve Başbakanımızın beyanları, halkın canı pahasına direnişi, ilerleyen saatlerde bazı askerlerin teslim olmaları, vatandaş ya da polislerce kontrol altına alınmaları gibi gelişmeleri takip edince yanımda bulunan bu dört kişinin genel görünüşleri ve tavırları değişmeye başladı. Gözlerindeki umutsuzluğu fark ettim.

Bunun üzerine ‘Yeterince battınız. Gün ağarmadan ortalıkta tank, top ne varsa çekin. Yeteri kadar rezil ettiniz. **Balkan Savaşı’ndan beter ettiniz. Silahlı Kuvvetlerin tarihine kara bir leke sürdünüz. Gidip teslim olun.**’ dedim. Hiç cevap vermediler.

Bir süre sonra dışarıdan bombalama sesleri gelmeye başladı. Pistlerin bombalandığını kendileri söyledi.

Karşımda Kubilay Selçuk ve Mehmet Dişli’yi hatırlıyorum. Sinmiş vaziyetteydiler. Yorum yapmıyorlardı ama gözlerindeki korku ve endişeyi görüyordum.

Sanırım saat 09.00 sıralarıydı. Teşebbüsü sona erdireceklerini, adalete teslim olacaklarını anlayınca beni Başbakan veya Cumhurbaşkanı’yla görüştürün dedim.

Başbakan ile görüştüm. ‘*Hepsi pazarlıksız teslim olacaklar.*’ dedim.

Sonra pistte bizi bekleyen helikoptere bindik. Mehmet Dişli de ben telefonla irtibat kuracağım diyerek helikoptere bindi. Başbakanlığa indik.

Başbakanlık Müsteşarı bizi karşıladı. İçeriye girdikten sonra müsteşara Dişli’nin gözaltına alınmasının uygun olacağını söyledim. Bilahare gözaltı işlemi yapılmış.

(...) Devletimizin FETÖ/PDY ile yürüttüğü mücadele kapsamında biz de Şûra’da Silahlı Kuvvetler içerisindeki bu yapının alacağı ağır darbenin çalışmalarını yapıyorduk.

Geldiğimiz noktada bu terör örgütünün muhtemelen bunu öngörerek akıl almaz girişimde bulunduğunu düşünüyorum.

Ayrıca 2. Başkanımla beraber çevremizdeki personelden bir kısmının bunlarla bağlantılı olduğunu düşünmeye başlamıştık (Hımm, peki bunları size aylar önce hatırlatan bana neden askeri tesislere giriş yasağı koydunuz ve bu yasağı hala devam ettiriyorsunuz?). Şûra’da çok ciddi adımlar atacaktık.

Bu terör örgütüyle ilgili yargıda devam eden soruşturma ve davalarda geline aşama, devletin tüm kurumlarında bu konuda alınan mesafede gözü dönmüş teröristleri bu teşebbüse iten bir diğer sebeptir.

Bu yapılanmanın içinde olan ve medeniyetimize bu derece zarar veren her kişiden şikâyetçiyim. İnaniyorum ki hak ettikleri cezayı en ağır şekilde alacaklardır.”

Böyle demiş Sayın Genelkurmay Başkanı. Peki, bu olan bitene zamanında müdahale etmeyerek, hatta savsaklayarak olayların bu duruma gelmesinde kendisinin payını düşündü mü bunları söylerken, bilmiyorum.

Ya, **“Astının ve birliklerinin yaptığı ya da yapamadığı her şeyden komutan sorumludur.”** şeklinde vücut bulmuş ve askerlik mesleğinin temel düsturunu oluşturan ilkeyi nereye koyacağız?

“O geceyi” anlamak için iki ifadeyi daha iyi okumak lazım.

İfade sahiplerinden biri Genelkurmay Destek Kıtaları Komutanı Albay Cengiz Aydın, diğeri ise bizzat Genelkurmay Başkanı’na silah doğrulttuğu ifade edilen Emir Subayı Yarbay Levent Türkkan. Özellikle Türkkan’ın ifadesi pek çok şeyi açıklıyor aslında...

“Hulusi Paşa Cemaati Sever; Sempatizandır, Zarar Vermez...”

Cengiz Aydın. Piyade Albay. O gece itibarıyla Genelkurmay Başkanlığında Destek Kıtaları Komutanı olarak görev yapıyordu. Bu göreve de 2015 yılında atanmıştı.

Benden iki dönem sonra Harbiye’den mezun oldu. Yakinen tanıdığım bir subay. Aynı zamanda köylerimiz birbirine çok yakın. FETÖ’cü olduğuyla ilgili en ufak bir şey duymadığım, aile çevresi itibarıyla da böyle bir oluşum içinde olması çok zor görünen birisi.

İşte onun **“o gece”** ile ilgili ifadesindeki önemli hususlar:

“Saat 21.30 sıralarında Komutan’ın çıkış yapacağı bilgisi üzerine iki nolu kapıya gittim. İki nolu kapı Jandarma Genel Komutanlığına bakan kapıdır.

Sonrasında Komutan’ın çıkışının ertelendiği haberi geldi. Ben de Hizmet Tabur Komutanı Piyade Yarbay Hasan Yücel’den çıkışın neden iptal olduğunu öğrenmesini istedim.

Beş on dakika sonra Hasan Yarbay, Karargâhın altında bulunan görüntü izleme merkezine gelmemi istedi. Oraya gittiğimde Hasan Yarbay bana *‘Herhalde tatbikat var Komutanım.’* dedi. Ben de *‘Ne tatbikatı benim haberim yok, nasıl iş?’* dedim. Hasan Yarbay da *‘Komutanım sanıyorum Genelkurmay Başkanı’nın emir subayı Levent Türkkan Genelkurmay A kapısına inerek nöbetçileri ‘Tatbikat var, birazdan tatbikat için gelecekler, kenara çekilin.’ şeklinde ikaz etmiş.’* dedi.

Görüntü izleme merkezinden Genelkurmay Başkanı’nın katına baktım. Yarbay Levent Türkkan, yardımcısı Yüzbaşı Serdar (Tekin), Emir astsubayları Başçavuş Şener ve Serhat (Pasha), Genelkurmay Başkanı Özel Kalem Müdürü Kurmay Albay Ramazan Gözel, İkinci Başkanı’nın Özel Kalem Müdürü Kurmay Yarbay Bünyamin (Tuner) ve Tuğgeneral Mehmet Partigöç’ü gördüm, orada konuşuyorlardı. Bu, Karargâhta pek görülen bir manzara değildi. Bu arada bir grup asker ellerinde uzun namlulu silahlarla bekliyorlardı.

Sonrasında Partigöç General aşağı yanıma geldi. Bana, *‘Cengiz Albayım bir haftadır Komutan’a bir saldırı duyumu vardı. Biz de Komutanımızı o tehdiye karşı bugün tahliye edeceğiz. Tatbikatın amacı budur.’* dedi ve yanımdan ayrıldı.

Daha sonra telsizden Tabur Komutanı Tolga Kılınçarslan'ın nizamiye bölgesinde vurulduğunu duydum. Hemen müdahale için emir verdim.

Saat 23.30 civarıydı ki kameradan Genelkurmay Başkanı'nın, Partigöç Paşa, emir subayları ve beraberlerindeki eşliğinde kapıdan çıktıklarını gördüm. Nereye gittiklerini bilmiyorum.

Biraz sonra Partigöç General yeniden aşağı yanıma geldi. Bana *'Cengiz Albayım şükür komutanları sağlıklı bir şekilde tahliye ettik. Şimdi bahsettiğim saldırı için kışlanın çevre emniyetinin alınması lazım.'* dedi.

Ben o ana kadar bunların normal olduğunu zannettim. Hasan Yarbay durumun normal olmadığını söyledi. Bunun üzerine birlikte karargâh katına çıktık.

Özel Kuvvetlerden olduğunu düşündüğüm tam teçhizatlı iki üç kişi oradaydı. Onlara *'Ne oluyor?'* dedim. Emir subayları *'Saldırı olacağı için Komutan'ı tahliye ettik, problem yok.'* dediler.

Ben de kendilerine Özel Kuvvetler personelini göstererek *'Bunların başında kim var?'* dedim. *'Albay Fırat Alakuş var.'* dediler. *'Fırat Alakuş kim?'* deyince arkamdan bir ses *'Benim.'* dedi. *'Siz neden geldiniz?'* deyince de *'Komutan'a saldırı olacağı için geldik. Siz çevre emniyetine dikkat edin.'* diye karşılık verdi.

Oradan ayrılırken Komutan'ın Özel Kalem Müdürü'nün odasında Sinan Süer Amiral ile Eski Adli Müşavir Muharrem Köse'yi gördüm. Muharrem Köse'nin orada hem de o saatte bulunmasına pek anlam veremedim. Çünkü o karargâhta çalışmıyordu.

Tedbir almak için en azından bir kısım askere mermi vermek için cephaneliği açtırdım. Oradan seçtiğim askerlere mühimmat dağıttım ve çevre emniyetine gönderdim.

Kışlanın üzerine jetler dalış yapmaya başlamıştı. Askerlerin güvenliğini almak için onları binanın en alt katına indirdim.

Bu esnada **tanklar kışla duvarını yıkarak içeriye girdiler.** Benim bulunduğum yere kadar gelip orada konuşlandılar. Jetlerin dalışları devam ederken, kobra helikopterleri birliğin içerisindeki katlı otoparka ateş etmeye başladılar.

O an, kimin ne için kalkışma yaptığını anlayamadım. Bu arada saat 02.00 gibi sivil insanların Genelkurmay çevresine geldiğini telsiz merkezinden öğrendim.

Ben de telsizle bütün çevre nöbetçilerine asla sivillere ateş edilmemesini söyledim. Bu durum sabaha kadar sürdü.

Emrimde görev yapan birkaç personelim, tanklardan birinin, nedenini o an için bilmediğimiz ana bellek (harddisk) ve başka sayısal materyalleri meydanlık yerde ezdiğini ifade ettiler.

Arkasından Özel Kuvvetler Komutanı Zekai Aksakallı Paşa'yı aradım. Burada Özel Kuvvetlerden personel bulunduğunu, ayrıca tanklarla duvarlar yıkılıp içeri girildiğini ifade ettim. O da **'Onlar hain, hemen imha edin onları.'** dedi.

Askerlerin büyük kısmını, tehlikenin dışına çıkarmak için Polis Akademisinin spor salonuna tahliye ettik. Daha sonra kurduğum time, **'Tank mürettebatıyla konuşup ikna etmeye çalışacağım. Eğer ikna olmazlarsa işaretimle tank mürettebatını vurun.'** dedim.

Tankların ortasına gittim. Yanımda üç de personelim vardı. Tank mürettebatını topladım. Onlara hitaben **'Arkadaşlar bu bir kalkışmadır. Kanun dışı bir hareket içerisindeyiz. Kandırılmış olabilirsiniz. Gelin zaman geçmeden teslim olun.'** dedim.

28. Mekanize Tugaydan gelen ismini bilmediğim binbaşı rütbesindeki gözlüklü Tank Tabur Komutanı silahını bana doğrultarak, **'Siz kimden yanasınız Komutanım?'** diye bağırdı.

Ben de **'Milletten, devletten yanayım, siz kandırılmışsınız, bu oyunu bırakın artık'** diye konuştum. O da **'Ben Genelkurmay Başkanımızı korumaya geldim. Ondan başkasından emir almam.'** diye karşılık verdi.

İkna olmamaları üzerine hazırladığım time ateş etmeleri için işaret ettim. Ama tim hiçbir refleks göstermedi.

Bunun üzerine yanlarına gidip elimi tabancama atarak **'Şimdi sizin beyninize sıkarım. Çabuk ateş edin.'** dedim ama tim yine emrimi dinlemedi. Bunun üzerine oradan süratle uzaklaştım.

Ben gittikten sonra oraya Partigöç gelmiş, bazı talimatlar verip ayrılmış.

Hemen çok güvendiğim Mesut Uzman Çavuş'u yanıma çağırıp Partigöç'ün yerini öğrenin ve onu vurun diye emir verdim. Ancak Partigöç'ün darbecilerin kontrolündeki Karargâh binasına girdiğini öğrendik.

Daha sonra askerlerin tahliye edildiği anonsu geçti. Bu, darbecilerin moralini bozdu. Artık çözüme başlamıştı. Bu arada bulunduğumuz yere en yakın tankın personelini ikna etmeye çalıştık.

Nihayet başarılı olduk. Onların cep telefonuyla arkadaşlarını arayarak ikna etmesini sağladık. Tam 47 personel teslim oldu.

Darbecilerin tamamı Karargâh binasına çekildi. Sonrasında Polis Özel Harekât geldi. Sonuçta darbeciler teslim oldular.

Güvenlik kameralarının görüntülerini yok etmek için görüntü kayıtlarının bulunduğu bütün ana bellekleri kırdıklarını gördük.

Ama bir tanesini unutmuşlardı. Hemen ilgili firmayı çağırdım (olaydan sonraki gün). Onlar, söz konusu ana belleğin köprü vaziyetinde olduğunu, onun üzerinden bütün görüntülerin kurtarılabilceğini belirterek onları kurtardılar.

Olay sonrasında bölgede yaptırdığım aramada da çok sayıda ana bellek, cep telefonu ve tablet buldum. Bunları tutanak ile savcılığa teslim ettim.

Bu materyallerin çoğunun Partigöç'ün *'Takviye için Harp Okulundan ve Muhafız Alayından gelecekler.'* dediği ve daha sonra helikopterlerle Genelkurmay'a indirilenlerin olduğunu düşünüyorum.

Ayrıca Mehmet Partigöç'e özel telefonumdan mesaj çekip, Tankçıların teslim olduğunu belirterek kendisinin de teslim olmasını istedim. (...) Söyleyeceklerim bu kadardır."

Cengiz Albay'ın ifadesi özetle böyle. Bu ifadeden iki gün sonra o da tutuklandı. FETÖ'cü olmadığı kesin. Görevini tam yapip yapamadığı tartışılır.

Ayrıca ifadesinde geçmeyen söylediği bazı şeyler var ki onların bir tanesini söylemem yanlış olmaz sanırım.

Yakınlarına söylediğine göre, Hakan Fidan o gün Genelkurmay Başkanı'nın yanına gelerek üç saatten fazla kalmış. Yani 16.00 sıralarında geldiyse saat 19.00'dan sonra ayrılmış. Zaten o gittikten 15 dakika kadar sonra Özel Kuvvetlerden kalkışmacı personel Karargâhı basmış. Onun iddiası bu! Daha da vahimleri var da...

Bu süreçte Karargâhın emniyetinden sorumlu Cengiz Albay kesinlikle ikaz edilmemiş. **"Neden, neden, neden?" desek cevap veren olur mu?**

Konuya ilişkin Müyesser Yıldız'ın da Odatv'de kaleme aldığı ve Genelkurmay Personel Başkanlığından bir binbaşının ifadesine dayandırdığı bir yazısı var.³³

O binbaşının söyledikleri de vahim ötesi.

Hala o gece ile ilgili **"çözülmemiş düğümler"** var.

³³ Müyesser Yıldız, Odatv, Darbe gecesiyle ilgili Akar, Fidan ve Güler Hakkında Müthiş İddialar, 21 Eylül 2016.

Şimdi bu ifadenin paralelinde ve ismi hem Cengiz Albayın hem de Hulusi Akar Paşa'nın ifadesinde, oynadığı rol açısından adeta altı çizilerek verilen Emir Subayı Yarbay Levent Türkkan'ın savcılıkta verdiği ifadeden bahsedelim. Aslında Türkkan'ın ifadesi çok şeye açıklık getiriyor...

“İlk defa özgür irademle konuşuyorum.” diyen Levent Türkkan bakın ifadesinde neler söylemiş, neler anlatmış. Okuyun siz karar verin...

Bu ifade, aynı zamanda FETÖ'cülerin temiz Anadolu çocuklarına nasıl el attığının ve nasıl kullandıklarının da pek çok ipucunu vermekte...

İşte Levent Türkkan'ın ifadesinin önemli bölümleri...

Bursa Karacabey Arız köyündenim. Babam çok fakir bir çiftçiydi. Beş kardeşiz.

Fethullah Gülen cemaati ile ilk defa ortaokulda tanıştım. O tarihlerde Bursa Cumhuriyet Lisesinin ortaokul kısmında okuyordum. İyi ve geleceği olan parlak bir öğrenciydim. Özellikle matematikten dokuz almışlığım bile yoktur.

Orada abilerle tanıştım. Ben, lisenin pansiyonunda kalıyordum. Abiler oraya gelip gidiyorlardı. Sonra beni evlere götürmeye başladılar.

Ben 5 yaşından beri subay olmak istiyordum. Bu, Cemaatin çok hoşuna gitti. 1989 yılında Işıklar Askeri Lisesi sınavlarına girdim. Sınavı kendi bilgilerimle rahatlıkla kazanabilirdim. Abiler de bundan emindi. Ama yine de bana sınav öncesi getirip soruları verdiler. Şıkların üzerine cevaplar işaretlenmişti. Zaten bildiğim şeylerdi.

Soruları benden başkalarına da verildiğini değerlendiriyorum. Işıklar Askeri Lisesindeyken, soruları getiren abiler ile görüşmeye devam ettim.

Ayda bir kez, iki saat görüşüyorduk. Fethullah Gülen'in kitaplarını okuyor, namaz kılıyorduk.

Abiler deşifre olamamak için Askeri Lisede tuvalette abdest almayı, gözle namaz kılmayı öğrettiler.

Genelde AKP'ye oy verdim ama kemikleşmiş siyasi bir görüşüm olmadı.

1993 yılında Harbiye'ye geldim. Birinci sınıfta Cemaatle aramda kopukluk oldu. O tarihte bir kız arkadaşım vardı. Bu duruma abiler kızıyorlardı.

2. Sınıftan itibaren yine benimle irtibatı sağladılar. Bursa'dan askeri lise sorularını getiren Musa abiyle yeniden görüşmeye başladık. Harbiye bitinceye kadar bu böyle devam etti.

1997 yılında Harbiye'den mezun oldum. Altı kez tayin gördüm. Her yer değiştirdiğim de abiler arasında devir teslim yapılıyordu.

Yeni görev yerine geldiğimde eski abi telefon açıp buluşma yeri veriyordu ve orada yeni abiyle tanışıyorduk. Her tayinde bu yaşanıyordu.

Abilerin hepsi üniversite mezunu idi. Mesleklerini hiçbir zaman sorgulamazdık. Ankara'ya gelinceye kadar Fethullah Gülen cemaati adına askeriyede herhangi bir şey yapmadım. Sadece abilerin verdiği dersleri çalıştım, kitapları okudum.

2010 yılında Genelkurmay Destek Kıtalarına yüzbaşı rütbesiyle atandım. 2011 yılında Necdet Özel Paşa'nın emir subay yardımcısı oldum. 2015 yılına kadar bu görevim devam etti.

Bu göreve geldikten sonra Cemaatin verdiği çeşitli görevleri yerine getirmeye başladım.

Necdet Özel Paşa'yı dinlemeye başladık. Bunu iki boğum parmak ucu kadar **"radyo"** diye tabir edilen bir dinleme cihazıyla yapıyordum. Bu görevi ve dinleme cihazını bana, son abim olan Murat abiden önceki Türk Telekom'da çalışan ve ismini şimdi hatırlayamadığım abi verdi.

Cihazı her gün odada uygun bir yere koyuyor akşam alıyordum. Çünkü pili bir gün dayanıyordu. 15 saat kadar ses alma kapasitesi vardı. Haftada bir, cihazı abiye teslim ediyor boş olanı alıyordum.

Arada sırada komutanın odasında arama yapılıyordu. Haliyle arama yapılacağı zamanı bildiğim için o saatlerde cihazı koymuyordum.

Necdet Özel Genelkurmay Başkanı iken iki yıl Hulusi Akar, iki yıl da Yaşar Güler İkinci Başkan olarak görev yaptı. Her ikisinin de emir subayı arkadaşım olan Binbaşı Mehmet Akkurt'tu. O da Fethullah Gülen cemaatinin mensubudur. O da İkinci Başkanların odasına dinleme cihazı yerleştiriyordu.

Darbe girişimi günü onun görevi İkinci Başkanı etkisiz hale getirmektir.

Bize söylenen Yaşar Paşa'nın Cemaatçı olmadığı idi. Fakat Hulusi Akar Paşa için 'Cemaati seven, sempatizan, zarar vermeyen kişi' diyorlardı.

Genelkurmay Başkanı değiştiğinde Murat abi bana 'Artık bu işi sen yapmayacaksın.' dedi. Daha sonra bu işi emir astsubayları Serhat Pasha ve soyadını hatırlayamadığım Şener isimli Başçavuşlara yaptırmışlar.

Cemaatte kesin bir şekilde gizlilik vardır. Herkes abisini bilir. Ayrıca işiyle ilgili verilen görevleri yapar fazlasını bilmez ve sormaz.

Benim şahsi kanaatim, 1990'lı yıllardan bu yana sınavla orduya alınan subayların yüzde 60-70'i Cemaatçidir. Kurmay subaylar genellikle Cemaatçidir.

Genelkurmay Başkanı emir subay ve astsubaylarının yanı sıra Özel Kalem Müdürü Kurmay Albay Ramazan Gözel, Başdanışman Kurmay Albay Orhan Yıkılkan, Cumhurbaşkanı Yaveri Kurmay Albay Ali Yazıcı, Cumhurbaşkanlığı Muhafız Alay Komutanı Kurmay Albay Kutsi Barış kesinlikle Cemaatçidir (İsmi geçenlerin hepsi 1994 yılı Harbiye mezunudur. Bir önce ifadesini yazdığımız Cengiz Aydın'ın bahsettiği Özel Kuvvet personelinin başında gelerek Karargâhı basan Kurmay Albay Fırat Alakuş, Yine Özel Kuvvetlerin kalkışmacıların eline geçmesi için özel görev üstlenen Kurmay Albay Fatih Yarımbaş da 94'lüdür. Tıpkı Balyoz davası sözde bilirkişisi Ahmet Erdoğan gibi.

Kalkışma gecesi incelendiğinde, çok sayıda 94 yılı mezunu kurmay subayın en etkin rollerde olduğu görülecektir.

Daha önce yazdığımız üç kitapta da bu devrenin kurmay subaylarına dikkat çekmiştim).³⁴

Ayrıca İkinci Başkan'ın Özel Kalem Müdürü Kurmay Yarbay Bünyamin Tuner, General/Amiral Şube Müdürü Kurmay Albay Cemil Turhan, Korgeneral Mustafa Özsoy, Korgeneral Salih Ulusoy, Tuğgeneral Mehmet Partigöç bildiğim kadarıyla yüzde 99 cemaatçidir.

Ben darbenin yapılacağını bir gün önce yani 14 Temmuz günü öğrendim. Genelkurmay Başkanı Danışmanı Kurmay Albay Orhan Yıkılkan sigara içmek için beni dışarı çağırdı.

³⁴ Mustafa Önsel, Silivri'de Firavun Töreni, s. 147,148
Casusluk Kumpası, s. 154.

Ağacın Kurdu/ Fethullah'ın Askerleri, s. 191,192.

Orada bana 15 Temmuz'u 16'sına bağlayan gece saat 03.00'te darbe yapılacağını, Cumhurbaşkanı, Başbakan, Bakanlar, Genelkurmay Başkanı, Kuvvet Komutanları, Orgenerallerin tek tek alınacağını; işin sessiz sedasız bitirileceğini söyledi. Görevimin Hulusi Akar Paşa'yı etkisiz hale getirmek olduğunu söyledi.

O gece hemen Murat abinin evine gittim. Ona *'Yarın akşam faaliyet olacak bilginiz var mı?'* dedim. Bu soruyu sorunca kızdılar, *'Sen nereden biliyorsun, sana bunu kim söyledi'* diye sordular. *'Orhan Yıkılkan.'* dedim. Onu tanıyorlardı.

Bana sıkı sıkı tembih ettiler. *'Bu konuyla ilgili kimseye bir şey bahsetmeyeceksin, olay çok gizli devam edecek, deşifre olmayacak.'* dediler. Bu arada İkinci Başkanı'nın Emir Subayı da oradaydı.

15 Temmuz günü Orhan Yıkılkan beni aldı ve Mehmet Dişli'nin odasına gittik. Girer girmez darbeye ilgili mevzuu konuşmaya başladık (Mehmet Dişli'nin ifadesini hatırlayın...).

Tümgeneral Mehmet Dişli, darbe teşebbüsü başladığında Hulusi Akar Paşa'nın odasına tek başına gideceğini, ona darbeyi tebliğ edeceğini, onun kabul etmesi durumunda darbe faaliyetinin başına onun geçirileceğini söyledi.

Söylediğine göre Hulusi Paşa kabul ederse, Genelkurmay 2. Başkanı Akın Öztürk olacaktı.

Orhan Yıkılkan ve Mehmet Dişli, Hulusi Akar Paşa'nın teklifi kabul edeceğini düşünüyorlardı. Hulusi Akar Paşa'ya yapılan teklif diğer kuvvet komutanlarına yapılmayacaktı.

Olay günü Hakan Fidan, Komutan'ın yanına geldi. Bir saatten fazla görüştüler. Zaten sık sık gelirdi. Komutan'la ikisi birbirini çok severlerdi.

Hakan Fidan makamdan ayrıldıktan çok kısa bir süre sonra Özel Kuvvetlerden 20 civarında tam teçhizatlı asker Karargâha girdi. Orhan Yıkılkan ve Mehmet Dişli de oradaydı.

Mehmet Dişli, Komutan'ın kapısını çalıp içeri girdi. Dişli Paşa içeride 5 dakika kadar kaldı. Dışarı çıktığında, **'Ortada, girin.'** dedi (**Ne demek 'ortada'?**)

İçeriye ben, Yüzbaşı Serdar Tekin, Başçavuş Abdullah, Özel Kalem Müdürü Albay Ramazan Gözel, Orhan Yıkılkan girdik. Hulusi Akar Paşa hepimize hitaben *'Yanlış yapıyorsunuz, bu böyle olmaz.'* dedi.

Elimde tabanca olduğu halde ‘Komutanım lütfen dediklerimizi yapın.’ dedim. Hepimiz içeri girince panik yaptı. Arada ‘Yanlış yapıyorsunuz.’ diyordu. Namaz kılmak ve üstünü değiştirmek istedi. Namazdan sonra Özel Kuvvet personeli tarafından götürüldü. Ben orada kaldım.

Sonraki gelişmeleri televizyondan izledik. Dışarıda kıyamet kopuyordu. Jetler alçak uçuş yapıyorlardı. Meclisin bombalandığını, halka ateş edildiğini öğrendikçe pişman oldum. Yapılanlar katliam gibiydi.

Ve benim **Allah rızası için** faaliyet gösterdiğini düşündüğüm Cemaatin girişimleriyle yapıyordu bütün bunlar.

Sabah saat 09.00’da Karargâhtaki koridor, darbeye iştirak edenlerle doldu. Herkes arasında ‘Başarısız olduk, teslim oluyoruz.’ diye konuşuyordu. Olayı Mehmet Partigöç yönetiyordu.

Teslim olmak için askeri savcı ve merkez komutanlığından personel istedi. İstenen kişiler gelince teslim olunmaya başlandı.

İfadem kapsamında suçlamaları kabul ediyorum. Etkin pişmanlık hükümlerinden yararlanmak istiyorum...”

Evet, çok kapsamlı bir ifade. Önemli bölümlerini paylaştım. Bu şer odağının nasıl çalıştığını, hangi yıllardan beri ve nasıl TSK’ye sızdığını, hangi seviyelere geldiğini; kimleri, nasıl kullandığını göstermesi açısından ibret vesikası gibi değil mi?

Daha ne ibret vesikası ifadeler var. Ama hepsini kitap içeriğine dâhil etmemiz mümkün değil haliyle...

Ben bu bölümü; ABD’nin “**O GECE**”nin neresinde olduğunu gösteren, CIA’nın yan kuruluşu olan Türkiye’den de pek çok siyasetçi, yazar ve gazeteci elitin hizmet ettiği STRAFOR isimli kuruluşun twitleri ile bitirmek istiyorum.

İşte saat saat o twitler:

23.01: İstanbul ve Ankara’da askeri hareketlilik.

23.02: TSK yönetime el koydu.

23.09: Başbakan askeri darbe oldu dedi.

23.12: Gülenli askerler Genelkurmay Başkanlığına taarruz ediyor. Gülen’in polis ve ordu içindeki etkisi 2014, 2015 yılında azaltılmıştı.

23.23: Bu Türkiye’de hep oluyor, pek önemli değil.

23.32: TSK yönetime el koydu (Tekrar).

00.32: ABD Savunma Bakanlığı yetkililerinden aldığımız bilgiye göre Erdoğan havaalanına inmeyi reddederek Almanya'ya iltica talebinde bulundu (Önceki bölümlerde bir jandarma yüzbaşısı da aynı saatlerde, aynı şeyleri söylüyordu).

00.43: ABD resmi askeri kaynaklarına göre Erdoğan Almanya'dan sığınma talep etti.

03.24: Erdoğan İstanbul Havaalanına indi. Patlama. Atatürk Havaalanına saldırı. Darbeci uçaklar şehrin üzerinde uçuş yapıyor.

05.21: Ankara'da darbenin başarı şansı şimdi azaldı (Çatışmaların yoğunlaştığı yerleri haritaya koyarak. EK-4)

Bu arada söz konusu kuruluşun nasıl aldığını bilmediğim şekilde Cumhurbaşkanı'nın uçağının uçuş rotasını an be an Twitter'dan paylaştığını da belirtelim. (EK-5)

"O gece", o kadar şey yaşandı ki... Hepsini bilmek mümkün değil. Bildiklerimizin hepsini de bir kitap hacmine sığdırmak çok zor.

Biz "o gece"nin bildiğimiz kadarının önemli gördüğümüz taraflarına işaret etmeye, dikkat çekmeye, bu anlamda tarihe not düşmeye çalıştık.

Bundan sonraki bölümde ise "o gece" ertesinde neler yaşandı, en özetinden onlardan bahsedeceğiz...

Bunları da özellikle Odatv'de yayınlanmış yazılarım üzerinden aktaracağım.

O Gecenin Ertesi

Aşil'in Topuğu ve FETÖ'nün TSK'deki Son Durumu: DİKKAT!

Aşil, tanrıça Thetis ile ölümlü Phatya Kralı Peleus'un evliliğinden dünyaya gelmiştir.

Tanrıça Thetis oğlunu ölümsüz kılmak için onu ölümsüzlük nehri Styx'de yıkar. Ancak Thetis'in elini bu nehre sokması yasaktır. Bu nedenle Thetis, oğlunu, topuğundan tutarak yıkar. Haliyle Aşil'in topuğuna ölümsüzlük suyu değmez...

Aşil topuğundan vurulmadığı sürece ölümsüzdür. Büyüyen Aşil, dünyanın en büyük savaşçısı olmuş, Truvalı kahraman savaşçı Hektor'u öldürmüştür.

Ama daha sonra Truva Prensi Paris'in attığı okla topuğundan vurulur. Aldığı yara sonucu o da ölür.

Bu Helenistik hikâyeyi neden anlattığımı biraz sonra izah edeceğim...

Özellikle Odatv okuyucuları bilirler ki bir yıla yakın süredir FETÖ'nün TSK'deki yapılanmasının çok ciddi boyutlarda olduğunu, bu yapıya karşı ivedilikle operasyon yapılması gerektiğini ifade etmeye çalıştım.

Hatta bunların bir darbe hazırlığı içerisinde olduklarını düşündüğümü belirten yazılar kaleme aldım.

Bunlardan birini ta 8 Şubat 2016'da "Cemaatçi Cunta Darbeye mi Hazırlanıyor?" başlığı ile yazmıştım. Yazıda, kulağıma gelendedikoduların yanı sıra; Fethullah Gülen'in o günlerde Herkül org. isimli sitede yazdıklarına, Zaman gazetesi yazarı Ali Bulaç'ın söylemlerine yer vermiştim.

Elbette Faruk Mercan'ın atmış olduğu twitler, yine Zaman yazarlarından Mümtaz'er Türköne'nin darbe çağrıştıran 19 Mart 2015 tarihli "**Devr-i Sabık Yaklaşırken**" isimli yazısını da unutmayalım.

Geçtiğimiz aylarda halen cezaevinde tutuklu bulunan ve Ergenekon ve Balyoz davalarında etkin rol alan FETÖ'cü polis şefi Yurt Atayün adına açılan bir internet hesabında yazılanlar da manidardır:

“Sizin en büyük hatanız, Hocaefendi’yi sıradan bir hoca, cemaatini de sıradan cami cemaati sanmanız oldu. Geçmiş olsun!” Sanki başarılı bir darbe sonrası yazılmış bir mesaj gibi değil mi?

Ya Balyoz davasının Mahkeme Başkanı sözde hâkim Ömer Diken’in Ocak 2016’da Uşak Emniyetinden bir kısım polise söyledikleri.

Bu arada bazı kaynaklardan Kasım ayında darbe olacak fısıltıları yayılıyordu. Ben bir hazırlık olduğunu düşünüyor ama neden Kasım ayı diye de sorguluyordum.

Bunun bir aldatmaca olabileceğini düşünerek öncesinde bulunacakları bir girişimi örtmek maksadıyla, böyle bir fısıltı yaydıkları ihtimali üzerinde duruyordum. Tabi sırf militanlarına moral vermek, çözülmeyi önlemek adına da bu şekilde fısıltı yaymış olmaları düşük de olsa ihtimal dâhilindeydi.

Böylesi bir darbe girişimine ancak TSK’deki yapılanmalarına karşı ciddi bir operasyon yapılacağını hissederlerse başvuracaklarını görüyordum.

Diğer kurumlarda ne kadar tasfiye edilirlerse edilsinler TSK’deki yapılarını korudukları sürece kendilerini emniyette görüyorlardı.

TSK’deki yapıları FETÖ için “Aşıl’ın Topuğu”ydu. Oranın vurulmaması gerekiyordu...

Bu arada Haziran ayı başında darbeyi Kasım ayından öne çektikleriyle ilgili ham bilgiler geliyordu. Ama başka hiçbir ayrıntı yoktu.

Darbe için Hulusi Akar’ı yanlarına almalarının önemli olduğunu düşünüyordum. O zamana kadar Hulusi Akar’ın onlara yakın olduğunu değerlendiriyordum.

Balyoz ile önünün açılması, FETÖ’cü olarak bilinen isimlere yakın durması, ikazlarımıza rağmen gözünün önünde yüzlerce Harbiyelinin kıyımına sessiz kalması, FETÖ’cü yazar ve gazetecilerce olmadık övgülere mazhar olması, TSK içerisindeki FETÖ’cülere yapılacak olası operasyonu çeşitli gerekçelerle bir yıldıır ötelemesi, bu düşüncelerimi güçlendiriyordu.

Bence o FETÖ’cü değildi ama... Ona bir gömlek biçtikleri ve bunun ona uyacağını düşündüklerini görüyordum.

Öyle olduğunu Levent Türkkkan isimli yaverinin kanlı kalkışma sonrası verdiği ifadesindeki şu sözlerinden anlıyoruz, bakın ne diyor:

“(...) Tümgeneral Mehmet Dişli ve Başdanışmanı Kurmay Albay Orhan Yıkılkan son ana kadar Hulusi Akar Paşa’nın teklifi kabul edeceğini düşünüyorlardı.”

Hulusi Paşa’nın hangi davranışları yıllardır en yakınında görev yapan bu darbeci katillerin, onun böylesi bir teklifi kabul edeceğini düşünmelerine sebep olmuştur acaba? Kendisine, belli ki bir gömlek biçmişler.

Ben bu gömlek biçmeye karşı, bir eski TSK mensubu, sorumlu bir TC vatandaşı olarak uyarı görevimi yapmak adına, yine Odatv’de 20 Şubat 2016’da Hulusi Akar’a çağrı adı altında **“Bu Yapıyı TSK’den Temizlerseniz Hakkımızı Helal Edeceğiz”** başlığıyla bir yazı kaleme aldım.

Ama hiçbir gelişme olmadı. Sadece bana yapılan tehditler arttı. Nihayet yüzlerce muvazzaf veya emekli askeri personelle konuşarak FETÖ’nün TSK’nin içerisindeki yapılanmasının adeta MR’nı çeken çalışmamı **“Ağacın Kurdu, Fethullah’ın Askerleri”** ismiyle bir kitap kaleme alarak yayınladım.

Kitapla, gidişata karşı çığlık atmıştım aslında.

Genelkurmay, bu çığlığa **“iki yıl askeri tesislere girmeme”** yasağı koyarak karşılık verdi. Yine TSK içinden olduğu belli FETÖ’cü katillerin, sahte isimlerle, sosyal medya ve e-posta hesabım üzerinden yaptıkları akıl ve ahlak dışı hakaret ve tehditlerdeki artış da cabasıydı.

Ancak amaç hâsıl olmuş Cumhuriyet savcıları, kitabı yoğun bir şekilde incelemeye başlamışlardı. Bu arada FETÖ’nün katilleri de kitapta çekilen MR’ı gördüler. Sistemlerinin çözüldüğünü anladılar...

Sistem incelendiğinde foyalarının ortaya çıkacağı, ciddi biçimde yapılacak bir soruşturmayla örgütün varlığı ve yaptıklarının açığa çıkacağını anladılar...

Sonrası herkesin malumu...

Düne kadar sadece benim gibilerin bildiğini bugün herkes öğrendi, bunların TSK içerisinde ne kadar güçlü olduklarını dağdaki çoban bile gördü.

Ve bu melanet örgütün, ne kadar insanlık düşmanı bir oluşum, nasıl her türlü kötülüğü yapabilecek tıynetle bir yapılanma olduğunu askeri ile sivil ile bütün yöneticiler ve halk anladı.

Ama bedelini ağır bir şekilde ödeyerek...

Bu kanlı kalkışma ile FETÖ biraz da kontrol dışı bir tekme attı. Kontrol dışı tekmenin önce tarihi, sonra da saatinin değişmesi ile ilgili şunları ifade edebilirim.

Tarihi için: Muhtemel Kasım ayı için planladıklarını duyuyorduk. Ancak özellikle İzmir Başsavcı Vekili Okan Batu ve ekibi tarafından yürütülen TSK'deki FETÖ yapılanmasıyla ilgili operasyonun düğmesine basılması, ilk dalgada aralarında amiral ve subayların da olduğu bir gruba yakalama emri çıkartılması, yaklaşan Ağustos Şûra'sına kadar giderek büyüyecek dalga dalga operasyonlarla çok kritik konumda bulunan, yapılacak kalkışma planında çok önem arz eden pek çok önemli ismin alınacağı ve tasfiye edileceği bilgisi nedeniyle söz konusu kanlı kalkışmayı tarih olarak öne çekmişlerdir.

Saati için: Yaptıkları plandaki kalkışma saati 03.00 olmasına rağmen, herkesin henüz ayakta bulunduğu ve müdahale olasılığının fazla olduğu bir saatte harekete geçmelerinin sebebi, yine içlerinden olduğu zannedilen bir subayın olayı MİT'e aktarması, muhtemelen bu aktarımdan haberdar olmaları, en azından harekete geçeceklerinin açığa çıkmış olması şüphesiyle de kalkışma saatini öne almak zorunda kalmışlardır.

FETÖ, yukarıdaki sebeplerle kontrol dışı tekme atmak zorunda kaldı. Bunun sonucu da topuğunu açık etti. **Ve tıpkı Aşil gibi, tek ölümcül yerinden vuruldu...**

Şu an ağır yaralı. Ölmediği kesin. Bundan sonra toplumsal barışı bozabilecek **“ben bittim onlar da bitsin”** anlayışıyla çeşitli eylem ve suikastlara hazırlıklı olmalıyız.

Toplumsal barışı bozmak ve dış müdahaleye zemin hazırlamak ise tek seçenekleri görülüyor.

Hala hem sivil hem de polis içerisinde başka formatlarla varlıklarını koruduklarını biliyoruz.

Hele TSK'de?

Şu an iyimser bir oranla en az yüzde 70 civarında subay, astsubay ve uzman çavuş hala sistemde...

Sadece **“Dikkat, her şey bitmedi.”** diyorum. Hele de FETÖ liderinin başarısız kalkışmadan hemen sonra **“Ne kadar ağır gelirse gelsin dişini sık ve sabret. Beklentilerin karşısında kuluçkada yumurtaların 20 gün çevrildiği gibi sabret.”** gibi yine gizemli konuşmalar yaptığını, Batı dünyasının bu katilleri kınamaktan nasıl imtina ettiğini görünce...

7 Ağustos 2016

Yukarıdaki yazımda da belirttiğim gibi 15 Temmuz gecesi ile her şey bitmedi. Bu melun örgüt, 15 Temmuz ile sadece kan kaybetti.

Bu rauntta oldukça fazla yumruk aldı. Ama maç henüz sona ermedi. Bunun altını çizelim. Söz konusu örgütün, uluslararası siyasetin önemli bir aracı olduğu unutulmadan, bundan sonra gereken tedbirlerin aksatılmadan alınması önem kazanmaktadır.

Bunun dışında, 15 Temmuz’un yansımalarının çok daha farklı sahalarda olacağını belirtelim. Etkileri sadece Türk iç kamuoyunu değil, bölge, hatta dünya siyasetini de etkileyecektir. Yaşanan travmayla pek çok taş yerinden oynamıştır.

15 Temmuz’la kartlar yeniden karılıyor gibi... Bunun ilk yansıması, Türkiye’nin ABD’ye rağmen 24 Ağustos’ta, **“Fırat Kalkanı”** ismiyle Cerablus operasyonuna başlamasıdır...

Bu konuyla ilgili sonrasında yazdığım bir yazıda ise bakın neler demişim...

Bölgede (Ortadoğu) Tarih Hızlandı...

Ortadoğu'daki gelişmeler herkesin malumu. Önce Irak'ta başlayan sonra Suriye'ye sıçrayan iç savaş hala devam ediyor.

İç savaş demişken, dış aktörlerin de yoğun şekilde ve fiili olarak karıştığı bir mücadele söz konusu.

Buradaki iç mücadele Türkiye'nin pek çok nedenden dolayı iç sorunu haline gelmiştir. Sadece iç savaştan kaçarak Türkiye'ye sığınan 3 milyon Suriyeli insanın varlığı bile çok ciddi bir sorun olarak ortada durmaktadır.

Türkiye, o bölgeden kaynaklı yeni ve kendisini de hedef alan bir IŞİD terörüyle tanışmıştır.

PKK'nın uzantısı olan ve ABD'nin **"kara gücüm"** dediği PYD'den kaynaklı terör tehdidinin ülkemizde geldiği nokta da oldukça sarsıcıdır.

Son günlerde özellikle patlayıcı yüklü araçlarla yapılan ve daha çok can kaybına sebep olacak şekilde planlanan saldırılar dikkat çekicidir.

Geçen yıl yaz aylarında başlayıp yaklaşık bir yıla yakın devam eden, Güneydoğu'daki şehirlerimizde pek çok asker ve polisimizin şehit olmasına sebep olan şehir savaşlarına baktığımız zaman, iç politik yaklaşımların yanı sıra Suriye'den de kaynaklanan nedenlerle karşılaşabiliyorsunuz.

Örneğin patlayıcıların büyük bir kısmının Suriye'den geldiğini biliyoruz.

Ayrıca başta Ayn El Arap (Kobani) olmak üzere yoğun bir biçimde şehir savaşlarının yaşandığı yerlerde çatışmaya giden çok sayıda Güneydoğulu genç vardır.

Bu gençler Suriye'nin kuzeyinde ciddi bir şehir savaşı tecrübesi kazanmışlardır.

Oradan da gelerek başta Cizre ve Sur olmak üzere pek çok kentte bu pratiği hayata geçirmişlerdir.

Bu süreç, özellikle Güneydoğulu gençlerin daha sert etnikçi bir tavra evrilmelerine de sebep olmuş, Türkiye'ye bağlılıkları daha da zayıflamıştır.

Bunlar bir yana, Türkiye’de, yukarıda belirttiğim terör örgütlerinin yanı sıra, devletin kurumlarının tamamına sızarak bütün kritik yerleri ele geçirmiş ve 15 Temmuz günü kanlı bir kalkışma girişiminde bulunan ve kısa adı FETÖ olan terör örgütünün varlığı diğerlerinden çok daha fazla önem arz etmektedir.

Bu örgütün özellikle 15 Temmuz gecesi yaptıkları, yapacaklarının da göstergesidir. O gece başaramadılar...

Arkalarında ABD’nin olduğuyla ilgili oldukça dikkat çekici veriler bulunmaktadır.

Bunun için bakın, kanlı kalkışmanın hemen ertesinde, ABD Merkez Kuvvetler Komutanı General Joseph Votel kalkışma sonrası tutuklananlar için ne diyor: **“ABD ordusu, TSK içindeki yakın müttefiklerini kaybetti. Gelecekteki ilişkilerimiz adına endişeliyim.”**

ABD, Ulusal İstihbarat Direktörü James Clapper da **“Türkiye’deki girişim sonucunda muhataplarımızın çoğu tutuklandı. Türkiye’deki Ulusal Güvenlik Ağı bütününü etkiledi. Bu durum ABD’nin Ortadoğu stratejisini daha da zorlaştıracaktır.”** diye konuşuyor kalkışmanın yine hemen ertesinde.

Tabi kanlı kalkışma gecesi CIA’nın Ortadoğu Masası Eski Şefi ve Fethullah Gülen’in ABD’deki koruyucusu, *“Atatürk’ün artık geçmişte kaldığını kabul etmek gerekir.”* diyen CIA çalışanı Graham Fuller’in ve yine CIA ajanı Henry Barkey’in İstanbul’da olması; ABD’nin Irak Savaşı’ndan sonra ilk defa iki uçak gemisini birden kalkışmadan hemen önce Doğu Akdeniz’e göndermesi; Kıbrıs ve Romanya’da bulunan üslerdeki askeri hareketlilik de dikkat çekicidir.

Acaba Türkiye’de olası bir iç savaş mı bekleniyordu? Çıkması umulan bir iç savaşa müdahale mi edilecekti? Bilmiyorum...

15 Temmuz’dan yaklaşık dört ay önce ABD’de basılan Foreign Affairs’in Mart-Nisan sayısında bir yazı yayınlandı. Yazıda özetle şöyle denmekteydi: **“Yakın tarihte Türkiye ve birkaç bölge ülkesinde iç savaş çıkabilir. ABD buralara müdahale edebilir.”**

Nasıl? Yazıda bahsedilen yakın tarih 15 Temmuz olabilir mi? Geçelim bakalım... Sonuçta A planları tutmadı. Önümüzdeki planlara bakacağız artık...

Şu bir gerçek ki: Türkiye, ilk defa ABD'ye böylesine sert ve kararlı bir tepki verdi.

Hemen Rusya ve İran ile temaslar sıklaştı. Erdoğan, geçtiğimiz günlerde Putin ile görüşmek üzere Rusya'ya gitti. Pek çok anlaşmanın yapıldığı basına yansıdı.

Bunlar yapılırken başta ABD olmak üzere batı dünyasına çok sert mesajlar da verilmeye devam ediyordu.

Bunların artık geçmişte iç politikaya dönük genel geçer **“dostlar alışverişte görsün”** şeklinde olmadığı; Cumhurbaşkanı'nın Rusya ziyareti, oradan verilen mesajlar Türkiye'nin uluslararası ilişkilerde çok sert bir makas değişikliğine evrilebileceğinin birer göstergesiydi. Bıçak kemiğe dayanmıştı.

Tam bunlar yaşanırken 23 Ağustos'ta, öncesinde Türkiye'nin ikazına rağmen **“FETÖ okullarını kapatmayacağım.”** diyerek Türkiye'ye bir nevi rest çeken Mesut Barzani, 24'ünde de ABD Başkan Yardımcısı John Biden Ankara'daydı.

Biden, Ankara'da Vali Yardımcısı tarafından karşılandı. Bu da sert bir mesaj olarak algılandı. Ankara bu konuda ilk defa böylesi bir tutum sergiliyordu.

Biden, Ankara ziyaretinde klasik ABD şımarıklığı içinde üstten bakma modundan çok, alttan alma yaklaşımındaydı. Göreceli mahcup tavır, o rahat gözükken vücut diline ister istemez yansıyor. Ziyaret sırasında söyledikleri en özetinden;

“15 Temmuz'da yapılanlar kabul edilemez, kınıyoruz. Türkiye'nin ABD'den daha iyi dostu yoktur ve ABD Türkiye'yi destekler. Türk halkının cesaretle sokağa dökülmesi hayran olunacak bir durum, onlar yardım isterlerse her zaman yardım ederiz.”

Buna karşılık hem Cumhurbaşkanı'nı hem Başbakan **“Türkiye, güney sınırında yeni bir Kürt oluşumuna müsaade etmeyecek; PYD terörist bir oluşumdur, ABD bunu bilmelidir.”** dediler. Her ikisinin de vücut dili çok sertti.

Biden, Ankara geldiği günün sabahında Cerablus'a operasyon başlamıştı. Belli ki Türkiye, Rusya, İran ve dolaylı olarak da Suriye ile mutabakat sağlamıştı.

ABD de muhtemelen dünyadaki pozisyonu bozdurmamak, amiyane tabirle **“karizmayı çizdirmemek”** için operasyonu desteklediğini açıkladı.

Ayrıca Biden, **“PYD’ye Fırat’ın batısında destek vermeyeceğiz.”** Diyerek Fırat’ın batısına geçen PYD unsurlarının desteklenmeyeceğini açıklıyordu. Garipti gerçekten.

NATO üyesi Türkiye aylardır **“Fırat’ın batısı kırmızı çizgimiz”** demesine rağmen NATO’nun büyük abisi ABD hiç oralı olmamıştı.

ABD şu an istemese de Türkiye’nin operasyonuna zorunlu olarak destek veriyor gözüküyor, Suriye’deki **“kara kuvveti”** PYD’yi, Fırat’ın doğusuna çekilmesi için usulen de olsa, ikaz ediyordu.

Gerçi bu çoğu kez olduğu gibi sözde kalıyor, bu satırların yazıldığı sırada PKK’nın Suriye kolu PYD hala Fırat’ın batısında geçmişte Türkmenlerin ve Arapların yoğun yaşadığı bir bölge olan Menbiç işgalini sürdürüyordu.

Türkiye, kırmızı çizgisinde bu sefer gerçekten kararlı gözüküyor. Umarım devam eder. Ama elbette bunun bir karşılığı olacak. Buna hepimiz hazır olalım.

Geçtiğimiz haftalarda (Ağustos’un ilk yarısında) Güneydoğu’da PKK’nın artan bombalı araç saldırıları; bunun yanı sıra Kemal Kılıçdaroğlu’na Artvin’de yine PKK tarafından yapılan silahlı saldırı; IŞİD’in, Gaziantep’te çoğunluğu Pervarililerden oluşan bir düğün evine yaptığı saldırı³⁵; daha sonra yakalanan IŞİD militanlarının üzerinde çıkan özellikle Alevi dernek vs. kurumlarına ait krokilerin ortaya çıkması, Türkiye’de istikrarsızlığın artırılmaya, kargaşa kazanının altındaki ateşe benzin dökülerek harlandırılmaya çalışılacağını göstermektedir.

Bundan sonra çeşitli suikastlar, etnik ve mezhepsel bazda yapılması olası eylemler sonucu ortaya çıkabilecek olağanüstü kaos ortamı; siber saldırılar; ekonomik ambargolar; Türkiye’nin alabildiğine bölgesel savaşın içine çekilmesi, uluslararası ilişkilerde köşeye sıkıştırıcı faaliyetlerin artması vb. ile içte ve dışta yaratılacak bütün bu olumsuzlukların sonucu ülkenin yönetilemez hale gelmesi ve dış müdahaleye kapı aralanması göz ardı edilmemesi gereken bir durumdur.

³⁵ Eylül ayında Gaziantep’te yakalanan bir IŞİD militanının üzerinden Cemevi’nin çeşitli açılardan çekilmiş fotoğrafları ele geçti (18 Eylül 2016 tarihli basın organlarından).

Bu nedenle toplumun bütün kesimlerinin itidalli davranması, tahriklere kapılmamaya özen göstermesi her zamankinden daha çok önem kazanmıştır.

İçeride bunlar olurken ABD planları doğrultusunda, PKK'nın Suriye kolu PYD'nin Türkiye'yi güneyden kuşatıcı **"koridoruna"** Cerablus'ta sokulan kama asla çıkartılmamalıdır.

Ama çok da Suriye derinliğine inmemek, ikmal yollarını 40 kilometrenin üzerine çıkarmamak şartıyla.

O koridora sokulan kamanın çıkartılmamasının stratejik öneminin yanı sıra, kararlılığımızın göstergesi olması açısından büyük önem taşıdığı göz ardı edilmemelidir.

Her şey bir yana bütün bu gelişmelere bakıldığında bölgemizde artık tarihin çok hızlı aktığını, her geçen saatin, günün ve ayın büyük değişiklikleri beraberinde getirebileceği görülmektedir.

28 Ağustos 2016

Yazıda adı geçen Henry Barkey, herkesin malumu daha çok bölücü örgüt PKK ve onların yasal uzantısı siyasi partilerle ismi anılan bir CIA çalışanıdır.

Aslen İzmirli Musevi bir ailenin oğlu. İstanbul'da doğup büyümüş. Türkçeyi anadili gibi konuşuyor. ABD Dışişlerinde Kıbrıs ve Irak konularında uzman olarak çalışmış.

Abdullah Öcalan 1999 yılında Suriye'den çıkartılır çıkartılmaz gittiği İtalya'da, kendisini iki kişi ziyaret eder: yukarıda kısaca tanıttığım Henry Barkey ve Graham Fuller.

İkisinin de CIA çalışanı ve değişik tarihlerde Ortadoğu masası şefi olmaları dikkat çekicidir. İkisinin de bölücü yapılanmalarla olan ilişkileri yakinen bilinmektedir. Zaten daha sonra birlikte **"Kürt Sorunu"** isimli bir de kitap yazarlar.

Henry Barkey, tıpkı Graham Fuller gibi Fethullah Gülen ve örgütüyle de yakın ilişki içerisinde.

FETÖ'nün ABD'de **"dinlerarası diyalog"** çalışmalarını yürüten Rumi Forum isimli organizasyonda da görevlidir.

Kalkışma günü Graham Fuller gibi İstanbul'dadır.

Kendi ifadesiyle **"Bir grup akademisyen arkadaşıyla akademik çalışma için bulunuyormuş İstanbul'da"**.

İkisinin de aynı zamanda ve o tarihte İstanbul'da bulunması tamamen tesadüf(!) anlayacağınız...

Bir CIA çalışanı böylesi bir FETÖ kalkışması olacağını nereden bilsin değil mi? Bilse zaten Türk yetkililere haber verirdi mutlaka (!)

Örneğin 2015 Ekim’inde Amerika’nın Sesi radyosuna konuşarak, **“Ya İstiklal’de (Beyoğlu’nun en işlek caddesi) bomba patlarsa ne olacak?”** dedi ve gerçekten de 2016 Mart’ında bomba, İstiklal Caddesi’nde **“canlı olarak”** patladı.

1 Kasım seçimleri yapılmadan, Ankara’daki patlamalar olmadan önce de **“Ya seçimlerden aynı sonuç çıkacak, ya da HDP Meclis’e giremeyecek ve şehirler havaya uçacak.”** demişti Barkey Bey.

Bunu söyledikten kısa bir süre sonra Ankara’da, biri IŞİD, ikisi PKK tarafından patlatılan canlı bomba saldırılarında iki yüze yakın insanımız hayatını kaybetmişti.

Yani Barkey deyince şöyle bir durup epeyce düşünmek lazım. Neyse, biz yine asıl konumuza dönelim.

Barkey’in geçmişte yani 15 Temmuz öncesinde FETÖ’ye sahip çıkışının somut bir örneğine değinerek konumuza devam edelim.

Zaman gazetesine, bazı şirketlere; terörü desteklediği, terör örgütünün propagandasını yaptığı gerekçesiyle el konulması sonrası Ruşen Çakır ile 9 Mart 2016 tarihinde bir söyleşi yapıyor.

Bakın neler diyor:

“ABD yönetimi Zaman gazetesine ve Boydak vb. şirketlere el konulmasından hoşlanmaz. Teröristler sağa sola bomba atan insanlardır. Gülen’in ve Zaman yazarlarının çevresine bomba attığını görmedik.”

O bombaları 15 Temmuz’da biz gördük. Barkey de gördü mü acaba? Neyse...

Tesadüf(!) diyebileceğimiz bir olay daha olmuştur aslında. Henry Barkey, ABD Kongresinde bir sunum yapmıştır. Kiminle ilgili tahmin edin! Fethullah Gülen ve **“Hizmet Hareketi”** ile ilgili...

Ne demiştir sizce? Gülen’e ve **“Hareketi”**ne güzellemede bulunmuş o sunumda haliyle.

Fethullah Gülen neden bu kadar önemli CIA, dahası ABD için? Ee, cevabını bu kitabı okuyan herkesin verebileceğini düşünüyorum.

Burada esas olan kongredeki Gülen güzellemesi değil, tarih! Tam 13 Temmuz’da yapmış sunumu Barkey. Yani kalkışmadan iki, İstanbul’a gelmeden bir gün önce...

“Allah Allah nasıl bir tesadüf mü?” dediniz... Biz gülüyoruz böylesi tesadüflere... Alışığız anlayacağınız...

Barkey ile ilgili 15 Temmuz sonrası pek çok şey yazıldı çizildi Türk basınında. O da bunlara bakın nasıl cevap vermiş. Önemli olduğu için ilgili bölümlerini paylaşayım dedim.

Hele de yazdığım site. Çok şaşıracaksınız (!) biliyorum...

Obama’ya Türkiye’ye karşı sessiz kalmama çağrısında bulunan Barkey’in yazısının derinliklerine bırakalım kendimizi ama boğulmadan:

“ (...) Darbe kalkışması farklı tiplerde bir koalisyon tarafından hayata geçildi. Bunların bazıları Fethullah Gülen’e bağlı insanlar, bazıları azılı laikler, bazıları ise muhtemelen ordudan atılacaklarını öğrenen çıkarıcı şahıslar (Bir Amerikalıdan daha mı iyi bileceksiniz kimin darbe yaptığını).

Darbe girişimi sonrası Birleşik Devletler-Türkiye ilişkileri risk altındadır (En doğru ifadesi de bu!). Amerikan karşıtlığını besleyen ateş, eşi benzeri görülmemiş bir büyüklüğe ulaştı.

ABD’yi suçlayanların amacı, Gülen’in iade edilmesi ve IŞİD ile savaşıyan Kürt savaşçılara verilen desteği kesmeye çalışmak olabilir. Obama yönetimi sakinlikle sürdürülen diplomasi faaliyetleri, zamanla bazı şeylerin eski haline döneceği umudunu taşıyor. Bu zorlu müttefike karşı Birleşik Devletlerin genel tavrı her zaman öteki yanağını dönmek olmuştur (Kasıldınız mı? Yanağını dönen bir ABD. Aman Yarabbi, dünyanın sonu mu ne?). Fakat aynı yöntem günümüzün atmosferinde işleviz kalıyor (Yani yumruk atın diyor).

Biden Ankara’ya gitti. Amaç Türkiye’yi yumuşatmaktı. Ama nafile bir çabaydı. Türk ordusu bu ziyaretin yapıldığı saatlerde Suriye’ye giriyor ve ABD destekli Kürtlerle savaşıyor. Amerikan karşıtı komplo teorileri aynen devam ediyor.

Daha geç olmadan Amerika’ya uygulanan dayak faaliyetine son verilmelidir (Ne demek istediğinin açıklamaya ihtiyacı var mı?).”

Bu yazı nerede yayınlandı biliyor musunuz? Bence yazının içeriğinden daha can alıcı kısmı da bu! Bu yazı bir haber sitesinde yayınlandı. Sıkı durun, haber sitesinin ismini veriyorum: **“Hizmetnews.com”**

Bildiğiniz, FETÖ’nün haber sitesi anlayacağınız. Bu ABD’lilerin tesadüfü böyle oluyor işte! Hadi hayırlı işler bakalım!

Bitirirken

Kertenkelenin Kuyruğuyla Uğraşmak...

Kertenkele. Bir sürüngen çeşidi. Doğada pek çok değişik türü var. Çocukluğumun geçtiği köyde genelde gri renkli kertenkeleler bulunurdu. Bazen köydeki evimizin duvarının dökülmüş sıvasının arasından, bazen ahşap olan kısımlardaki bir delikten, bazen bahçedeki bir taşın altından çıkan bir hayvan.

Bana çok sevimli gelmeseler de onları yakalamak benim ve arkadaşlarımla en büyük uğraşıydı o zamanlar.

Bizim bırakın tableti, her türlü oyunu oynayabildiğiniz bilgisayar özellikli telefonları; basit sayılabilecek oyuncaklarımız dahi yoktu. Biz de bu tür doğal oyuncaklarla oynuyorduk işte.

Kertenkele yakalayabildiğimizi hiç hatırlamıyorum. Tehlikeden o kadar çabuk sıyrılıyordu ki bu “çirkin yaratık”

Ayrıca inanılmaz sürate sahiptiler. Bizim çocuk reflekslerimiz ve aklımız onları yakalamaya yetmiyordu.

Birkaç kez yakalayacak gibi olmuştuk aslında. Belki de biz öyle zannetmiştik. Ama her seferinde rahatlıkla kurtuldu tuzaklarımızdan kertenkeleler.

En büyük özelliğini o yakalama uğraşı içerisindeyken öğrendik. Tehlike anında rakibi oyalamak için kuyruğunu bırakıveriyordu. Bunu o kadar kolay yapıyordu ki.

Bir an için kuyruğu kertenkele zannediyordunuz. İşte o an kertenkele gözden kayboluyordu. Kuyruk uzun süre kıvrıla kıvrıla hareket ediyor, siz de haliyle kertenkeleyi bırakıp hareket eden kuyruğa takılıyordunuz.

Nereden bilecektik bunun kertenkelenin en önemli savunma taktiği olduğunu. Kısa sürede de kuyruğunun yenilendiğini.

Peki, bunu neden anlattım? Bunu da bölümün sonunda yazacağım.

FETÖ'nün, 15 Temmuz ile birlikte en azından Türkiye’de, terör örgütü olduğu geniş kesimlerce kabul görmüştür.

Artık büyük bir çoğunluk, FETÖ’cülerin masum bir “hizmet hareketi” olduğunu düşünmemektedir.

Bu durum ülke açısından gerçekten çok büyük bir gelişmedir.

Hatta FETÖ'cülerin en büyük hamilerinden biri olduğu değerlendirilen, Manisa'da FETÖ faaliyeti içerisinde oldukları iddiasıyla tutuklananları savunan, onlara **“İyi çocuklar bunlar.”** diyen Bülent Arınç bile 15 Temmuz'dan birkaç gün sonra **“Bunları tanıyamamışım, bana ahmak diyebilirsiniz.”** noktasına gelmiştir.

Tabi samimimi olup olmadığını bilmiyorum...

Ama yıllardır anlatmaya çalışıp başarılı olamadığımız konu, topluca bir gecede kolaylıkla anlaşılır olmuştur. Ne güzel! Yaşayarak öğrenmek, öğrenmenin en etkili ama en uzun ve pahalı şekli.

FETÖ'nün gerçek yüzünün öğrenilmesinin bedeli de hayli ağır olmuştur. Maddi kayıplar bir yana girişte de belirttiğim üzere sadece 250 civarında insanımız can vermiştir bu kalkışma sırasında. 1500 civarında da yaralı insanımız vardır..

Bunun dışında pek çok görünen-görünmeyen zarar da söz konusudur. Düşünün, özel eğitilmiş birimlerimiz birbiriyle çatışmıştır. Her şeyden önce askeri birlik ve karargâhlarda yaşananlarla devlet aygıtının ve halkın TSK'ye güveni zedelenmiştir.

Bunların yanı sıra, TSK içerisinde aynı hedefe, aynı ülkülerle yürüme ve gerektiğinde ülkesi için birlikte canını verme kararlılığının en önemli yansıması olan **“silah arkadaşlığı”** kavramının yerle bir olması da çok büyük travmalardandır.

Daha düne kadar aynı üniformayı taşıyan mesai arkadaşlarının birbirine ateş etmesi, birbirinin canına kıyması, tarihimizde kapsamının yaygınlığı açısından rastlanır bir durum değildir.

Bu durum, aslında aynı üniformayı giyse de bu yapıya dâhil olanların başka bir dünyası olduğunun, sizinle ne olursa olsun asla dost veya arkadaş olmadıklarının, yeri ve zamanı geldiğinde önceki yaşanmışlıklarınızın onlar için hiçbir mana ifade etmediğinin de bir göstergesidir.

Bunu da başta omuzlarında galaksideki kadar yıldız bulunan komutanlar olmak üzere, pek çok TSK mensubu yaşayarak anlamıştır sanıyorum.

Şimdi çeşitli platformlarda soruyorlar: **“Efendim koskoca amiral/general, kurmay albay nasıl olur da bunların peşinden gider?”**

Cevap: Yani onca profesör, gazeteci, siyasetçi, iş adamı gidiyor da onlar neden gitmesin!

Bunların bir kısmı elbette güç odaklı. Belli ki menfaat dairesi içerisinde hareket etmiş. Özellikle iş adamlarının büyük kısmının böyle olduğunu değerlendiriyorum.

Ama azımsanmayacak bir kısmı da dini inançları gereği bu hareketin peşine düşmüş. Eh elbette askerler de bundan azade değil. En azından benim tanıdığım ve özellikle general olanların epey bir kısmı dini güdüyle bunlarla birlikte hareket etmiştir diyebilirim.

Yıllar önce şu an ismini hatırlayamadığım, ama konusu aklımdan çıkmayan bir film seyretmişim. Filmin başında birbiriyle ilintisi olmayan değişik karakterlerin normal hayatları anlatılıyordu.

Mesela bir ev hanımı vardı. Evinin işini yapan, çocuklarının ve eşinin kahvaltısını hazırlayan, sonra onları evden sevgiyle uğurlayan, komşularına hep sempatik ve yardımcı olmaya çalışan sevimli mi sevimli bir kadın. Hep pozitif bir tavır içerisinde.

Yine bir belediye çalışanı. Şehrin çöplerini toplayan, bunu yaparken hiç beis duymayan, her daim çevresinde olumlu hava yaratan, evine büyük bir mutlulukla giden, eşi ve çocuklarıyla yakinen ilgilenen müşfik bir ev reisi.

Ve bir iş adamı. O da işinde gücünde. İş toplantıları, iş seyahatleri vs. faaliyetleri içinde olan. Yine etrafına hep pozitif enerji gönderen, herkes tarafından sevilen, popüler, çevresinde takdir toplayan saygın bir iş adamı.

Ve bir gün hepsine bir telefon gelir. Telefonda hepsine aynı şey söylenir: **“İşimiz var yapılacak, yolumuz var gidilecek. Uykudan önce...”**

Bu bir paroladır.

Bu parolayı duydukları andan itibaren hepsi birden değişir. Gözlerindeki kararlılık, tıpkı Hulusi Akar Paşa’nın ifadesinde, kalkışmacıların birkaçından bahsederken kullandığı **“robotik bakışlar”** gibidir.

Ev hanımı olan bahçeye gömdüğü patlayıcıları hızla kamyonetine yükler. Çok süratli hareket etmektedir. O sevecen kadın gitmiş, yerine bir ölüm makinesi olmaya aday korkunç bakışlı bir yaratık gelmiştir.

Yükleme bittikten sonra direksiyona geçer ve en yakın askeri üsse büyük bir süratle girer ve aracı kendi de içerisindeyken patlatır.

Hem belediye çalışanı hem saygın iş adamı benzer davranışlar sergilerler ve bir yerleri bu parola sonrası kendileriyle birlikte imha ederler. Biri aynı şekilde arabasına yüklediği patlayıcılarla belediye binasını, diğeri çok büyük bir iş merkezini havaya uçurur.

Bu eylemleri yaparken; ne sevimli ev hanımı ne işini özveriyle yapan müşfik ev reisi belediye çalışanı, ne saygın iş adamı vardır. Sevimlilik, müşfiklik, saygınlık emri alıncaya kadardır...

Filmdeki kişilikler FETÖ'cülere ne kadar uymaktadır değil mi? Etrafınıza bakın! Bunlardan olup da bu şekilde davranan ne kadar çok insan var. Emir alıncaya kadar müşfik bir baba, iyi bir eş ve evlat, yardımsever komşu, alabildiğine çalışkan mesai arkadaşı ile karşı karşıyasınız.

Ama emir aldıkları anda başka bir boyuta geçip her ne olursa olsun emrin gereğini yerine getiren, bunun için gerektiğinde arkadaşını, komutanını, içinden çıktığı halkını öldürebilecek kadar vahşi robotlara dönüşen yaratıklar.

Size 15 Temmuz kalkışmasına katılan, daha sonra yakalanarak İzmir'de Cumhuriyet Savcısı karşısına çıkartılan Foça'daki Amfibi Birliğin Komutanı olan Amiral Halil İbrahim Yıldız'ın ifadesi sırasında yaşanan bir olaydan bahsedeyim.

Söz konusu Amiral, Savcı'nın *"Artık her şey bitti. Bildiğin her şeyi anlat ki sana yardımcı olalım."* demesi üzerine bakın neler diyor:

"Görünen bu dünyanın bittiğidir. Her şeyi anlatırsam Hocaefendi intizar³⁶ eder. O zaman öbür dünyam da biter." Düşünün siz gerisini...

İfadelere baktığınız zaman hemen hepsi daha ortaokuldayken malum yapıya girmiş. Çoğunluğu zeki ve fakir aile çocukları. Onlardan (FETÖ'cüler) iyilik görmüşler.

Bu örgüt; onları ders çalıştırmış, kurs vermiş, soru vermiş, yurt bulamayana ev bulmuş, karınlarını doyurmuş. Ötesi iş, hatta eş bile bulmuşlar. Kısaca minnet içinde bırakmışlar, sonra da bir yerlere gelmelerine yardımcı olmuşlar.

³⁶ Bir nevi beddua, kötü söz...

Ta yeni yetme yaşlarından itibaren hep aynı tekrarlarla beyinlerini yıkamışlar. Hayatlarının devamında da abiler veya ablalar vasıtasıyla hiç peşlerini bırakmamışlar.

Kısaca serbest düşüncelerinin önüne geçmek için her şey yapılmış. Beyin yıkama faaliyeti kesintisiz devam etmiş. Özellikle devlette güç kazandıkça bu güç; gücü artırma adına yeni eleman kazanma yolunda kullanılmış. Bir çığ gibi büyümüşler. Gizlilikleri en büyük silahları olmuş.

Koskocaman devlet aygıtı bunları tespit etmekte zorlanmış. Çünkü her devre, her duruma uyum gösterebilen alışılmamış bir örgütsel yapı söz konusudur.

Bazen milliyetçi, bazen Atatürkçü, bazen sosyal demokrat hatta sosyalist, çoğu kez muhafazakar ve alını secdeye değen, her zaman çalışkan, eli ayağı düzgün bir profil çizmişler... Onlarla çalışanlar onların çalışmalarından çoğunlukla memnun kalmışlar.

Onlar da yıllara sari olarak devletin kademelerine sızmışlar da sızmışlar. Öyle hale gelmiş ki sızmayan normal devlet görevlisi azınlığa düşmüş. Bu çığ gibi büyümede onların örgütsel bir tavırla birbirlerini çekmelerinin, desteklemelerinin rolü çok büyüktür.

Söz konusu örgüt; size onca iyilik yapıyor, sonra seçtiğiniz meslekte de sizin önünüzü açıyor. Bunu, salt kişisel iyilik için yapmaları mümkün değildir elbette.

Ee bunca iyilikten sonra da **“bir şeyler”** istiyorlar. Yapmaktan başka şansınız kalır mı?

Söz konusu istekler, 15 Temmuz günü kanlı kalkışmaya kadar varmış. Çünkü 40 yıl boyunca nakış nakış işlenen, öncelikle eğitim alanına, insana yatırım yapılmış. Yapılan bu yatırımla insanlar önce eğitilmiş, sonra da onların vasıtasıyla devlet ele geçirilmeye başlanmıştır. Bu uygulama adım adım ilerlerken de hep **“iyi çocuk”** rolü oynanmıştır.

Kırk yıl **“iyi çocukları”** oynayanların, nasıl bir robotik vahşi yaratıklara dönüştüğünü, nasıl canileştiklerini 15 Temmuz’u 16 Temmuz’a bağlayan gece herkes gördü. Çok kişi, hatta bunları iyi tanıyanlar bile bu kadarını tahmin etmiyordu. O gece **“iyi çocuklar”** gitmiş katil robotlar ordusu ortaya çıkmıştı.

En yakın mesai arkadaşına ateş ederek öldüren, halkının kanını döken, meclisini, devletin önemli kurumlarını bombalamaktan çekinmeyen **“Frankeşteynler sürüsü”**...

Aslında bu davranış biçimini, Türk mitolojisindeki mankurtlaşma süreciyle açıklayabiliriz...

Bilinen uzak zamanlarda orta Asya’da Türk kabileleri arasında bitmek bilmeyen kanlı kavgalar, çatışmalar, savaşlar sürüp gitmektedir.

Bu mücadelelerde karşı tarafa zarar vermek için her yola başvurulmaktadır. Özellikle rakip kabilenin kızları kaçırılarak kabilenin erkekleriyle zorla evlendirilmekte, erkekler ise kaçırılarak mankurtlaştırılmaktadır.

Mankurtlaştırmak şöyle olmaktadır: Kaçırılan gencin önce saçları kazınmakta, sonra kızgın güneşin altında sadece kafası dışarıda kalacak şekilde toprağa gömülmektedir. Kafasına ise yeni kesilmiş keçi ya da koyun derisi geçirilmektedir.

Güneş deriyi kuruttukça deri gencin kafasını sıkmakta, işlem güneş altında dayanılması zor bir işkenceye dönüşmektedir.

Sonuç olarak, böylesi bir işkenceye tabi tutulan genç, hafızasını yitirmekte ve beynindeki geçmişinin tüm izlerini silmektedir.

Yani mensup olduğu kabile üyelerini, hatta yakın akrabalarını, daha ötesi annesini babasını dahi tanıyamayacak kadar geçmişinden, kimliğinden kopmaktadır.

Mankurtlaşmayı ifade etmek için örnek olarak anlatılan bir hikâyeden de kısaca bahsedeyim.

Böylesi muameleye tabi tutulan bir genç, annesiyle karşılaşır, annesi ona “oğlum” diye sarılmak ister. Ancak oğul, işkenceyle hafızasını kaybetmesine sebep olan kabilenin yeni öğretileri gereği, annesini ve kabilesini düşman olarak görmektedir.

Annesi ona büyük bir sevecenlikle yaklaşmaktayken, mankurtlaşmış oğul, artık tanımadığı, dahası düşman olarak gördüğü annesini bir kılıç darbesiyle öldürür. İşte mankurtlaşma budur.

Mankurtlaşmanın çağımızdaki en güzel örneğini herhalde FETÖ’cüler vermektedir.

İkinci kitabım olan **“Silivri’de Firavun Töreni”**nde FETÖ’cülerini anlatırken bahsetmiştim **Haşhaşilerden**.³⁷

³⁷ Mustafa Önsel, Silivri’de Firavun Töreni, Kaynak Yayınları, İstanbul,s.97-99.

Son gelişmeler irdelendiğinde FETÖ'cüler için daha uygun tabir olamaz diye düşünüyorum.

Toplumun büyük çoğunluğu bilse de Haşhaşiler'den birkaç olayla da olsa bahsedelim ki FETÖ'cülerle taktiklerinin ne kadar benzeştiğini görelim.

Haşhaşilerin kurucusu Hasan Sabbah. Uzun süre İran'da bulunan medreselerde dini eğitimin yanı sıra müspet bilimler üzerine de çalışmış. Tartışmalı olsa da Selçuklu veziri Nizâmülmülk ve ünlü İranlı Şair Ömer Hayyam'ın, Hasan Sabbah ile söz konusu medreselerde aynı dönem eğitim gördükleri iddia edilmektedir.

Tarihte adı hep Hasan Sabbah ile anılan Alamut Kalesi, bugünkü İran coğrafyasında, çok yüksek ve ulaşılmaz dağların arasında kurulmuş bir kaledir. Bu nedenle dışarıdan bir düşmanın kaleyi ele geçirmesi çok zordur.

Bakin bazı tarihi kaynaklara göre Hasan Sabbah o kaleyi nasıl ele geçirmiş...

Önce kaleye yakın bir köye yerleşmiş. Yıllara sari olarak yetiştirdiği adamları birer ikişer kaleye göndermiş, onların, oradaki kale komutanının gözüne girerek etkili yerlere gelmelerini sabırla beklemiş. Bu bekleyiş uzunca bir süre devam etmiş.

Artık kale komutanının güvenini iyice kazanan Haşhaşiler, bir gün ona *"Efendim, kalenin aşağısındaki köyde bir bilge kişi yaşar. Sizi onunla tanıştırmak isteriz."* demişler. *"Hay hay"* demiş kale komutanı, *"Sizin bilge dediğiniz şahısla tanışmak bana mutluluk verir."*

Ertesi gün Hasan Sabbah kale komutanının davetlisi olarak Alamut'tadır. Şerefine ziyafet düzenlenir. Yeme içme faslı bittikten sonra kale komutanı Hasan Sabbah'a dönerek *"Bilge insan, benden ne dilersin? Ne dilersem yerine getireceğim."* der.

Hasan Sabbah o anı bekliyormuşçasına sakın bir ses tonuyla *"kaleyi"* der, *"Alamut Kalesi'ni istiyorum sizden."*

Kale komutanı gülümser, *"Çok şakacısınız."* diye karşılık verir. *"Hayır."* der Hasan Sabbah *"Bir gerçeği ifade ediyorum."*

Kale komutanı şaşkındır, direnecek olur ama en yakın bildiği ve güvendiği korumaları tarafından oracıkta boynu vurulur.

Çünkü kale içten fethedilmiş, bütün kritik yerlere, hatta kale komutanının en yakınındaki adamlara kadar nüfuz edilmiş, sadece ufak bir dokunuş ile kale ele geçirilmiştir.

İşte Alamut Kalesi'nin ele geçiriliş hikâyesi böyledir. Ne kadar benziyor bugüne değil mi?

Düşünün Cumhurbaşkanı'nın önceki yaveri de bugünkü yaveri de önceki Muhafız Alay Komutanı da bugünkü Muhafız Alay Komutanı da FETÖ'cü.

Genelkurmay Başkanı'nın Özel Kalem Müdürü, Danışmanı, Emir Subayı, onun Yardımcısı, emir astsubayları, karargâh subayları ve karargâhtaki general seviyesindeki başkanların çok büyük çoğunluğu; Genelkurmay 2. Başkanı'nın Emir Subayı, Özel Kalem Müdürü; diğer komutanların etrafındaki adamların büyük bir kısmı FETÖ ile bağlantılı olup, komutanları derdest edenler bunlar olunca ister istemez yukarıdaki tarihi olaylar aklına geliyor insanın.

Sanırım tarihte yaşananlarla bugün yaşadıklarımızın benzerliği, sizi bilmem ama beni şaşırttı desem yalan olur.

Ne demiş Mehmet Akif: **“Tarih tekerrürden ibarettir diyorlar, ibret alınsaydı tekerrür eder miydi hiç?”**

Gelelim şu anki daha somut gerçeğimize. Bütün kurumlar bir yana **“TSK’de nasıl bu kadar güçlendiler”** sorusu çok can alıcı.

Gerçi bununla ilgili **“kocaman”** bir kitap yazdık ama 15 Temmuz’dan sonra ortaya çıkan yeni bilgi ve bulgular eşliğinde olabildiğince kısa bir biçimde buna da değinelim.

FETÖ yapılanması nereden baksanız en az kırk yıllık bir yapılanma. Elbette devlet içerisine sızması da bununla doğru orantılı.

Önceleri belli belirsiz. Ancak özellikle 12 Eylül 1980 darbesiyle devlet içinde özellikle polis okullarında çok sistematik bir örgütlenme gerçekleştirmişler.

Bununla eşzamanlı olarak askeri okullara da sızma girişimleri var. Konuyla ilgili önceki kitabımda da bilgi vermiştim.³⁸

Burada bu bilgilere ek daha somut ve yeni bilgiler vereceğim. Önceki bölümlerde, teamüllerin hilafına sadece sivil lise kaynaklı öğrencilerin toplandığı bir kısımdan bahsetmiştim.

³⁸ Mustafa Önsel, Ağacın Kurdu, s.36.

Ve o kısmın hemen hemen yarısının generalliğe terfi ettiğini, bunun hayatın olağan akışına aykırı olduğunu, ne tesadüf ki o generallerin hepsinin de 15 Temmuz kanlı kalkışmasının içerisinde olduklarını belirtmişim.

O kısımların oluşturulması sırasında o zamanki rütbesiyle Kurmay Albay Hilmi Özkök, Harbiye’de Öğrenci Alay Komutanı’ydı demişim. Elbette bu kısımların oluşturulmasında rolü olduğuyla ilgili somut bir kanıt gösteremem.

Ben sadece olayı anlatıp tespit yapıyorum. Ancak bunun yanı bir kısmın tamamının sivil lise kaynaklı olmasının olağan dışı bir durum olduğunu ifade etmek isterim. Yorum okuyana aittir.

İşte bu Hilmi Özkök’ün Genelkurmay Başkanı olduğu dönemde meydana gelen bir olayı aktarmak istiyorum.

Benim de Dördüncü Daire Başkanı olarak görev yaptığım Jandarma Genel Komutanlığı Teknik İstihbarat Daire Başkanlığını kurup, İlk Daire Başkanı olan Atilla Uğur, Sözcü gazetesindeki bir söyleşisinde şunları ifade ediyor:

“TSK’deki FETÖ yapısını 2002 yılında fark ettim. O sırada Teknik İstihbarat Daire Başkanı’ydım. Adil Serdar Saçan, konuyla ilgili bir dosya hazırlamış. Elindeki bilgi ve belgeyle geldi. Saatlerce istişarede bulunduk.

Buradan hareketle biz de kapsamlı bir dosya hazırladık. Dosyayı hem Genelkurmay’a hem de Cumhurbaşkanlığına sunduk. Bu dosyayla ilgili bizzat görüştüğüm Hilmi Özkök bana, **‘Alın secde eden adamlarla ne uğraşıyorsun?’** dedi.

Bu mantıkla bakınca sizin de yapacak bir şeyiniz kalmıyor.”³⁹

Taşlar yerine ne kadar da oturuyor aslında değil mi?

Yukarıda anlattığım 15 Temmuz gecesi kalkışmacı generaller için özel oluşturulmuş gibi algılanabilecek kısım belirlenmesi konusuyla, son aktardığım olayın bağlantısı kurulabilir mi onu da okuyucunun ferasetine bırakayım.

Ama düşünün o zaman yıl 1982. Atilla Uğur’un bahsettiği yıl 2002. Tam 20 yıl geçmiş.

³⁹ Sözcü gazetesi, Özlem Gürses’in Hasan Atilla Uğur ile yapmış olduğu 12 Eylül 2016 tarihli “Bir FETÖ’cünün Kandil’i Arayıp ‘yakın,yıkın.’ Dediğini Duydum” başlıklı Röportajı.

Ve o gün biz Harbiyelilerin pek de sevmediği Kurmay Albay Hilmi Özkök, Genelkurmay Başkanı olmuş ve neler demektedir görüyor musunuz? Sonra da hayret ediyorsunuz bu adamlar nasıl TSK'ya böylesine nüfuz edebilir diye.

Ee şimdi de yıl 2016'dır. Yani 2002'nin üzerine 14 yıl daha binmiştir. Bu anlayış içerisinde, söz konusu örgüt nereden nereye gelmiştir, artık sadece benim gibiler değil kulakları duymayan dağdaki çoban bile biliyor.

Bunun en büyük kanıtı 15 Temmuz kanlı kalkışması ise önümüzde duruyor.

Önceki satırlarda Hasan Sabbah ve onun militanları olan Haşhaşilerden bahsettim ve FETÖ'cülerini onlara benzettim ya, düzeltelim. Düzeltelim ki Haşhaşilere ve onların önderi Hasan Sabaha haksızlık olmasın.

O zamanlar bugünkü gibi dünyayı sömürmek adına her türlü kötülüğü yapacak küresel güçler yoktu.

Dolayısıyla o zaman kötülük olarak görülen işler, en azından birilerinin taşeronu olarak yapılmıyordu. Şimdi öyle mi?

Örneğin Haşhaşilerin örgütlenme ve eylem biçimlerini benzettiğimiz FETÖ'nün özgün bir hareket olma, bağımsız hareket etme şansı var mı?

Bugün dünyada etkili bütün terör örgütlerinin mutlaka dış desteği vardır.

Bu örgütlerin hedef coğrafyada ortaya çıkışı çeşitli hassasiyetlerden kaynaklanabilir. Bu ortaya çıkışta en azından başlangıçta haklı gerekçelerin bir vasatı olabilir.

Burada; var olan ya da oluşturulan hassasiyetin örtülü ya da açık biçimde istismarını yapan küresel gücün, o coğrafyada ne yapmak istediği en önemli husus olarak karşımıza çıkmaktadır.

Ne demek istiyorum?

Terör örgütleri; etnik, dini, mezhepsel, ideolojik veya sosyolojik gerekçelerle ortaya çıkıp kendine göre haklı bir mücadele içinde olduğuna inanabilir. Özellikle militan düzeyinde.

Ancak küresel güçler, bu tür örgütleri desteklemedikleri takdirde bunların başarı şansı, etkili olma imkânı bulamayacakları pek çok somut örnekle görülmektedir.

Artık şu çok nettir: Terör örgütleri, uluslararası siyasetin önemli bir parçasıdır, aparatıdır.

Bunları kullanmak tabidir ki çok büyük güç gerektirir. Nispeten zayıf bir ülkenin bunu yapması durumunda hemen **“teröre destek veren ülke”** konumuna getirilerek çeşitli yaptırımlarla karşı karşıya bırakılır. Ama güçlü oldunuz mu bunların hiçbirisi söz konusu değildir.

Bazı göreceli zayıf ülkelerin de bir kısım terör örgütlerini destekledikleriyle ilgili örnekleri aklınıza getirerek en azından yukarıdaki değerlendirmeyi eksik bulabilirsiniz.

Örneğin Yunanistan. Türkiye’ye yönelik olarak faaliyet gösteren PKK’sından DHKP/C’sine bütün terör örgütlerini Lavrion kampında besleyerek bunlara açıktan kucak açan bir ülke. Ancak küresel/emperyal güçler Yunanistan’a yaptırım uyguluyorlar mı? Hayır!

O zaman bu ne demek? Küresel/emperyal güçler, Yunanistan’ın teröre bu desteğine karşı çıkmıyorlar demek. Dolayısıyla bu durum bir başka açıdan yaklaşırsak Yunanistan üzerinden bu terör örgütlerinin emperyal güçlerce beslenmesi/desteklenmesi demek.

Yoksa Yunanistan’ın uluslararası destek olmadan böylesi bir tutum içerisinde olması, Türkiye’yi karşısına alması pek mümkün görünmüyor.

Tabii burada Türkiye’nin edilgen tavrı da çok eleştirilmesi gereken bir durumdur.

Sonuç itibarıyla; **dünya, terör örgütlerinin bağımsız hareket edemeyeceği kadar küçüldü.** Her örgüt, az ya da çok küresel güçlerin aparatı olmak durumundadır.

Bu anlamda söz konusu örgütler, zaman zaman birbirinin düşmanı olabilir, aralarında çatışabilirler.

Örnek IŞİD ve PKK’nın Suriye’deki kolu PYD. İki terör örgütü Suriye’de çatışma halindedir.

Ancak Türkiye’ye karşı ikisi de eylem yapmakta, Türkiye’nin şehirlerinde yarışircasına, halkın yoğun olduğu yerlerde, birbirinin kopyası gibi canlı bombalar patlatmakta, pek çok masum insanımızın hayatını kaybetmesine sebep olmaktadırlar.

Türkiye gibi hedef durumunda olan ülkelerin, düşmanımın düşmanı dostumdur yaklaşımı içinde olabilmesi mümkün olmamaktadır. Zaten bölgemizde düşmanımın düşmanı da düşman durumunda olabilir, oluyor da!

Fakat küresel güçler için böyle bir şey söz konusu değildir. Çıkarlarına göre iki düşman da dost veya ikisi birden düşman gözükebilir. Ama perde arkasında hep farklı, hep örtülü, hep gizli, kirli ve kanlı bir ajandaları vardır.

Buradan hareketle soralım: **15 Temmuz kalkışmasının arkasında kim var?** FETÖ, bu kalkışma kararını tamamen özgün, tamamen kendi iradesiyle mi aldı? Aslında çok tartışmaya değmez buluyorum böylesi bir sorunun cevabını.

Ne diyor ABD Başkan yardımcısı John Biden; **“Başlangıçta gerçek mi yoksa internet oyunu mu tam kavrayamadık.”**

Biz Nasrettin Hoca fıkralarıyla büyüdük, Temel Reis fıkraları ile espri yeteneğimizin doruklarına ulaştık. Amerikalıların espirileri buz gibi geliyor. Katılmıyorsunuz gülmekten, kasılıyorsunuz...

Bakın televizyonlara herkes meşrebine göre bir örgütü öne çıkartıp veryansın ediyor. Terör örgütlerini birbirinden bağımsız değerlendiriyor.

Terör örgütleri yapboz oyunun parçaları gibidir. Birbirlerini tamamlarlar. Çünkü hepsi kukladır. Kuklacıları aynıdır. Oyunda kuklacı onlara ne rol verdiyse oynayacakları onunla sınırlıdır. Kimi Hacivat, kimi Karagöz olur.

İşte FETÖ-PKK ilişkisi. Aslında önceki bölümlerde anlattığım Henry Barkey ve Graham Fuller'in her iki örgütle olan ilişkilerinin açık kaynaklar üzerinden incelenmesi bile yeterli.

Biz onları bir yana bırakalım ve Ergenekon sürecinden itibaren bu ilişkiyi inceleyelim.

“Ergenekon’u Fırat’ın doğusuna geçirmek” planı kapsamında, PKK’nın yasal uzantılarıyla, FETÖ’nün emniyet ve yargı içindeki militanlarının ortak hareketleri doğrultusunda, **“Faili meçhulleri aydınlatacağız”** diyerek onlarca askeri birliğe girilip her taraf kazılmadı mı?

Sonuç alınamasa da o askeri birliklerin bu şekilde moral değerleri yerle bir edilmedi mi? Böylece PKK’ya karşı mücadele azim ve kararlılığı azaltılmadı mı?

2011 yılında teslim olan bir teröristin, “1995 yılında grubumuzun üzerine top atışı yapıldı, çok sayıda arkadaşımız can verdi.” demesi üzerine, “**orantısız güç kullanıldı**” gerekçesiyle bir FETÖ’cü savcı tarafından, o topçu atışını yapanların bulunması için askeri birliklere fezlekeler yazılarak PKK ile mücadele eden askerler alabildiğine tedirgin edilmedi mi?

Cizre’yi kan gölüne döndüren PKK’nın bir sene içinde belini kırıp, orayı yaşanır bir kent haline getiren Yüzbaşı Cemal Temizöz, 15 yıl sonra faili meçhul suçlamasıyla tutuklanmadı mı? Böylece Temizöz üzerinden PKK ile mücadele edenlere, “**Sizin de başınıza ileride benzer şeyler gelebilir**” şeklinde gözdağı verilmedi mi?

O mücadelede Temizöz’ün en büyük destekçisi olan onlarca akrabasını, kardeşini ve bir çocuğunu PKK terörüne kurban veren, korucu başı Kamil Atak da tutuklanarak cezaevine konulup onun üzerinden de koruculara ve bölgede devletin yanında olan aşiretlere, “**Devletin yanında olursanız, PKK ile savaşırsanız sonunuz Kamil Atak gibi olur.**” demek istenmedi mi?

Kamuoyunun malumu o olayda Cizre’de kazılmadık yer bırakılmadı. Her çıkan kemiğe, özellikle FETÖ’ye bağlı başta Taraf ve Zaman gibi gazeteler, “**topraktan faili meçhul fışkırıyor**” şeklinde manipülatif başlıklar atıp kamuoyunu etkilemek, aslında “gerçekleri” kirlletmek suretiyle, ülkesi için mücadele etmiş insanlara yargısız infazın en ağır ve aşağılık olanını uygulamadılar mı?

Hemen ifade edelim ki çıkan kemiklerin tamamı hayvan kemiği çıktı yapılan incelemelerde. Bunu daha sonra hiçbir yazmadı tabi.

Pek çok üstegmen ve teğmen Şırnak ve diğer teröre hassas bölgelerden alınarak, FETÖ militanı sözde savcı Zekeriya Öz’ün tabiriyle “**kulaklarından tutularak**”, cezaevlerine konulmadı mı?

Teröristlerin yuvalandığı Kandil ve benzeri yerlere hava harekâtı gerçekleştiren pilotların tespiti için Hava Üslerine fezleke yazan FETÖ’cü savcıyı hatırlayan var mı?

FETÖ’nün yargıdaki uzantılarınca kurulan çadır mahkemeleri vasıtasıyla, sınırdan silahıyla teçhizatıyla gelip “**Pişman değilim.**” diyen teröristler, “**pişmanlık yasası**”ndan yararlandırılarak serbest bırakılmadı mı?

FETÖ militanlarının PKK'ya verdiği destek saymakla bitmez. Peki, PKK'lılara operasyon yapmayanlar kimlerdi? İncelenmesi gereken önemli bir konudur.

2014 öncesi bölgedeki emniyet müdürlerinin tamamının FETÖ'cü olduğunu, Eski İçişleri Bakanı Efkân Ala açıkladı. Bugün o emniyet müdürlerinin tamamı ya tutuklu ya kaçak ya da meslekten atılmış vaziyette.

Tamam, **“çözüm süreci”** falan diyerek hükümet, bir dönem operasyon yapılmasını istemedi. Bundan kaynaklanan zafiyetin suçu onlarda... Peki, bu çözüm sürecinin dışındaki zaman diliminde ne yapmış özellikle şehirlerdeki polis yetkilileri? Ve dahi mülkü amirler ve de bir kısım jandarma komutanı da azade değil bu söylediklerimden...

Yani belediyelere ait iş makineleriyle hendekler kazılırken, o hendeklere bombalar yerleştirilirken, evler mevzi haline getirilirken, hatta arkalarında **“Asayiş”** yazan ve tek tip elbise giymiş yüzlerce PKK militanı, şehrin ortasında büyük bir kalabalığın önünde yemin töreni düzenleyip **“şehrin asayiş hizmetini yerine getirmek üzere göreve başlarken”** ne gibi bir işlem yapmışlar yukarıda saydığım sayın yetkililer?

Bunca militan şehir savaşına hazırlanırken yaptıkları **“bir şeyi”** söylesinler. Yoksa onlarla (PKK militanlarıyla), alıştıkları biçimiyle, **“paralel”** görev mi yapıyorlardı? Yatacak yerleri yok bunların denir ya, işte o misal.

Jandarmada ise sırf Hakkâri örneğini vermek yeterli olacaktır sanırım. 2010 yılından itibaren terörün en yoğun yaşandığı bu ilimizde arka arkaya görev yapmış İl Jandarma Komutanlarını sayalım: Kurmay Albay Sami Balcı, Kurmay Albay Mahmut Çağlayan, Kurmay Albay Demiray Demirci.

Hepsi de 15 Temmuz sonrası FETÖ'cü olmaktan tutuklu. Bu kadarı tesadüf olabilir mi? Bunların zamanında doğru dürüst hiçbir operasyonun yapılmadığını şimdiki yetkililer açıklıyor.

13 Nisan 2015 tarihinde Zaman gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Ekrem Dumanlı'nın Diyarbakır Belediye Başkanı Gültekin Kışanak'ı gizlice ziyaretine ne demeli?

Dumanlı, Belediyeye ana giriş kapısından değil de garaj kapısından girmiş. Neden acaba?

Bir gazeteci neden bir belediyeye gizli kapaklı girmeye kalkar? Bu görüşmeyle ilgili pek çok iddia bulunmaktadır.

Ben en çok “**polis muhbiri olanların PKK’ya ulaştırılmak üzere Kışanak’a verildiği**” iddiasını önemsiyorum.

Hepsinden önce de herhalde Şemdinli davası geliyor. Aslında bugünler o günlerden belliymiş. O davanın savcısı Ferhat Sarıkaya FETÖ itirafçısı oldu ve o iddianameyi büyük kısmıyla kendinin yazmadığını, özellikle yazdırıldığını ifade etti.

Bu örnekler çoğaltılabilir. Bugünden bir örnek vererek konuyu kapatalım.

Yukarıda bir söyleşisinden bahsettiğim Atilla Uğur’un aynı söyleşide bu konuyla ilgili söyledikleri de önemlidir.

Atilla Uğur, muhabirin, “*FETÖ ile PKK arasında ilişki var mı?*” sorusuna karşılık olarak, “*Var ve yıllar öncesine dayanıyor bu işbirliği. Bir kere kuruluşunuz aynı elden ise o el mutlaka işbirliği yapmanızı sağlamıştır, sağlayacaktır.*”

Abdullah Öcalan da Fethullah Gülen de birer figür. Amerika ve İngiltere tarafından kullanılan kuklalar bunlar.

Öcalan, bundan 10 ay önce Almanya’da çıkan ‘**İmralı Notları**’ isimli kitabında Selahattin Demirtaş ile bir konuşmasını anlatıyor.

Demirtaş, ‘*Sayın Başkanım, Fethullah Gülen bizimle görüşmek istiyor, ABD’ye davet ediyor.*’ diyor. Öcalan da, ‘*Fethullah Hoca’yı en iyi ben anlarım. Onlar bizim Ortadoğu’daki stratejik ortağımız.*’ şeklinde cevap veriyor.

Bu konuda bir başka gelişme de kanlı kalkışma gecesinden bir gün sonra Avrupa’da bulunan bir FETÖ üst düzeyi Kandil’le uydu telefonuyla görüşme yapıyor ve diyor ki: “*Elimizi kuvvetlendirin, şiddetli eylemler yapın.*”

Kaynağımı söylemek durumunda değilim ama bu konuşmayı kulağımla duydum. Bunun üzerine sesinden tanıdığım kadarıyla Cemil Bayık şu karşılığı veriyor: “*Biz gereğini yapacağız. Sizden çok sıkışan arkadaş varsa, Avrupa’daki birimlerimize sığınabilirler.*”

FETÖ’nün uyuyan hücreleri var her yerde. Önümüzdeki günlerde PKK ve IŞİD aracılığıyla yine bombalar patlatılacak. Ciddi suikast girişimlerinde bulunacaklar.”

Uyuyan hücre deyince Eylül’ün ikinci haftasında Fethullah Gülen’in yayınlanan bir videosunu seyrettim. O geldi aklıma.

Bakın ne diyor: “Derin bir tefekkürle, bir tezekkürle içinde bulunduğumuz o kabuğu kırarak, yeni bir hayata yürümek zorundayız. Bu da bir araya geldiğimizde birbirimizi rehabilite etmemize bağlı.

Beynimizde ne kadar hücre var? Bilim adamlarının söylediğine göre 10 milyar. Beyindeki bu hücreler harekete geçmek için tedebbür⁴⁰ ve tefekkür⁴¹ adına bir tembih⁴² bekliyor.

Allah onları oraya koyduğuna göre, o kadar asker orada bulunduğuna göre, bence onunla çok şeyi fethedebilirsiniz. Ama zannediyorum onlar uykuda. Çalıştırılmadıklarından ve zorlanmadıklarından uykudalar.”

Nasıl, iyi mi? Mesaj trafiği devam ediyor. Beyninizi çalıştırın diyor. Bir şeyler tasarlayın, bunu yaparken tedbiri elden bırakmayın, sizi uyarıyorum diyor.

Sonra askerler (Bu tabirle, ağırlıklı olarak askerleri kast etse de sadece onları değil, bu tabir tüm FETÖ unsurlarını kapsadığı muhakkak) tembellik yapmayın, bir şeyler yapın diyor. Diyor da diyor... Kimse bunların öylesine söylenmiş sözler olduğunu düşünmüyordur umarım.

Bakın Jandarma Karargâhında olay gecesi yaralı olarak ele geçen Yüzbaşı V.K. kendisini yakalayanlara şöyle diyordu: “Bizim bu kadar olduğumuzu mu sanıyorsunuz? Bu daha devam edecek!”

Yakalanan bir başka Yüzbaşı Y.Y. de: “Daha adalet yerini bulmadı.” diye konuşuyordu onu ele geçirenlere...

Gelelim kertenkelenin kuyruğuna...

Fethullah Gülen’in, gelinen durumda bile hâlâ bir şekilde militanlarını diri tutmak, çözülmeyi önlemek için büyük gayret içinde olduğu görülüyor. Peki, ya bu örgütle mücadele edenler ya da ettiği iddia edilenler? Öyleleri var ki...

Lafımız, mücadele adı altında kendi gemisini yürütmeye çalışanlara...

⁴⁰ Tedebbür: Bir şeyin sonunu düşünmek, tedbirli olmak.

⁴¹ Tefekkür : Düşünme, tasarlama. Zihnin ilgili bilgileri karşılaştırarak, aralarındaki bağlantıları inceleyerek bir yargıya varma.

⁴² Tembih Uyarı.

Lafımız, skora oynayanlara. Yani suçlu suçsuz demeden ve önemsemeden, **“Şu kadar adam yakaladım, şu kadar adam tutukladım.”** yarışında olanlara...

Lafımız, büyülü aynalara bakıp kendilerini dev zannedenlere...

Lafımız, zafer kazanmış edalarıyla yaşasın bizim borumuz, ötsün de ötsün teranesinde olanlara...

Lafımız, bu mücadelede büyük pay sahibi olan isimsiz kahramanları unutanlara...

Lafımız, dün mücadelenin hiçbir yerinde değilken, şimdi birden FETÖölçer kesilip, önüne gelene FETÖ’cü yaftası vuran, böylece bu melanet örgütle mücadeleyi sulandıranlara...

Lafımız, kurunun yanında yaş da yansın, çöp sap önemli değil, at izi ile it izi bizi ilgilendirmez sonuçta hepsi iz işte, o zaman hepsini atın gitsin zulmü yaşatanlara...

Lafımız, zulüm yapma noktasında FETÖ’cülerle aynı pencereden bakanlara...

Lafımız, kertenkelenin kuyruğu ile hatta oyuncak kertenkelelerle oyalananlara...

“Böylelerini” artırmak mümkün...

Yeri gelmişken ifade edelim, “FETÖ’cüler sızdı, orada darbeci yetiştiriyor” iddiası ile hiçbir araştırma yapmadan askeri liseleri kapatmak da ne ola ki?

Hele savaş halindeki bir ordunun hastanelerini, Sağlık Bakanlığına bağlayarak kapatmak nasıl bir cinnet halidir? Bu intihar etmek gibi bir şeydir bilesiniz gücü elinde bulunduranlar. Sadece dünyadaki uygulamalara bakın yeter.

Bırakın büyük orduları, küçücük ülkelerin minicik ordularının bile askeri doktorları var. Ki onlar savaş halinde filan da değiller. Bu akıl dışı uygulamayla, şehit sayısının gereğinden fazla artacağı ihtimal değil kesindir...

Ya askeri yargı? Bütün partiler anlaşmış kapatılması için. Dünya ordularından sadece küçücük ordusu bulunan Lüksemburg’a bile baksanız anlarsanız ve askeri yargının varoluş nedenlerini araştırırsanız ne kadar yanlış karar verdiğinizin farkına varırsınız ama...⁴³

⁴³ Mustafa Önsel, Odatv, “Bu tür kararlar masa başında alınmaz beyler”, yazı, 11 Ekim 2016.

Bazı şeyleri ezberlerle masa başında yapmak bazılarının işine geliyor. Bu şekilde toptancı zihniyetle hareket ederseniz, bu yüzden ortaya çıkacak olumsuzlukların sorumlusu siz olacaksınız. Yarın, **“Bilmiyorduk, ya öyle miymiş, yanlışmışız.”** falan demeyesiniz...

Yukarıda yazdıklarımla ilgili doğru davranış içerisinde bulunmayan herkese sadece son bir şey söyleyeceğim: **Kendinize gelin!**

İşten el çektirilen on binlerce küçük memur var. Belki bunların büyük çoğunluğunda haklısınız.

Bunların en azından büyük kısmı FETÖ'ye bulaşmış ya da bulaşma olasılığı yüksek olanlar. Hatta çok daha fazlasının hala sistemde olduğunu düşünüyorum...

Ancak kabul edilsin ki bu atılma işlerinde öyle yanlışlar yapılıyor ki... Sap saman öylesine karıştırılıyor ki...

İnsan, bu kadarını ancak FETÖ'cüler yapar, çünkü bu tür uygulamalardan sadece onlar karlı çıkar diye düşünmeden edemiyor...

Hemşireyi FETÖ'cü diye görevden al, FETÖ'cü olduğu bilinen başhekim dursun. Bunun mantıkla, akılla, ızanla ilgisinin olmadığına sanırım herkes hakkını verir.

Girdiği kooperatifin, aidatların yatırılması maksadıyla Bank Asya'da açtığı hesaba, aidat parası yatırdığı için hizmetliyi işten atacaksın, bu anlamda hayatını karartacaksın **ama** onun çalıştığı şehirde, eşinin abla olduğu bilinen vali en büyük FETÖ mücadelecisi imiş gibi kasıla kasıla geyecek.

Olanın bitenin halkın gözünün önünde olduğunu, bu çelişkilerin, haksızlıkların yaygın bir biçimde kamuoyunda tartışıldığını herkes bilsin!

Devletin sivil ayağında işler özellikle küçük memur seviyesinde böyle devam ediyor...

Güvenlik bürokrasisi de bundan azade değil. Benzer yanlışlar, şu an tersini ispatlayamadığım için yanlışlık diyorum, orada da devam ediyor.

Emekliliği gelmiş bir polis memurunu, ta 2007 yılında, FETÖ'cü biriyle ilgili hazırlanan raporu sisteme girmesine rağmen, sonrasında silindiği belli bir bilgi yüzünden sadece şüphe üzerine

tutuklayacaksın **ama** telefonunda, “ByLock” denilen sadece FETÖ’cülerin telefonlarına özel bir uygulamayla yüklenebilen ve onların gizli haberleşmelerine olanak sağlayan sistemin bulunduğu, kritik yerlerde görev yapan emniyet müdürlerine işlem yapmamak için kırk takla atacaksın (Bu satırların yazıldığı sırada hiçbir şey olmamıştı. Olmaması için birilerinin yoğun kulis yaptığını da biliyorum).

Artık bu çelişkiler ayyuka çıktı. Bunun mücadeleye verdiği zararın büyüklüğü hesap edilemez duruma geldi. FETÖ ile uzaktan yakından ilgisi olmayan bir kısım insanımız, basit nedenlerle açığa alınıyor, atılıyor, gözaltına alınıyor, tutuklanıyor...

Masum olan bir kısım insan mağdur edilirken, FETÖ’cü birçok militana da bir şey olmuyor... Hatta bunların bir kısmı kritik makam ve birimlerde çalıştırılmaya devam ediliyor...

Hâlbuki polisin içinde en az altmış bin, askerin içinde daha da fazla FETÖ’ye yakın isimden bahsediliyor...

Bununla ilgili radikal bir adımın atıldığını da en azından bu satırlar yazılırken göremiyoruz.

Birçok kademedede FETÖ’cüler varlıklarını devam ettiriyorlar. Özellikle bir kısmı gömlek değiştirerek sureti haktan görünme yolunu seçmiş gibi duruyor. Buna da birileri göz yumuyor...

Sivil ve güvenlik bürokrasisinde de mevcut durum bu, ya siyasilerde durum nedir desek?

Birkaç kıyasla başlayayım o zaman.

FETÖ’cü olmadığı çok açık olan bir hukukçu general; sırf eşinin kardeşlerinin FETÖ’cü olması dolayısıyla (ki hiçbirisiyle konuşmadığını bilirim) ve eşinin, kardeşlerinin miras payı karşılığı verdiği parayı Bank Asya’da bulundurduğu için (O da kardeşleri parayı oraya yatırdığından) tutuklanmak istenmiştir.

Bu yapılırken gerekçeye, yıllar önce tesadüfen tanıştığı şimdi FETÖ’cü olduğu anlaşılan bir adamla o zamanlar yaptığı **“hatır sorma”**nın ötesine geçmeyen iki telefon görüşmesi de kuvvetlendirici delil olarak sunulmuştur (O yıllarda incelenirse kimin yoktur ki bu şekilde telefon görüşmesi. FETÖ’cü diye alınlarında mı yazıyor insanların. Bugün bile bilmeden kaç FETÖ’cü ile konuşuyoruz kim bilir. İnsanlar birbiriyle konuşurken GBT sorgusu mu yapacak?).

Evrensel hukuk kurallarının tamamen hilafına böylesi uygulamalar yapılıyor **ama** iş siyasilere gelince bakın nasıl davranılıyor? Örnekle açıklayalım.

Şaban Dişli. İktidar partisinin Genel Başkan Yardımcısı. Kardeşi Mehmet Dişli isimli Tümgeneral ise kanlı kalkışmanın en önemli adamlarından biri. Ötesi, beyin takımından. Zaten kitap içeriğinde onunla ilgili pek çok şey var.

Şu satırlar yazılncaya kadar, Şaban Dişli ile ilgili bırakın adli bir işlemi falan tanık ifadesi bile alınmış değil. Adli işlem yapılsın da demiyorum. Elbette suçların şahsiliği gibi bir evrensel hukuk ilkesinin hilafına, kardeşi suçluysa o da suçludur şeklindeki bir yaklaşım kabul edilemezdir. Söylemek istediğim başka bir şey:

Şaban Dişli, halen bu kalkışmayla ortadan kaldırılacak iktidar partisinin Genel Başkan Yardımcı olarak mevcut görevine devam ediyor. İktidar partisinin yetkilileri, bunda bir sorun görmüyorsa bizim diyeceğimiz bir şey söz konusu olamaz zaten.

Ama iddialara göre telefonunda “ByLock” çıkan iki bakan ve dahi 50’den fazla milletvekiline ne olacak?

Peki, hayatının ne kadar zorlu geçtiğini çok iyi bildiğim bir askeri tutuklamaya gelince yakınları ileri sürülüyor, bunu gerekçelendirmek için tesadüfen tanıştığı bir adamla yıllar önce yaptığı **“hal hatır sormanın”** ötesine geçmeyen iki telefon konuşması delil olarak sunulma zorlamasına gidiliyor da Şaban Dişli söz konusu olduğunda idari anlamda bile bir tedbir getirilmiyorsa, söz konusu bakanlara, milletvekillerine bir şey yapılmıyorsa bu durumda insanlar, **“Kıtasınız nedir sizin beyler?”** diye sormak durumunda değil midir?

Aslında o kadar çok **ama** diyeceğimiz şey var ki...

Açmışken birkaç somut örnek daha vermeden bırakmayalım.

FETÖ’nün Samsun’da kurduğu bir üniversite olan Canik Başarı Üniversitesi kapatılıyor. Üniversitenin bir mütevelli heyeti var. 15 Temmuz sonrası mütevelli heyetinin biri hariç hepsi tutuklanıp mallarına da el konuluyor.

O biri kim biliyor musunuz? İddialara göre siyasi iktidarın il başkanına belediye seçimlerinden önce çalışmalarda kullanılmak üzere 4 milyon TL para vermiş, şehirdeki Sheraton otelinin sahibi de olan Mütevelli Heyeti Başkanı.

Çelişkiye bakın! Mütevelli heyetinin üyelerini tutukla **ama** başkan kasıla kasıla gezsin. Hangisi doğru?

Milletvekili olduktan sonra Samsun ilinin sayılı zenginleri arasına girdiği iddia edilen bir milletvekilinin avukatının üzerinde bir yabancı bankaya yatırılmış himmet parası tespit edilsin, **ama** avukata bir şey olmasın, o himmet parasına da dokunulmasın.

İnsanlar bu çelişkiler karşısında “Bu ne perhiz bu ne lahana turşusu yahu?” diye serzenişte bulunamazlar mı?

Alın size bir örnek daha...

Damadı, FETÖ’nün önemli iş adamlarından olduğu ortaya çıkıp tutuklanan İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Kadir Topbaş’a ne diyeceğiz bu durumda?

Daha dün bizim gibi Balyoz’dan tutuklanan askerler için **“TSK bağırsaklarını temizliyor.”** diyecek kadar alçalan Bülent Arınç’ın Manisa’da yakınlarının FETÖ irtibatları iddialarına girmiyorum. Ötesi adil yargılamayı etkileyecek biçimde orada yapılmakta olan FETÖ soruşturmaları kapsamında operasyon yapılanların “Temiz insanlar olduğu, bunlara operasyon yapmanın aymazlık olduğu, gerekirse yeniden cübbemi giyer onları savunurum.” dediğini de unutmuyoruz.

Gerçi Manisa Başsavcısı Akif Celalettin Şimşek’in bir süre sonra Bülent Arınç’a yönelik **“Cübbesini giysin gelsin. Çünkü sahip çıktığı FETÖ’cülerin ihtiyacı olacak.”** diye bir söz söylediğini hatırlıyorum.

İddialara göre, iktidar partisinin Kayseri Milletvekili Mustafa Elitaş FETÖ’den içeri alınan kendine yakın işadamları ile ilgili girişimlerde bulunuyor, bu girişimler sonucu hepsi serbest bırakılıyor.

Neyse... Konuyla ilgili sadece bu üç örnek herkesin malumu. Yüzlerce örnek verilebilir.

Derdim Şaban Dışlı’ye, Kadir Topbaş’a, Bülent Arınç’a veya bir başka siyasiye neden bir şey olmuyor, onları da alın içeri demek değil tabii. Demek istediğim senin adamın, benim adamım diyerek farklı uygulamalar içinde olunması.

Konu adaletin terazisi. Adaletin terazisi bu kadar yanlış ve farklı tartarsa bu işin sonu nereye varır?

Balyoz Mahkemesinin FETÖ’cü yargıçlarına bir gün bir halk sözünü hatırlatmıştım ve bağırarak, **“Ayarını bozduğunuz kantar, bir gün gelir sizi de tartar.”** demiştim. Gülmüşlerdi o zaman. İnanmıyorlardı.

Ayarını bozdukları kantarda onlar tartılmayacaktı, onlar sadece tartardı. Öyle zannediyorlardı. Şimdi hepsi tutuklandı. Kantarın onları nasıl tartacağını göreceğiz.

Bugün de aynı şeyi şimdi kantarın başında duranlara söylüyorum: **Siz siz olun, kantarın ayarını sakın bozmayın!**

Dünün muktedirlerinin bugün geldiği durumu asla unutmayın! Adaletle hükmedin!

Şimdi, hem FETÖ soruşturmasını yürüten yargı mensuplarına hem operasyonları yürüten güvenlik mensuplarına soruyorum: **Bugüne kadar kaç tane FETÖ imamı yakaladınız? Kaç abiden ne kadarı ele geçti?**

Örgüt gövdesi bunlardır asıl. Örgütün kertenkelesi bunlardır. O gece silahlı kalkışma içinde olanlardan bile önemli bu adamlar. Neredeler?

Tamam, kuyrukları da bırakmayın ama onunla bu kadar oyalanmayın, kertenkeleyi yakalayın kardeşim, kertenkeleyi! Hangi taşın altından çıkacak, ne halt yiyecek bilmiyoruz...

Bu yanlış uygulama içinde olanlara son olarak şunları söylüyor dahası ikaz ediyorum:

Siz kertenkelenin kuyruğuyla oyalanıyorsunuz. Hatta gerçeğiyle de değil oyunağıyla oynuyorsunuz. Bunu da bilerek mi, bilmeden mi yapıyorsunuz emin değilim.

Eğer samimi iseniz bir kez daha ikaz edeyim ki elinizdeki kertenkele değil onun kuyruğu. Hatta elinizdeki kertenkele değil onun oyuncakçından alınanı.

Kertenkeleye bakın. Yoksa... Bilesiniz ki talih her zaman bu kadar yanınızda, yanımızda olmaz.

Örgüt açısından kertenkeleyi ve kuyruğu böyle tarif ettim ya. Başka bir şeyi daha ifade edeyim: Kertenkeleden büyük kertenkele de var. Ne demek istediğimi müsaadenizle açayım...

Bütün terör örgütleri bana göre küçük kertenkelelerdir. Büyük kertenkelelerin bir nevi kuyruklarıdır bunlar. İsimlerinin IŞİD, PKK, PYD, FETÖ vs. şeklinde farklı farklı olması bizi yanıltmasın. Onlar farklı isimlerdeki kuklalardır sadece.

Onların hamisi, abisi, koruyucusu, kollayıcısı, destekleyicisi **“büyük kertenkeleler”** için de tedbir almak, en azından onları uluslararası arenada dengelemek gerekmektedir.

15 Temmuz, devletten terör artıklarının ayıklanmasının yanı sıra Türkiye'ye, uluslararası arenada denge politikasını daha cesaretle uygulama fırsatı da sunmuştur.

Zaten 15 Temmuz'un hemen akabinde, darbecilere karşı Türkiye'nin yanında olduğunu açıklayan Rusya ile ikili ilişkiler kuruldu.

Söz konusu ilişkiler o kadar hızlı gelişti ki düşürülen Rus uçağı kriziyle neredeyse sınırimızda dahi tedbiren uçak uçurmadığımız sert bir kriz döneminden büyük bir dostluk dönemine evrildik.

Bu, uzak mahalleden gelip apartmandaki komşularımızla aramızı bozan **"büyük kertenkele"**ye karşı ciddi bir çıkıştı.

"Uluslararası ilişkilerde ebedi dostluklar yok, ebedi menfaatler vardır." sözünü hatırlamaya başlamıştık.

Ancak önemli olan bunun sürdürülebilir olmasıdır. **"Büyük kertenkele"** bölgede başka aktörlerle dengelenirse, onun kuyruğu durumunda olan oluşumlar, örgütler, şunlar bunlar da ülkemizdeki etkilerini göreceli olarak kaybedeceklerdir.

Bu denge siyasetinin ilk icraatı Cerablus'a başlatılan **"Fırat Kalkanı"** operasyonuydu. Denge politikası ilk semeresini böylece verdi ve bizim ulusal menfaatimiz için büyük önem arz eden, **"kırmızı çizgi"** olarak belirlediğimiz bölgedeki gelişmelere müdahale şansı bulduk.

"Büyük kertenkele"nin tekerine çomak sokmaktır Cerablus operasyonu.

O geleceğimizi karartmak için oluşturulmaya çalışılan **"Kürt koridoru"** denilen, ancak bana göre **"büyük kertenkelenin koridoru"** olan hatta sokulan kamadır Cerablus operasyonu.

Her geçen zaman diliminde, adım adım kaybettiğimiz ve aslında bizim kaybetmemiz üzerine kurulan kâğıt oyununda, oyunun bozulup kartların yeni baştan, yeni bir heyecanla kurulduğunun ilk adımıdır Cerablus operasyonu.

Milli menfaatlerimiz doğrultusunda, çok yönlü hareket ettiğimizde uluslararası arenada elimizin ne kadar güçleneceğinin önemli bir göstergesidir Cerablus operasyonu.

Bölgede belki de tarihin yeniden yazılmasının bir başlangıcıdır Cerablus operasyonu.

Ama evimizin her yerini, bahçemizin her taşını çok iyi bilen **"büyük kertenkele"**, kolay kolay terk etmeyecektir evimizi, bahçemizi, kıyımızı, köşemizi.

Kuyruklarıyla bizi oyalamaya, istikrarsızlaştırmaya, kaotik ortam yaratmaya devam edecektir. Bunu yaparken de şeytanın aklına bile gelmeyecek yöntemler deneyeceği aşikârdır.

Bundan sonra siber saldırılardan, ekonomik ambargolara; bölge devletleriyle kriz çıkarıcı, hatta savaşa varan gerginlikler yaratacak provokatif ve örtülü eylemlerden, içeride terör örgütlerini kullanarak (FETÖ, IŞİD, PKK, DHKP/C vb) etnik, dini, mezhepsel, sosyal ve ideolojik karışıklıklara hazır olalım.

Toplumu yıldırmak için suikastlar, bombalamalar, silahlı çatışmalar ile toplumun ayrışmasını sağlayacak bir seri saldırılar kapımızdadır.

“Büyük kertenkele” aklımıza gelen gelmeyen birtakım bu tür faaliyetler planlıyor, planlayacak ve bunları deneyecektir. Denemek zorundadır.

Türkiye’nin avucundan böylesine kolay bir şekilde kaçmasına müsaade etmez, edemez.

Ancak bunun bir eşik olduğunu unutmayalım. Bu evreyi atlatacak dirayeti, iradeyi, sabrı gösterebilirsek bu bölgede tarih yeniden yazılmaya başlayacaktır.

Ancak bu büyük bir kararlılık ve cesaret ister. Bu özelliklerin sadece idarecilerde değil halkta da olması gerekmektedir.

Ha hemen ifade edeyim ki Türkiye bunu yapmaya zorunludur. Yoksa, **“Güneşe bırakılmış tereyağı misali yavaş yavaş eriyecektir.”**

Türkiye’nin milli politika çerçevesinde uygulayacağı kararlı politikalar, bölge ülkeleriyle geliştireceği sağlıklı ilişkiler, bölgede rahatlamaya, kaotik ortamın yerini düzene bırakmasına, çatışmaların sonlanarak toplumların huzura kavuşmasına sebep olacaktır.

Bu da **“büyük kertenkele”**nin “karıştır, çatıştır, böl ve yönet” politikalarına hançer sokmaktır.

Böylesi bir durum **“büyük kertenkele”**nin bölgede kaybetmeye başladığı anlamına gelir. Ki bu onun açısından kabul edilemez bir durumdur. Birkaç nedenden ötürü...

Birincisi, İsrail’in güvenliği.

Bu **“büyük kertenkele”** için yaşamsaldır. Çünkü devletin derinliğinde Yahudi egemenliği söz konusudur.

İkincisi, dünyanın en kritik yerinde, içinde Türkiye’nin de bulunduğu coğrafya, yani Avrasya ve Ortadoğu coğrafyası.

Bu bölgeyi kontrol etmeden, buralarda sömürü düzeninizi devam ettirici önlemler almadan, güçlü ve emperyal bir devlet olamazsınız.

Üçüncüsü, böylesi bir durum, yani Türkiye'nin, **"büyük kertenkele"** hilafına farklı, onun kontrolü dışında politikalar uygulamaya kalkması, aynı zamanda **"büyük kertenkele"**nin dünyadaki saygınlığına inecek büyük bir darbedir.

Burada Türkiye'ye geri adım attırmada başarılı olamazsa, dünyada Türkiye örneğini deneyecek başka ülkeler de çıkabilir. Ki bu **"büyük kertenkele"**nin sömürü düzenine sokulan ciddi bir çomaktır.

Umarım yöneticiler, hem içeride birlik söylem ve eylemleriyle hem de öncelikle bölge ve sonra diğer ülkelerle geliştireceği akılcı politikalarla, **"Aşıl'ın dengesizce attığı tekme sonucu topuğunu açık etmesiyle"** ortaya çıkan, aslında **"büyük kertenkele"**yi de alabildiğine açık düşüren bu şansı boşa harcamaz.

"Büyük kertenkele"yi gözleyelim, onun için tedbir alalım. Enerjimizin tamamını, onun kuyrukları olan küçük kertenkelelere, hele de küçük kertenkelelerin kuyruklarına harcamayalım. Gelinek noktayı heba etmeyelim.

Oyalanalım, yanıalım diye **"özel bırakılmış"** kuyrukları kertenkele zannedip sonuca ulaşmış gibi davranırsak, zafer kazanmış havasına girersek bu oyalanmanın, yanılgının faturası, tahminlerimizin ötesinde yok edici olur bizim için.

Çok daha zorlu bir süreç bekliyor ülkemizi, dolayısıyla halkımızı... Bundan sonrası bıçak sırtıdır.

Savaşa hazır olmayan, barışı hak etmiyor demektir. Şimdiki savaşların tamamının askeri sahada yapılmadığını; ekonomik, teknolojik, kültürel ve psikolojik alanda büyük bir mücadelenin söz konusu olduğunu göz ardı etmemeliyiz.

Her şeye rağmen bu savaşı; akıl, cesaret, kararlılık ve birlik içinde hareket edersek kazanmamız kesindir. Yoksa...

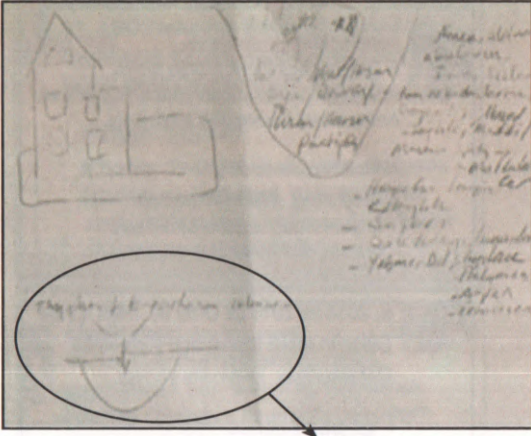
Bir kitap daha burada sona erdi. Başka kitapta buluşma umudunu taze tutarak bir kez daha "Köprü üstü müsaade." diyorum.

12 Eylül 2016

Anıttepe/Ankara

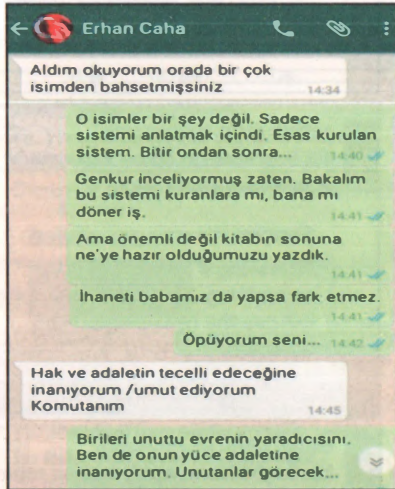

FETÖ'cü kalkışmadan tam 9 ay önce Facebook'ta yaptığımız paylaşım...

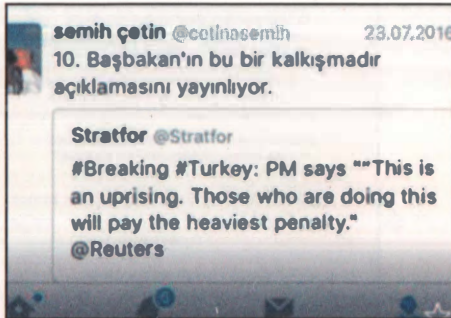
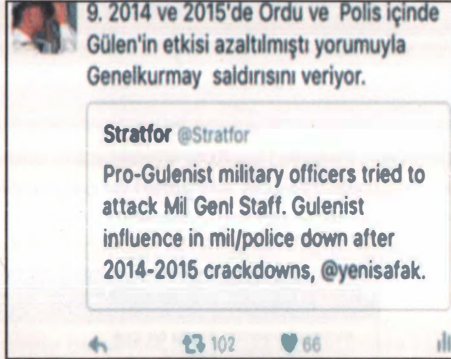
Darbeci M. Tanju Poshor'un Kosova'daki bürosunda ele geçen Hıdırellez Duası: "Tayyip + Ergenekoncuların ölüşü."

EK-3

"O gece" FETÖ'cü olduğunu öğrendiğim, akademiye birlikte okuduğum bir tuğgeneral, kalkışmadan sadece bir hafta önce Whatsapp'tan "Ağacın Kurdu" isimli kitabımı okuduğunu söylediği mesajı.

Ben de "Unutanlar görececek" diye bitirmişim. Yaradan'ı unutanlar gördü... (Yeşil kutucuklar benim yazdıklarım)

 semih çetin @cetinasemih 23.07.2016
13. ABD Savunma Bakanlığı yetkililerine dayanarak CB'nin Almanya'dan sığınma talebi peşinde olduğunu yazıyor.

Stratfor @Stratfor
#Turkey Erdogan in airplane, refused landing at #Istanbul, now trying to seek asylum in Germany, US defense officials say, @MSNBC

 semih çetin @cetinasemih 23.07.2016
14. Bu Cumhurbaşkanı'nın halka çağrısından sonra atılmış. Söylemek istediği "Erdogan kaçmaya çalışıyor" "DİRENMEYİN"

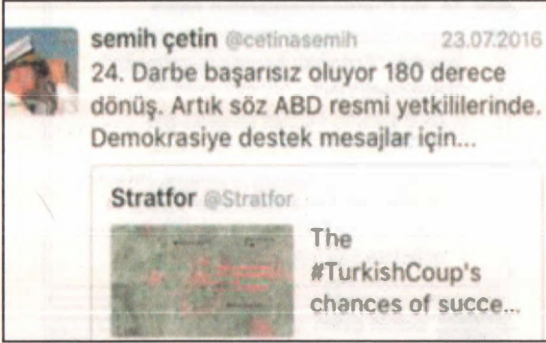
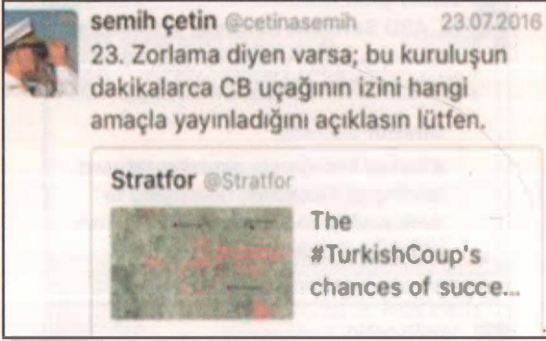
Stratfor @Stratfor
#Turkey Erdogan in airplane, refused landing at #Istanbul, now trying to seek asylum in Germany, US defense officials say, @MSNBC

 semih çetin @cetinasemih 23.07.2016
15. Türkiye'de ilk kez darbe olmuyor diyor. Yani olağanüstü bir şey değil. Olmuştur da hep sizin çocuklar yapmıştı

Stratfor @Stratfor
 This is not the first time a coup has occurred in Turkey...

 semih çetin @cetinasemih 23.07.2016
16. Almanya'dan sığınma hakkı talebini bu sefer ABD askeri kaynaklara dayanarak veriyor.

Stratfor @Stratfor
Erdogan seeks asylum in Germany, U.S. military source says, @MSNBC reported. social.stratfor.com/soi8302irido

CIA'nın Yan Kuruluşu Stratfor "O Gece" Erdoğan'ın Uçağının Adım Adım Rotasını Veriyor.

Ağustos 2015 Tarihinde Fetö'nün Medya Yüzü Ne demiş: Her Şey O Kadar Açık ki! Anlayabilene...

Mustafa Önsel

11 Şub 2015, 23:23 • 0

Tam 4 yıl önce bugün; resimdeki Ömer Diken isimli şahsın başkanlık yaptığı mahkeme, 163 Türk subayını, Silivri'deki mahkemelerin kapısını kapatarak, hukuksuzca, vicdansızca rehin aldı. Bu rehinlik sürecinde bir kısmımız yakınlarını, bir kısmımız sağlığını, bir kısmımız canını, hepimiz geleceğini kaybetti. Bunları unutabiliriz, affedeabiliriz ama hedef biz değil, TSK idi, Türk Milleti idi. Bugün yaşananların o günden okunması budur! İşte bunu affetmeyeceğiz, unutmayacağız ve asla bu alçaklarla barışmayacağız! Bu bir savaştı, savaşmayı onlar istediler, savaş devam ediyor... KAYBEDECEKLER!..

Ömer Diken. Hiç unutulmayacak. Çünkü o ve arkadaşları Engizisyon mahkemelerine rahmet okuttular. 1,5 yıl önce kaybedecek o ve örgütü demişiz Facebook'ta. KAYBETTİLER!

Sağdaki FETÖ'nün, soldaki HDP'nin...

Aynı "EL"...

Mustafa Önsel

16 Tem, 06:03 • ④

An itibarıyla Jandarma Gn K.lığının önünde katillerin kullandığı ZPT ele geçti.

Çatışma düşük profilli devam ediyor.

Halkın üzerine ateş açıldı. 10 civarında insan yaralı olarak kaldırıldı.

Binayı ele geçiren alçak 2011-2014 arası tayin daire başkanlığı yapmış biri.

Şimdi birileri günah çıkartmaya çalışıyor.

GÜLÜYORUM...

FETÖ'cülere teslim olacak halimiz yoktu. Yer Jandarma Genel Komutanlığının arka tarafı (O an için binayı ele geçiren tayin daire başkanı demişim. Yanlış imiş. Bahsi geçen subay tayin şube müdürü olacak)

Kalkışmanın merkezi Akıncılar Üssünde yakalanan Adil Öksüz. Kalkışmanın başındaki adam (Kaçtı). Fethullah Gülen ile birlikte...

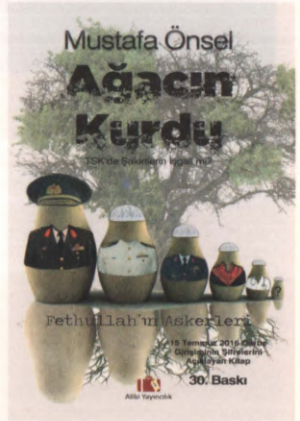
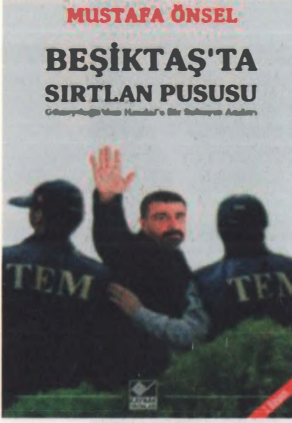
“O GECE” FETÖ’cü Katillerin Mermileriyle Aziz Canlarını Veren Birkaç Vatandaşımız. Ruhları Şad olsun...

Her türlü kumpasa rağmen durmak yok, üretmeye devam.
Alibi Yayıncılık sahibi V. Murat TULGA ile Sefa Cafe’de yeni
kitaplarımızı koordine ediyoruz...

(Fotoğraftakiler: soldan sağa; Alibi Yayıncılık Sahibi V. Murat TULGA,
Yazarımız Mustafa ÖNSEL ve Sefa Cafe sahibi Seyit Ali SEVİM)

İsim Dizini (Soyadına Göre Dizilmiştir.)

A

Abra Sadullah 154
Acar Serdar 117
Ak Bülent 68,74
Akar Hulusi 17,45,47,122,124,167,169,170,179,,180,181,182,187,188,201
Akgün Bahattin 151
Akin Burak 161,162
Akkaya Metin 123
Akkuş Ramazan 111
Akkurt Mehmet 166,180
Akpınar Aslan 117
Aksakallı Zekai 141,142,143,144,145,146,147,166,177
Aktı Burhanettin 141
Akyürek Mehmet 123
Ala Davut 84,85,86,90,91
Alataş Kemal 107,112,137
Aldemir Deniz 154
Alkan Nurettin 60,67,68,69,137
Alpar Güray 137
Aslan Macit 165
Arduç Mahmut 165
Arabacı İrfan 165
Arınç Bülent 43,200,219
Artar Mehmet 137
Aslan Nabi 127
Aslan Turgut 73,78,79,80
Atak Kamil 211
Atasavun Recai 112
Atayün Yurt 43,186
Ateşçi Alparslan 116,119
Atılğan Halil 115
Atım Ramazan 112
Atınç Hakan 161
Atmaca Mihrali 148,149
Avcı Ali 123
Aydın Bülent 162
Aydın Cengiz 174,175,176,178,180,181
Aydın Mehmet 136,137,138
Aydın Yavuz 70

B

Bakar İhsan 165
Bakırcı Orhan 46
Balcı Sami 121,212
Balıkçı Hasan Hüsnü 158
Baran Faik 130
Baransu Mehmet 156
Barış Kutsi 111,143,157,181
Barkey Henri 195,196,197,210
Barzani Mesut 193
Başlar Erdal 154

Başoğlu Kamil 110
Bato Okan 15,189
Bayık Cemil 213
Baysar Abdullah 123
Biden John 193,194,197,210
Bilgi Dilaver 114
Bora Altan 150
Bostanoğlu Bülent 165
Bozgeyik Ali 113
Bulaç Ali 43,187

C

Celepoglu Hamza 81,121
Cihaner İlhan 137

Ç

Çağlayan Mahmut 212
Çaha Erhan 158,159
Çakal Taner 130
Çakır Ruşen 196
Çalışkan Ahmet 139
Çelik Hüseyin 43
Çelik Taha Fatih 154
Çetin Arif 69,71,137
Çınar Şakir 92
Çiçek Dursun 53,54,55,56
Çiçek Erdoğan 137
Çolak Salih Zeki 161
Çokay Özkan 135

D

Dağlı Murat 151
Darendeli Özkan 116
Davutoğlu Ahmet 14,15
Dedebağı Barış 152
Demir Ali 67,68,69,71
Demir Sadullah 115
Demirci Demiray 213
Demirci Murat 118
Demirel Onur 111
Demirtaş Selahattin 18,213
Devrim Orhan 163
Diken Ömer 18,187,229
Dink Hrant 30
Dişli Mehmet 122,123,157,167,168,,170,171,173,182,188,217
Dişli Şaban 122,168,169,217,218,219
Doğan Hasan Nihat 165
Doğanay Özkan 112,138
Dönmez Mustafa 34
Dumanlı Ekrem 31,212
Dündar Can 28
Dündar Ümit 64,84,93

E

Ecevit Turhan 104,165
Efe Cihanhan 126,127
Ekinci Yener 138
Elgin Muhittin 165
Elitaş Mustafa 219
Erbilgin Fikret 162
Erdoğan Ahmet 45,46,143,181
Erdoğan Recep Tayyip 13,16,32
Erdelhun Rüştü 168
Eren Murat 34,98
Erenoğlu Can 99
Ergün Adnan 126,128
Ergün Fazıl 116
Ergün İbrahim 123
Ergün Murat 98
Ermiş Timurcan 107,108,109,110,121
Ersoy Mehmet Akif 206
Ertürk Sait 84,87,89,90
Eryaşa Koray 38
Eryılmaz Bülent 129,130,131,132
Ev Emre 130,131,132
Evrin Hakan 163,172

F

Fırat Hande 94
Fuller Graham 192,195,210

G

Gider Hasan Ali 126,127
Görener Tarık 110,111
Gözel Ramazan 143,161,181,182
Gülen Fethullah 21,30,31,44,139,156,168,172,173,180,195,196,213,230
Güler Yaşar 166,168,170,178,180
Gültekin Cihan 117
Gül Halil 154
Günay Eren 104
Gündüz Orhan 123
Gürak Metin 7,70
Gürdeniz Cem 93
Gürses Özlem 207

H

Hacıoğlu Ahmet 69,137
Hakan Ahmet 63,64
Hakbilen Memduh 123
Halisdemir Ömer 145,147,148,149,150
Harmancı Ömer 172
Hayyam Ömer 205
Hekim Özkan 152

I

Ilıcak Nazlı 43,123
Irak Deniz Mehmet 38
Işık Fikri 166

K

K.V.(Yüzbaşı) 214
Karabulut Harun 157
Karabulut Ramazan 110
Karaca Süleyman 73,74,118
Karacan Özcan 154
Karakaş Murat 154
Karan Onur 91,92
Karslıoğlu Tamer 38
Kartal Güven 112
Kapucu Murat Tolga 91
Kavak Veysel 163
Kazankaya Coşkun 117
Kezek Atilla 165
Kılınçaslan Tolga 176
Kışanak Gülten 213
Kıvrak Erkan 155
Kireçtepe Ercan 104
Koçyiğit Murat 107, 110, 135
Korkmaz Ferdi 114,115,116,120,121
Köse Muharrem 15,176
Köroğlu Nuh 116,117,119
Köroğlu Sadık 106,107,110,111,112,118,119,120,138
Kösele Veysel 165
Kulaç Hasan 165
Kurtoğlu Hüseyin 152
Küçük Zeynep 30
Küçükköşker Soner 115,116

M

Man Ahmet 115
Mecnür Rıdvan 130
Mendi Galip 79,80,108,109,110
Mercan Faruk 17,47,186
Mersin Selahattin 135
Mutlu Hasan 116
Mutlum Kemal 163

N

Nefesoğlu Necip 126

O

Obama Barack 197
Okyar Semih 129,132,133
Olgay Erkan 83,91
Onat Erme 104
Opçin Tuncay 156

Ö

Öcalan Abdullah 195,213
Öktem Erkan 73,75,76,77,78,79,80
Önkibar Sebahattin 123

Özatak Sami 163
Özcan Ahmet 68
Özcan Cihangir 130
Özçetin Ahmet 164
Özçiftçi Burak 114
Özkalp Hamza 114
Özel Necdet 16,17,20,27,125,145,180
Özkök Hilmi 123,207
Özturhan Sami 135
Öztürk Akın 163,164,167,169,171,172,182
Özsoy Ahmet 153
Özsoy Mustafa 166,181

P

Partigöç Mehmet 157,175,176,177,178,181,183
Pasha Serhat 175
Pekcan Ercan 127
Pekin İsmail Hakkı 53
Poshor Muhammed Tanju 15,111,156,157,158,225

S

Sabbah Hasan 205,208
Sağır Fatih Celalettin 123
Sarıçay Fatih 130
Sarıkaya Ferhat 214
Sati Yusuf 84
Sayat Hançeri 83,91
Saymaz İsmail 98
Sel Çoşkun 72
Selçuk Kubilay 169,171,173
Selçuk Tanju Yücel 137
Seymen Şükrü 154,155
Sönmezateş Gökhan Şahin 154

Ş

Şağban Güven 59,67,68,69,70,73,74,75,76
Şahin Fatih 149
Şahin Mehmet 154
Şahin Özcan 152
Şahin Uğur 157
Şanal Osman 135
Şanver Mehmet 163
Şen İlhan 114
Şimşek Akif Celalettin 219
Silay Kadir 130
Şirin Aydın 165
Şirzai Murat 165

T

Tatar Ali 31
Taşçı Aydemir 163
Tekin Serdar 182

Temizöz Cemal 211
Terzi Semih 143,144,145,146,147,148,149,150
Tire Veli 119
Topbaş Kadir 219
Topuz Hüseyin 125,126,127,128,129
Tulga Veli Murat 9,233
Tuna Alpaslan 126,127,128,129
Tuner Bünyamin 162,175,181
Turan Veli 77,106,121
Turhan Cemil 181
Türk Ali 136
Türköne Mümtaz'er 17,44,48,186
Türkenci Yavuz 83,85
Türkkan Levent 129,161,171,174,175,188
Türkşen Ali 104,105

U

Uğur Hasan Atilla 207,213
Ulusan Nedim 82,83,84,90
Ulusoy Salih 181
Uyar İhsan 161,162

Ü

Üçok Ahmet Zeki 34
Ünal Abidin 162,163,164,167,172
Üstem Hakan 103

V

Veren Nurettin 45

Y

Y.Y.(Yüzbaşı) 213
Yanıkoglu İhsan 123
Yarayan Süleyman 102,103
Yarımbaş Fatih 142,181
Yaşar Ethem Metehan 135
Yazıcı Ali 155,156
Yavuz Ahmet 93
Yazgılı Cevat 162,163
Yaşar İbrahim 112
Yıkılkan Orhan 143,181,182,188
Yıldırım Binali 15,156
Yıldız Halil İbrahim 145
Yıldız Müyesser 33,178
Yılmaz Aziz 67,68,137
Yılmaz Murat 108,109
Yılmaz Mustafa 123
Yılmaz Ali Fuat 43
Yiğit Nail 90
Yücel Hasan 175

Z

Zirek Serkan 135

Mustafa Önsel Aşıl'ın Topuğu FETÖ'nün "O Gece"si

"Aşıl'ın Topuğu", FETÖ'nün "Son Kalesi" neresiydi?

15 Temmuz 2016 kalkışmasının icra tarihi saati neden öne çekildi?

Askeri Birliklerde yaşanan kanlı olaylar...

TRT'yi basan albay kimin yaveriydi? Kosova'dayken darbeye nasıl iştirak etti?

"Kahraman er " bir tugayın kalkışmaya katılmasını nasıl önledi?

"Ben FETÖ'cü değilim." diyen Yüzbaşının foyası Kalkışmada nasıl ortaya çıktı?

1994 KHO mezunu subayların önlenemez yükselişlerinin arkasında yatan neydi?

Analar ne kahramanlar doğurmuş? **Başçavuş Ömer Halisdemir...**

KHO 1985 devresinin en çok general çıkaran 63'üncü Kısımının sırrı?

"Küçük Dokunuşlar" kalkışmayı nasıl önledi?

Kalkışma günü Graham Fuller ve Henry Barkey İstanbul'da ne arıyorlardı?

Kuvvet Komutanları ve Örgeneral/Oramiraller kalkışma esnasında nasıl derdest edildiler? Neredelerdi?

Ve daha birçok soru "O GECEYİ BİZZAT YAŞAYANIN" ağzından cevabını buluyor...

Alibi Yayıncılık

20 TL (KDV Dahil)

